ANNE HOLT

Seria: Hanne Wilhelmsen #3

MOARTEA DEMONULUI

Original: *Demonens Død*

[*Death of the Demon*] (1995)

Traducere de:

IVONA BERCEANU

virtual-project.eu

2016

Singur

de Edgar Allan Poe

Din copilărie n-am fost la fel
Cum erau alții – n-am văzut la fel
Cum vedeau alții – dorul arzător
N-am adăpat la același izvor –
Nici patimile nu mi le-am luat
Din același loc – nu mi-am deșteptat
Inima pe același cânt vrăjit –
Și tot ce-am iubit – singur am iubit.
Atunci – în copilărie – s-a smuls,
Cu zorile unei vieți de tumult,
Din abise de rău și de bine,
Misterul care încă mă ține –
Din fântână sau apă adâncă,
Din a muntelui roșie stâncă,
Din soarele-ncingându-mi o vie
Nuanță de toamnă aurie –
Din fulgerul pe un cer neguros,
Pe lângă mine gonind fioros,
Din tunete și din vifor turbat
Și din norul care chip a luat
(*Când bolta-n rest era azurie*)
De demon – așa-mi apărea mie.\'7b1\'7d

1.

— Eu sunt băiatul cel nou!

Merse apăsat până în mijlocul încăperii, unde rămase nemișcat, iar zăpada de pe pantofii imenși de sport se transformă în mici băltoace pe podea. Își ținea picioarele bine înfipte în pământ, depărtate, cu genunchii în x, apoi întinse mâinile din nou și repetă:

— Eu sunt băiatul cel nou!

Avea capul ras într-o parte. Chiar de deasupra urechii drepte, o coamă de păr negru ca pana corbului fusese pieptănată peste creștetul capului, lipită de țeasta lui rotundă, și se termina în linie dreaptă la câțiva centimetri mai sus de umărul stâng. O șuviță rebelă îi acoperea ochiul, asemenea unei curele de piele. Ținea buzele țuguiate, în formă de U, cu un zâmbet amar, încercând, iar și iar, să-și sufle la loc o șuviță din breton. Geaca matlasată de iarnă, numărul cincizeci și șase, îi era prea largă la talie, cu o jumătate de metru prea lungă și cu treizeci de centimetri în plus la mâneci, pe care le suflecase ca pe niște manșete uriașe. Jos la picioare, pantalonii stăteau adunați în cute. Dar, după ce reuși cu oarecare dificultate să-și deschidă geaca, se vedea că pantalonii stăteau să-i plesnească în dreptul pulpelor, atât erau de strâmți.

Încăperea era mare, dar băiatul se gândi că nu putea fi cameră de zi și nici salon. Nu exista nici televizor acolo. De-a lungul unui perete erau un blat mare de bucătărie, o chiuvetă pentru vase și un aragaz, dar nu mirosea a mâncare. Adulmecă aerul și-și dădu seama că sigur mai era o bucătărie în casă. O bucătărie în adevăratul sens al cuvântului. Încăperea asta era o cameră de zi, cu pereții plini de desene, iar din tavan, care era mai înalt ca de obicei, atârnau ornamente cu figurine mici de lână pe care le făcuseră probabil copiii. Deasupra capului său, dădea din aripi un pescăruș gri cu alb, confecționat din carton și ață, cu un cioc roșu ca sângele care se desprinsese puțin, atârnând asemenea unui dinte care se mai ține într-un un fir subțire. Se întinse după el, dar nu ajungea, așa că înșfăcă un puișor de Paști făcut din carton de ou și ornat cu pene galbene. Îl dădu jos, îi smulse toate penele și aruncă pe jos cartonul.

În dreptul celor două ferestre mari cu gratii era o masă mare de lucru la care stăteau patru copii; aceștia se opriră din ceea ce făceau. Se holbau la nou-venit. Cel mai mare dintre ei, o fetiță în vârstă de unsprezece ani, îl măsura sceptică din priviri, din cap până în picioare. Doi băieți care păreau gemeni, cu părul alb ca neaua și cu pulovere identice, chicoteau, șușoteau și se arătau unul pe altul. O fetiță roșcată, de vreo patru sau cinci ani, înmărmuri îngrozită preț de câteva secunde, apoi se dădu încet jos de pe scaunul ei și alergă repejor spre singurul adult din încăpere, o femeie rotunjoară, care o luă imediat în brațe mângâindu-i buclele ca s-o liniștească.

— Acesta este noul băiat, spuse ea. Îl cheamă Olav.

— Tocmai asta am spus și eu, zise Olav supărat. Eu sunt băiatul cel

nou. Ești măritată?

— Da, îi răspunse aceasta.

— Doar copiii ăștia locuiesc aici?

Era vădit nemulțumit.

— Nu, știi deja lucrul ăsta, îi răspunse doamna, cu un zâmbet. Mai sunt alți șapte copii aici. Cei trei de acolo…, spuse ea arătând înspre masă și le aruncă o privire dură, dar băieții nu se lăsară impresionați.

— Și ea cine e? Ea nu locuiește aici?

— Nu, aceasta este fiica mea și este aici doar astăzi.

Ea zâmbi atunci când fetița își lipi fața de gâtul ei și se prinse mai bine de ea.

— Am înțeles. Ai mulți copii?

— Trei. Fetița este cea mai mică. O cheamă Amanda.

— Ce nume de fițe! Oricum, m-am gândit eu că ea e cea mai mică. Ești prea bătrână ca să mai faci copii.

Femeia râse.

— Ai perfectă dreptate. Acum sunt prea bătrână. Ceilalți doi copii ai mei sunt aproape adulți acum. Nu vrei să o saluți pe Jeanette? Suntem cam de-o vârstă. Și pe Roy-Morgan? El are opt ani.

Roy-Morgan nu părea deloc entuziasmat să facă cunoștință cu noul băiat. Se foi pe scaunul lui și aruncă o privire demonstrativă, plină de dispreț, către tovarășii lui.

Jeanette se încruntă, se lipi cu spatele de spătar și se prinse cu mâinile de șezutul scaunului în timp ce Olav se apropie de ea cu mâna întinsă. Avea mâna umedă, plină cu zăpadă topită. Înainte de a ajunge în fața ei și înainte ca ea să schițeze vreun gest de a-i da mâna, el făcu o reverență și declară solemn:

— Olav Håkonsen. Îmi pare bine de cunoștință!

Jeanette se lipi și mai tare de scaun și își trase genunchii până la bărbie. Băiatul încercă să-și lase mâinile în jos, dar constituția sa și hainele nu-l lăsară să-și ducă gestul până la sfârșit. Rămase cu brațele depărtate, ca un omuleț Michelin. Postura agresivă dispăruse, iar el nu-și mai ținea picioarele depărtate. Acum genunchii i se atingeau chiar sub pulpele groase, iar vârfurile picioarelor, cu acei pantofi enormi, erau îndreptate spre interior.

Băieții înmărmuriră.

— Știu de ce nu vrei să mă saluți, spuse Olav.

Femeia își duse copilul mai mic într-o altă cameră. Când se întoarse, o zări pe mama lui Olav prin ușa întredeschisă. Mama și fiul semănau izbitor: același păr negru, aceeași formă a gurii. Femeia avea gura lată, cu buza de jos ieșită în evidență, deosebit de moale și umedă, de un roșu-aprins, nicidecum uscată și crăpată, așa cum te-ai fi așteptat în această perioadă a anului. Buza aceea îi dădea băiatului un aer copilăros, pe când asupra mamei avea efectul opus, mai ales pentru că din când în când își scotea limba, la fel de roșie, ca să-și umezească buzele. În afară de buze, ceea ce atrăgea cel mai tare atenția erau umerii, care coborau către trunchi printr-o

linie curbată, apoi la șoldurile incredibil de late, cu pulpe groase, care se sprijineau pe niște gambe foarte subțiri. Constituția ei era mai evidentă în cazul fiului ei, desigur, pentru că paltonul pe care-l purta avea măsura potrivită. Cealaltă femeie încercă să se uite în ochii ei, dar nu reuși.

— Știu foarte bine de ce nu vrei să mă saluți, reluă Olav. Sunt atât de urât și de gras.

Propoziția fu rostită fără urmă de indignare, iar băiatul își păstră pe buze zâmbetul discret de mulțumire pentru descoperirea făcută, ca și cum ar fi găsit rezolvarea unei probleme dificile care i-a răpit doisprezece ani din viață. Se întoarse brusc și, fără să o privească pe directoarea casei sociale, o întrebă unde urma să locuiască.

— Mă poți duce la camera mea, te rog?

Femeia îi întinse mâna în semn de salut. Dar în loc să întoarcă gestul, el făcu o plecăciune, cu mâna elegant întinsă într-o parte, și spuse:

— Doamnele primele!

Apoi o urmă cu mersul lui legănat la etajul unu.

•••

Era așa de mare, încât mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Când mi l-au pus în brațe, nu am simțit nici bucurie, nici tristețe, ci doar slăbiciune. M-am simțit fără forță, de parcă mi s-ar fi pus în brațe o greutate prea mare pentru puterile mele. Au încercat să mă consoleze, zicând că totul era perfect normal, că era doar un copil mare.

Atât de mare?! *Era normal*? *Încercase careva dintre ei să nască un uriaș de* 5 *kilograme și 340 grame*? *Deja depășisem termenul cu trei săptămâni, știam asta, dar doctorul și-a menținut punctul de vedere că asta nu era o problemă. De parcă ar fi avut de unde să știe el. Am știut exact când s-a născut. Într-o marți seară, atunci când am cedat în fața lui doar ca să evit alte probleme, atunci când mi se făcuse atât de teamă de izbucnirile lui, încât n-am mai putut rezista. Și nu s-a întâmplat doar atunci. Pentru că există așa de mult alcool în casă. El a murit într-un accident rutier a doua zi, miercurea. Din ziua aceea niciun bărbat nu s-a mai apropiat de mine, după nașterea acestui băiat grăsuț și zâmbitor. E adevărat*! *Zâmbea când s-a născut. Deși doctorul spune că era doar o grimasă, eu știu că a fost un zâmbet. Și astăzi are același zâmbet. Cea mai bună armă pe care o deține. N-a mai plâns de când avea un an și jumătate.*

Mi-l așezaseră pe abdomen. O masă uriașă de carne, care își deschidea ochii ușurel, căutându-mi vorace sfârcul cu gurița deschisă. Persoanele în halate albe râdeau și îl băteau ușurel pe funduleț. Ce flăcău strașnic!

•••

Opt copii și doi adulți erau așezați la o masă ovală. Șapte dintre copii spuneau rugăciunea împreună cu adulții. Băiatul nou-sosit avusese dreptate – încăperea în care intrase prima dată nu era bucătăria.

Bucătăria se afla în mijlocul vilei renovate, construită pe la sfârșit de

secol XX. Fără-ndoială că aici fusese o cămară atunci când casa era nouă. Era plăcută, cu un aer intim, cu dulapuri albastre și covoare de iută pe podele. Ceea ce făcea încăperea foarte diferită de o casă obișnuită, exceptând cârdul numeros de copii, erau listele cu atribuțiile fiecăruia. Listele fuseseră agățate pe o tablă mare de lângă intrarea ce ducea spre camera de zi. Mici fotografii cu angajații erau așezate în dreptul numelor. Băiatul descoperi, astfel, că fotografiile erau necesare, pentru că nu toți copiii știau să citească.

— Hmm, nu știu să citească, spuse el disprețuitor. Dar niciunul de aici nu are sub șapte ani!

Nu primi drept răspuns decât un zâmbet prietenos din partea doamnei distinse și istețe, despre care știa că este directoarea instituției.

— Nu se numește directoare, declară el. Se numește director indiferent de sex, tot așa cum se spune profesor, chiar dacă te referi la o femeie.

— Cred că directoare este mult mai drăguț, insistă femeia. Dar îmi poți spune Agnes. Așa mă numesc.

Agnes nu era acolo încă. Adulții care stăteau la masă erau mult mai tineri decât ea. Bărbatul avea o grămadă de coșuri, femeia era destul de frumoasă, cu păr blond și lung împletit foarte drăguț, începând din creștetul capului și prins la capăt cu o panglică roșie de mătase. Bărbatul se numea Christian, iar femeia, Maren. Cântau un cântecel în timp ce se țineau de mâini. Dar el nu voia să intre în joc.

— Nu trebuie să cânți dacă nu vrei, spuse Maren pe un ton foarte dulce.

Apoi începură să mănânce.

Jeanette, fata care refuzase să-l salute dimineața, era așezată lângă Olav. Și ea era puțin grasă, avea un păr negru, sârmos, de pe care elasticul aluneca tot timpul. Protestase că nu voia să stea lângă Olav, dar Maren îi retezase orice pornire rebelă. Se ferea cât putea de el, stând pe marginea scaunului, ceea ce însemna că Roy-Morgan îi dădea încontinuu coate, văicărindu-se că va lua lăței. De partea cealaltă a lui Olav stătea Kenneth. El avea șapte ani și era cel mai mic din casă. Se lupta cu untul și reuși să strice o felie de pâine.

— Tu ești chiar mai neîndemânatic decât mine, spuse Olav împăciuitor, luă o nouă felie, o unse frumos cu unt și o puse pe farfuria lui Kenneth. Ce vrei să pui pe ea?

— Dulceață, șopti Kenneth, vârându-și mâinile sub pulpe.

— Dulceață, prostuțule! Atunci nu îți mai trebuie și unt.

Olav luă o altă felie, puse o lingură mare de dulceață de afine în mijlocul ei și o întinse încetișor cu lingura.

— Poftim!

Trânti felia pe farfurie și o luă înapoi pe cea cu unt, căutând ceva cu privirea.

— Unde este zahărul?

— Nu e nevoie de zahăr, răspunse Maren.

— Vreau să pun zahăr pe felia mea!

— Nu este sănătos. Noi nu mâncăm așa aici.

— Tu știi cât zahăr conține dulceața aia pe care o îndeasă în el prostuțul ăsta?

Ceilalți copii făcură liniște ca să urmărească scena. Kenneth era roșu ca focul și se opri din mestecat, deși avea gura plină de pâine cu dulceață. Maren se ridică de la locul ei. Christian voia să spună ceva, dar Maren înconjură masa și se aplecă deasupra lui Olav.

— Atunci poți să mănânci și tu dulceață, spuse ea pe un ton prietenos, pentru că nu conține zahăr. Uită-te aici!

Se întinse după borcan, dar băiatul i-o luă înainte și cu o mișcare extrem de rapidă, deși nu te-ai fi așteptat din partea lui la o asemenea viteză, înșfăcă borcanul. Se ridică brusc răsturnându-și scaunul și îl azvârli de-a lungul camerei. Borcanul se izbi cu o bubuitură puternică de ușa frigiderului. Lovitura veni cu un zgomot puternic, dar, ca printr-un miracol, conținutul nu se vărsă. Înainte să-l oprească cineva, Olav se duse la bufet și smulse de acolo cutia mare cu zahăr.

— *Aici* este zahărul, urlă el. *Aici este nenorocitul ăsta de zahăr*!

Smulse capacul cutiei și-l trânti de pământ. Apoi băiatul se năpusti ca o vijelie printr-un nor de zahăr. Jeanette izbucni în râs. Kenneth plângea. Glenn, care avea paisprezece ani și căruia deja îi apăruseră tuleie negre pe buza superioară, bombăni că Olav era un idiot. Raymond, în vârstă de șaptesprezece ani, un vulpoi bătrân care trata totul cu calm și stoicism, își luă farfuria și dispăru. Anita, o fată de șaisprezece ani, dispăru după el. Roy-Morgan îi luă mâna fratelui său geamăn, Kim-André, cuprins de fericire și exaltare. Șovăitor, se uită la Jeanette și începu și el să râdă.

Borcanul de zahăr era gol. Olav voia să-l trântească de pământ, dar fu oprit în ultima clipă de Christian, care îi prinse mâna ca într-o menghină. Olav țipă în încercarea de a se elibera, dar Maren ajunse la el și-l prinse în brațe. Băiatul avea o forță incredibilă pentru cei doisprezece ani ai săi, dar după câteva minute fata simți că el începuse să se calmeze. În tot răstimpul acesta, ea îi vorbi încet, șoptit la ureche.

— Așa, așa. Liniștește-te acum. Totul e în regulă.

Christian, când văzu că Maren îl potolise pe băiat, îi duse pe ceilalți copii în camera de zi. Kenneth vomitase ceea ce mâncase. Pe farfuria lui zăcea o grămăjoară de pâine amestecată cu lapte și afine. Încercase să ia farfuria cu el atunci când ieșiseră toți copiii.

— Las-o acolo, sugeră Christian. Ia una dintre feliile mele!

Imediat după ce copiii au plecat, Olav se calmă de tot. Maren slăbi strânsoarea treptat, iar el alunecă încet pe jos, greu ca un sac de cartofi.

— Eu mănânc pâinea doar cu zahăr, bombăni el. Mama îmi spune că e OK.

— Atunci îți propun ceva, răspunse Maren, așezându-se lângă el, cu spatele la frigiderul distrus. Atunci când ești cu mama, mănânci ceea ce obișnuiești tu să mănânci, dar cât timp ești la noi, va trebui să mănânci ceea ce mâncăm și noi. Nu ți se pare corect așa?

— Nu.

— Poate că nu ești de acord, dar, din păcate, așa va fi de acum înainte. Aici există câteva reguli pe care trebuie să le respectăm cu toții, altfel nu ar fi tocmai corect față de ceilalți copii. Nu ești de acord cu mine?

Băiatul nu-i răspunse, absorbit de propriile gânduri. Cu un gest blând, ea își puse o mână pe piciorul lui gros. El o lovi instantaneu peste mână.

Nu mă atinge, pe toți dracii!

Ea se ridică încet și rămase în picioare, privindu-l de sus.

— Vrei să mănânci ceva înainte să strâng masa?

— Da, șase felii de pâine cu zahăr.

Zâmbind ușor, Maren ridică din umeri și începu să acopere mâncărurile cu folie de plastic.

— O să merg la culcare mort de foame în coșmelia asta blestemată sau cum?

Acum o privi fix în ochi, pentru prima dată. Ochii lui erau complet negri, două găuri în fața lui durdulie. Fetei i se păru atunci că ar fi putut fi un băiat frumos, dacă nu ar fost atât de gras.

— Nu, Olav, nu *trebuie* să te culci flămând. Tu ai făcut alegerea asta. Nu primești pâine cu zahăr, nici acum, nici mâine, nici altă dată. Dar vei muri de foame dacă aștepți până când ne vom da noi bătuți. Înțelegi?

Nu-i venea să creadă că Maren era atât de calmă. Era uimit că ea nu cedase. Nu putea concepe că va merge înfometat la culcare. O secundă chiar se gândi că n-ar fi chiar așa de rea o felie de pâine cu salam, dar aproape instantaneu alungă acest gând. Se ridică opintindu-se în picioare și gâfâind din cauza efortului.

— Sunt atât de gras că nici nu pot să mă ridic în picioare, bombăni el și se duse spre cameră.

— Hei, Olav!

Maren stătea cu spatele la el, studiind locul în care fusese lovit frigiderul. El se opri fără să-și întoarcă fața spre ea.

— A fost foarte drăguț din partea ta să îl ajuți pe Kenneth cu felia de pâine. Este așa de mic și de gingaș!

Băiatul de doisprezece ani ezită o secundă, apoi se întoarse încet.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și șase.

— Aham.

Olav se duse la culcare flămând.

•••

Raymond sforăia tare, exact ca un om mare. Camera era mare și, în lumina slabă care pătrundea înăuntru, Olav desluși un poster uriaș cu Rednex, deasupra patului său. În colț era o motocicletă demontată și pe biroul lui Raymond era o harababură de manuale, ambalaje, benzi desenate și scule. Biroul lui Olav era complet gol.

Așternutul de pat era curat și puțin cam aspru, mirosind bine, dar nefamiliar, cu un iz oarecum floral. În plus, era mult mai frumos decât cel pe

care îl avea acasă. Fețele de pernă și plicul pentru plapumă aveau același motiv, iar cearșaful era albastru uniform, exact de aceeași nuanță cu unele mașini din model. Acasă nu avusese niciodată un set complet de așternuturi.

Draperiile se mișcau în bătaia vântului care pătrundea prin fereastra întredeschisă. Olav își dădu seama că era obișnuit cu un dormitor încălzit, iar acum, chiar dacă avea pijamale noi și o pilotă călduroasă, tot îi era frig. Îi era și foame.

— Olav!

Sigur e directoarea. Sau dacă nu ea, atunci Agnes. Îi striga în șoaptă prin ușa crăpată:

— Dormi?

El se întoarse către perete fără să-i răspundă.

Pleacă! *Dispari*! îi striga el în mintea lui, dar asta nu avu niciun efect. Ea se așezase deja pe marginea patului lui.

— Nu mă atinge!

— Nu te voi atinge, Olav. Vreau doar să-ți vorbesc puțin. Am auzit că te-ai cam supărat la cină.

Niciun răspuns din partea lui.

— Trebuie să înțelegi că nu putem să le permitem copiilor să se comporte astfel. Gândește-te cum ar fi dacă toți cei opt copii ar arunca mereu cu zahărul sau cu dulceața în perete.

Ea râse încet cu o voce cântată.

— Așa ceva nu trebuie să se întâmple niciodată!

Nici de data aceasta Olav nu-i răspunse.

— Ți-am adus niște mâncare. Trei felii. Brânză și cârnați și un pahar cu lapte. Ți le las aici, lângă pat. Dacă vrei să mănânci, atunci e în regulă, dar dacă nu, atunci te rog să le arunci la gunoi dimineața devreme, fără să te vadă cineva. Atunci nimeni nu va ști dacă ai mâncat sau nu. E bine așa?

Băiatul se mișcă puțin, apoi se întoarse brusc.

— Tu ai fost cea care a hotărât ca eu să locuiesc aici? o întrebă el indignat, cu voce tare.

— Șșșș, încercă ea să-l liniștească. O să-l trezești pe Raymond! Nu, știi foarte bine că nu decid eu astfel de lucruri. Sarcina mea este să am grijă de tine cum trebuie, împreună cu ceilalți adulți. Totul va fi bine, deși sunt sigură că îți va fi dor de mama ta. Dar vei putea să o vizitezi deseori, să nu uiți asta.

El se ridică în capul oaselor în pat, semănând cu un demon gras în lumina difuză – părul negru ca pana corbului, tuns aiurea, gura larg deschisă, de un roșu strălucitor, chiar și în lumina nopții. Fără să vrea, își coborî privirea asupra mâinilor lui, care păreau să fie ale unui băiețel. Nu erau foarte mici, dar pielea era foarte catifelată. În mâini strângea cu putere două mașinuțe de pe plicul pilotei.

Doamne, se gândi ea. *Acest monstru are doar doisprezece ani. Doisprezece ani*!

— De fapt, spuse el privind-o țintă în ochi, tu ești gardianul închisorii mele. Asta este o închisoare împuțită!

În momentul acela, directoarea Casei de Copii „Soarele Primăverii”, singura instituție pentru copii și adolescenți din Oslo, a întrezărit ceva ce nu mai văzuse niciodată în cei douăzeci și trei de ani de experiență în domeniul asistenței sociale pentru minori. Pe sub sprâncenele negre și subțiri, ea recunoscu o expresie foarte des întâlnită la acei adulți ai căror copii fuseseră luați de către oficialități și care dădeau vina pe ea pentru toată tevatura birocratică prin care treceau. Dar Agnes Vestavik nu mai văzuse privirea aceasta la un copil.

Era plină de ură.

•••

M-au externat de la spital, după ce mă liniștiseră. Totul era perfect normal, era un copil puțin mai mâncăcios, și asta pentru că era un băiat mare și sănătos. M-au trimis acasă după trei zile, în apartamentul meu gol. De la serviciul social mi-au dat bani pentru un pătuț, un leagăn și câteva hăinuțe de copii. O femeie m-a vizitat de câteva ori și i-am surprins privirea pe când cerceta colțurile și pe urmă mințind că are nevoie la baie. Voia doar să verifice dacă păstrez curățenia, de parcă asta ar fi fost vreodată o problemă pentru mine. Toată ziua frec și deretic. În permanență la mine miroase a dezinfectant.

El acaparează cumva tot locul din apartament. Nu știu cum, dar din prima seară mi s-a părut că el considera acest apartament ca fiind mai întâi al lui, apoi al mamei lui. Nopțile lui. Nu plângea niciodată, scotea doar așa, niște sunete. Unii ar fi spus că plânge, dar nu era așa, pentru că nu vărsa niciodată lacrimi. În puținele dăți când chiar a plâns mi-a fost, de fapt, foarte ușor să-l calmez, adică atunci când îi era foame. Îi împingeam sfârcul în gură și atunci tăcea. Dacă nu, făcea tărăboi cu urlete, proteste și se zvârcolea până când își smulgea hainele de pe el. Invadase întreg apartamentul în așa măsură încât uneori eram nevoită să plec. Îl puneam în baie, acolo unde izolația este cea mai bună, îl priponeam bine în leagăn. Pentru siguranță, îl înconjuram cu perne pe toate părțile. Avea doar câteva luni, deci i-ar fi fost imposibil să se dezlege din scaun. Atunci ieșeam, mergeam în centru, beam o cafea, citeam o revistă, intram în câteva magazine. Când și când mai aprindeam o țigară, deși reușisem să mă las de fumat pe perioada sarcinii și știam că nu trebuie să fumez atâta timp cât alăptez. Dar câte o țigară când și când nu poate dăuna. Cu toate acestea, aveam mustrări de conștiință după aceea.

Plimbările mele s-au terminat brusc după cinci luni. Nu lipsisem mult, cel mult două ore poate. Maxim. Când am ajuns acasă, era o liniște mormântală. Am deschis ușa de la baie și el zăcea acolo nemișcat, fără viață, pe jumătate ieșit din scaun și cu centura înfășurată în jurul gâtului. Cred că mi-a luat câteva secunde ca să mă dezmeticesc și să-l scot de acolo. Tușea și fornăia, era albastru la față. Am plâns din toată inima în timp ce îl scuturam și treptat și-a revenit la normal. Atâta doar că tăcea.

L-am strâns tare la pieptul meu și pentru prima dată am simțit că-l iubesc. Copilul meu avea cinci luni și nu simțisem nimic pentru el până

atunci. Totul a fost anormal încă de la bun început.

•••

Era târziu. Băiatul era mult mai rău decât își imaginase. Răsfoia raportul medicului psihiatru, deși în starea ei de spirit nu înțelegea prea multe. Cunoștea cuvintele. Erau aceleași pentru toți copiii, doar cu mici variațiuni de terminologie sau în combinații diferite. „*Deficiențe majore în îngrijirea care i-a fost acordată pe o perioadă lungă de timp*”. „*Mama – incapabilă să-l apere de copiii care-l hărțuiesc*”. „*Copilul este ușor influențabil*”. „*Băiatul are performanțe școlare modeste*”. „*Băiatul oscilează între un comportament fără limite, agresiv și un comportament paternal, grijuliu și aproape cavaleresc față de mama lui și alți adulți, ceea ce în mod evident susține ipoteza unei afecțiuni psihice de dezvoltare cauzate prin neglijență*”. „*Prin lipsa controlului impulsurilor poate deveni foarte periculos pentru cei din jur, dacă nu ajunge într-un mediu unde există siguranța, ordinea și organizarea de care are atâta nevoie*”. „*Băiatul îi întâmpină pe ceilalți copii cu un comportament specific adulților, ceea ce îi sperie, el este respins, ceea ce degenerează într-un comportament agresiv, antisocial*”.

La acest cămin veneau doar cele mai dificile cazuri. Copiii care, dintr-un motiv sau altul, nu pot locui la părinții lor biologici, în Norvegia sunt plasați în astfel de cămine cu asistenți maternali. Așa merg lucrurile. Era foarte simplu să găsești astfel de case pentru bebeluși, era puțin mai greu dacă era vorba despre copii mici, aproximativ până când copiii ajungeau la școală. Apoi brusc devenea foarte dificil pentru copiii mai mari să fie plasați undeva. Dar se găsea o soluție până la urmă. Cu excepția celor mai răi, a celor care erau extrem de dificili, foarte afectați sau așa de distruși de viață și de părinții lor incompetenți, încât nu te-ai fi așteptat de la nicio familie obișnuită să facă față provocării. Acești copii ajungeau la Agnes.

Căscă pe înfundate și își masă mușchii înțepeniți de pe spinare. Poate că Olav se va obișnui. Oricum ea nu a renunțat niciodată la vreun copil. În plus, la drept vorbind, el nu era cea mai dificilă problemă pe care trebuia să o rezolve în momentul respectiv. Se chinui să-și găsească o poziție mai confortabilă, dar nu reuși, apoi puse hârtiile lui Olav jos într-un sertar, după care luă alt dosar. O mapă cu copertă de carton conținând cinci foi, pe care le citi și le privi îndelung. Într-un final, închise dosarul, oftă adânc și-l închise la loc cu mare atenție. Cheia juca puțin în broască, dar până la urmă izbuti. Se simțea obosită și amorțită atunci când se ridică de pe scaun. Apoi ridică un ghiveci de pe o bibliotecă de lângă fereastră și puse cheia la locul ei. O secundă rămase pe gânduri, privind pe geam.

Grădina întotdeauna părea mai mare noaptea. Lumina lunii arunca umbre albăstrii peste zăpada spulberată. Chiar jos, înspre drum, aproape de un gard jos de plasă, era bicicleta lui Glenn. Oftă și hotărî în sinea ei ca data viitoare să-l ia mai tare pe Glenn. Nimeni nu are voie să meargă cu vechitura aia, mai ales că îi spusese lui Christian cu două zile înainte să închidă bicicleta în pivniță. Fie nu a făcut cum i s-a spus, fie Glenn a spart

ușa de la pivniță. Nici nu știa ce ar fi mai rău: să aibă un angajat delăsător sau un tânăr completamente insubordonat?

Se simțea curent de la geamul vechi, care nu se închidea perfect. Mai întâi avuseseră pe lista de priorități schimbarea geamurilor de la primul etaj, acolo unde copiii petreceau cea mai lungă parte a zilei. Doar Dumnezeu știa când va veni rândul și cabinetului ei. Oftă încetișor și se îndreptă către ușă, chiar dacă fără prea mare chef, dată fiind tensiunea dintre ea și soțul ei. Dar corpul îi tânjea după somn. În cel mai fericit caz, el se culcase deja.

Înainte de a pleca, intră din nou în camera lui Olav și, dacă nu avea degeaba un sfert de secol de experiență cu copiii, ar fi putut să jure că doarme, chiar dacă de-abia desluși conturul trupului imens din pat. Băiatul respira uniform și liniștit, iar ea îl înveli încetișor cu pilota, apoi ieși, închizând ușa încet în urma ei. Zâmbi în sinea sa pentru că mâncarea și laptele dispăruseră. Ea își respectă partea de înțelegere și nu se atinse de farfuria lui.

În camera de zi, Christian era cu picioarele pe masă și pe jumătate adormit. Maren stătea cu picioarele adunate sub ea, așezată pe un scaun minuscul, și citea un roman polițist. Când directoarea intră, din reflex picioarele lui Christian căzură cu un bubuit pe podea. Ar fi putut pleca de o oră și mai bine, dar îi era prea lene.

— Ca să fiu sinceră, este greu să îi înveți bunele maniere pe tineri, dacă tu însuți nu te comporți ca atare, rosti ea, uitându-se la studentul care făcea ture de seară și de noapte, cu jumătate de normă. Am crezut că am căzut de acord ca bicicleta lui Glenn să fie pusă bine și încuiată!

— Oh, la naiba! Am uitat!

Era vizibil jenat și începu să-și zgândăre un coș imens de pe nara stângă.

— Ascultă-mă, Christian, spuse directoarea și se așează lângă el, cu spatele drept și cu genunchii lipiți. Aceasta este o instituție condusă de Armata Salvării, iar noi facem tot ce putem să îndepărtăm obiceiurile oribile pe care le au copiii. De ce îți este așa de greu să respecți faptul că doresc să fiu scutită de toate înjurăturile astea? Nu înțelegi că mă insulți ori de câte ori spui vorbe din acestea? Copiii sunt mici, pe când tu ești om în toată firea și ar trebui să fii mai responsabil. Nu pricepi?

— Îmi cer scuze, mormăi el repede pe un ton supus, iar coșul i se sparse exact atunci. Puroiul țâșni și el își privi fascinat degetul.

— Doamne ferește! șuieră Agnes și dădu să plece.

În timp ce își lua paltonul pe ea, se întoarse spre Maren care, neafectată de mica discuție aprinsă dintre cei doi, se cufundase mai adânc în lectură.

— Trebuie să avem o ședință, doar noi două în curând, spuse ea, privindu-l fugitiv pe Christian care se minuna în continuare de cât puroi poate să încapă într-un coș. Trebuie să vorbim despre planificarea orelor de supraveghere pentru februarie și martie. Poți să vii cu o propunere în acest sens?

— Îhâm, aprobă Maren, și-și ridică privirea din carte pentru o clipă. Sigur.

— Ar fi bine dacă ai putea s-o faci în seara asta, ca să putem vorbi despre ea mâine după-amiază.

Maren, zâmbi și dădu aprobator din cap.

— S-a făcut, Agnes. Va fi gata până mâine după-amiază. E în regulă. Noapte bună!

— Noapte bună și vouă!

2.

Era o vilă superbă. Chiar dacă banii alocați restaurării nu au permis o lucrare mai amplă, cel puțin ferestrele cu câte 8 ochiuri fuseseră înlocuite cu ferestre duble, cu bare de aluminiu în formă de H. Casa cu turnuri domina întreg domeniul de aproape patruzeci de ari. Pereții exteriori erau bej, cu decorațiuni din lemn vopsite cu verde, aducând puțin cu stilul elvețian. Două niveluri întregi ale clădirii fuseseră reîmpărțite în urmă cu cinci ani, astfel încât acum, la parter, se aflau două camere de zi, o sală de ședințe, o bucătărie, o baie, o spălătorie și o încăpere destinată bibliotecii, dar care servea mai degrabă ca arhivă. La etaj făcuseră șase dormitoare pentru copii, dar unele dintre ele aveau paturi duble, unele erau pentru o singură persoană. Acestea din urmă erau uneori folosite drept camere de făcut teme sau camere de zi. În plus, mai exista o cameră destinată angajaților. Chiar la capătul coridorului din dreapta scărilor se afla cabinetul directoarei, iar pe partea opusă era o baie generoasă cu cadă, o cabină mică de duș și un scaun de toaletă. În afară de cele două etaje bine administrate mai erau o pivniță spațioasă și un pod imens și înalt. După ultima verificare de la Inspectoratul pentru Situații de Urgență, în urmă cu câțiva ani, au fost instalate scări de evacuare la fiecare fereastră din capetele coridorului și frânghii pentru ieșire de urgență în fiecare dormitor.

Copiii erau înnebuniți după exercițiile de evacuare în caz de incendiu, cu excepția lui Kenneth și a lui Olav. Kenneth se pusese în mijlocul coridorului, plângând și agățându-se de extinctorul de pe perete. Olav stătea cu picioarele depărtate, dar buza de jos era mai lăsată decât de obicei.

— La dracu', așa ceva nu fac, spuse el enervat la culme. Al naibii să fiu dacă o să cobor pe sfoară.

— Atunci coboară pe scara extensibilă, Olav, îl îndemnă Maren. Este mai ușor să cobori pe acolo. Și nu este *permis* să înjuri. Ești aici deja de trei săptămâni și o să îți pierzi toți banii de buzunar dacă mai continui în ritmul ăsta!

— Haide, Olav.

Terje era cel care îl împingea de la spate. Terje avea treizeci și ceva de ani și, conform hârtiilor, era director adjunct.

— Am să cobor chiar în fața ta, adică tu vei coborî deasupra mea, oarecum. Deci dacă vei cădea, atunci eu te voi prinde, OK?

— Pe naiba! spuse Olav și se dădu un pas îndărăt.

— Pariez pe zece coroane că idiotul n-are curaj, strigă Glenn din afara ferestrei, unde se cățărase de patru ori deja.

— Și ce vei face dacă izbucnește focul? întrebă Terje. O să rămâi înăuntru și o să te arzi?

Olav îi întoarse o privire plină de venin.

— Nu-ți bate tu capul! Mama locuiește într-un bloc din beton. Aș putea, de exemplu, să mă mut acolo.

Terje renunță, dădu dezaprobator din cap și o lăsă pe Maren să-l preia pe încăpățânatul ăla de băiat.

— De ce îți este teamă de fapt? îl întrebă ea făcându-i semn să intre în camera lui.

O urmă abia târându-și picioarele.

— Nu-mi este frică!

Se aruncă pe pat cu atâta forță, încât acesta scârțâi de parcă ar fi fost pe punctul de-a se rupe. Maren se întrebă oare cât de solidă era mobila, înainte de a se așeza lângă Olav.

— Dacă nu-ți este frică, atunci ce te oprește?

— Pur și simplu nu vreau să-mi bat capul cu asta, dar nu-mi este frică.

De pe hol răzbăteau plânsetele jalnice ale lui Kenneth printre țipetele entuziasmate ale copiilor care urlau ca Tarzan ori de câte ori coborau pe coarda de salvare.

Nici ea nu era vreo sfântă. Cele mai stupide afirmații pe care le auzise vreodată erau de genul „îmi plac așa de tare copiii”. Copiii sunt exact ca adulții – unii sunt încântători, șarmanți, iar alții sunt niște gunoaie, reflectă ea. Dar, pentru că era un angajat profesionist, se gândea că nimeni nu ar fi putut să-și dea seama când ei îi place cu adevărat un copil și când nu. Ea nu-i trata niciodată la fel, pentru simplul motiv că erau diferiți, dar în același timp era dreaptă și nu ținea partea nimănui. Între cele două atitudini exista un echilibru extrem de fin, iar ea era mândră că l-a găsit. Dar Olav *o afecta.*

Nimeni nu reușise să creeze o legătură cu el de când venise. Cu toate acestea, era ceva în expresia de pe chipul lui, așa cum stătea acum pe pat, ca un Buddha îmbrăcat, care încerca să pară supărat, când, de fapt, îi părea rău. Ceva nedeslușit din făptura aceasta morbidă o atrăgea. Îl mângâie încet pe păr, deși știa că este împotriva regulamentului, iar el o lăsă.

— Ce s-a întâmplat cu tine, micuțule Olav? rosti ea încet, mângâindu-l din nou.

— Nu sunt tocmai mic, răspunse el, dar ea desluși parcă un zâmbet în glasul lui.

— Bine, spuse ea, și râse, poate doar uneori.

— Îți place să lucrezi aici? o întrebă el pe neașteptate și îi dădu brusc mâna la o parte din părul lui.

— Da, îmi place foarte tare. Nici nu-mi pot imagina ce altceva aș vrea să fac pe lumea asta.

— De cât timp ești aici?

— De aproape trei ani…, spuse ea ezitând. De când am terminat școala, mai exact colegiul pentru asistență socială. În curând se împlinesc patru ani, dar am de gând să rămân mult timp aici.

— De ce nu faci copii?

— Voi face și eu copii cândva. Dar nu de asta lucrez aici, pentru că nu am propriii mei copii. Majoritatea angajaților de aici au familii cu copii.

— Câte pagini are Biblia? o întrebă el brusc.

— Biblia?

— Da! Câte pagini are? Trebuie să fie al dracului de multe! Uită-te cât este de groasă!

Luă Biblia de pe noptieră (de vreme ce era câte un exemplar în fiecare cameră) o lovi de câteva ori de picior, pe urmă i-o întinse.

Maren începu să o răsfoiască.

— Uită-te la ultima pagină, o îndemnă el. Nu trebuie să le numeri singură pe toate, știi?

— 1 271 de pagini, răspunse ea pe dată. Plus câteva pagini cu hărți. Și apropo… am vorbit serios în legătură cu înjurăturile astea… Crezi că putem să coborâm pe scara de evacuare?

El se ridică în picioare și răsuflă ușurat.

— Acum cobor. Pe scări.

Nu mai era nimic de negociat.

•••

I-am contactat pe cei de la Protecția Copilului, atunci când el avea cam doi ani. Îmi înghețase sângele în vine de spaimă, dar aveam nevoie de ajutor. Cineva trebuia să aibă puțin grijă de el, măcar câteva ore pe zi. Timp de mai multe luni m-am tot luptat cu gândul de a suna, de a nu suna, și am tot amânat de nenumărate ori, de teamă ca nu cumva să mi-l ia. Doar pe el îl am. Încă îl alăptam, deși avea 19 kilograme și avea alte cinci mese pe zi. Mânca tot ce-i dădeam. Nu știu de ce l-am lăsat să continue să sugă, poate pentru că în cele zece minute când se hrănea, era foarte liniștit, iar eu dețineam controlul. Acele minute erau oaza mea de liniște. După ce nu a mai dorit să sugă, eu am fost cea care a pierdut, nu el.

Cei de la Protecția Copilului au fost amabili. După ce au venit la mine de câteva ori, poate de două sau de trei ori, i-au oferit loc într-o grădiniță, de la opt și un sfert până la cinci. Mi-au spus că nu era nevoie să îl las acolo așa de mult, de vreme ce eram casnică și puteam să îl iau mai repede acasă. Ar putea fi obositor pentru el, mi-au mai spus.

Duceam băiatul la grădiniță la ora opt și un sfert în fiecare dimineață. Nu l-am luat niciodată înainte de ora cinci de acolo, dar nici mai târziu.

Așa am primit locul de la grădiniță și am supraviețuit.

•••

Lui Olav îi era dor de casă. Avea sentimentul acela de gol în stomac, pe care nu îl mai simțise niciodată. Pe de altă parte, niciodată nu mai fusese despărțit de mama lui așa de mult timp. Încercă să îndepărteze senzația respirând rapid și superficial, dar singurul efect a fost că a ametit și pe urmă i s-a făcut rău de tot. Simțea o apăsare în tot corpul. Apoi încercă să respire adânc iar, dar atunci îi revenea senzația de gol din stomac. Simțea că îi vine să plângă.

Nici nu știa prea bine ce îi lipsește mai mult – mama, apartamentul, patul lui sau lucrurile sale. Nici nu se gândea la fiecare în parte. Era mistuit de dor pentru toate la un loc.

Voia să meargă acasă, dar nu i se dăduse voie. Trebuia să mai stea

aici încă două luni. Îi puseseră în vedere că abia pe urmă putea să meargă în vizită acasă. În schimb, venea mama să-l vadă, de două ori pe săptămână. De parcă mama ar fi avut ceva de făcut în această casă de copii! Olav observase cum o priveau ceilalți copii și cum râdeau gemenii ori de câte ori apărea mama. Kenneth era singurul care vorbea cu ea, dar el nu avea mamă deloc, sărăcuțul, așa că era puțin gelos pe Olav. Mai bine o mamă urâtă și dezgustătoare decât deloc.

Avea voie să stea acolo două ore la fiecare vizită. Prima dată totul a mers bine; au discutat puțin, au dat un tur de cartier. În alte două dăți s-au dus la o cafenea și au mâncat prăjituri. Dezavantajul era că aveau mult de mers și consumau tot timpul pe drum dus și întors. Odată chiar au venit cu o jumătate de oră mai târziu, iar Agnes a sărit cu gura pe mama și el a văzut că s-a rușinat, deși nu a protestat. Drept răzbunare, a rupt cuierul, astfel că Agnes s-a înfuriat și pe el.

După ce trecea prima oră, era mai greu să inventezi ceva. Agnes îi sugeră mamei să îl ajute la scrisul temelor. Și uite-așa, rămâneau închiși în cameră fără să-și vorbească mare lucru.

Îi era atât de dor de casă!

Îi era foame.

Mereu îi era foame și toată situația se înrăutățise de când venise la casa de copii. Nu primea destulă mâncare acolo. Ieri, a cerut a treia porție de chifteluțe cu sos. Agnes a refuzat, chiar dacă mai rămăsese multă mâncare. Kenneth i-a spus că poate să ia porția lui, dar nici nu apucase bine să mute mâncarea pe farfuria lui Olav, că Agnes îi și smucise farfuria din față, dându-i în schimb un măr. Dar lui nu-i trebuia un măr! Lui îi trebuiau chiftele!

Îi era *al dracului* de foame.

Ceilalți copii erau afară acum. În orice caz, toată casa era cuprinsă de liniște. Aceasta era ziua rezervată planificărilor școlare și tocmai de aceea s-a efectuat exercițiul de evacuare în caz de incendiu taman acum. Olav se ridică din pat și-și scutură piciorul amorțit. Îl furnica tare, îl și durea, îl și gâdila în același timp.

Aproape că îi cedă piciorul atunci când își lăsă toată greutatea pe el, așa că merse șchiopătând până la scări. Auzea niște voci de jos, dar sigur erau adulții. Șontâcăi înspre fereastra din capătul coridorului și îi urmări pe ascuns pe Kenneth și pe gemeni dându-se cu sania până jos la stradă. O porcărie de derdeluș minuscul. Trebuia să pui frână ca să nu te izbești de gard. Nu știa unde erau ceilalți copii mai mari, dar lor li se permitea aproape orice. De exemplu, ieri Raymond s-a dus la McDonalds cu iubita lui. Luase de acolo o figurină mică și i-o dăduse lui Olav, care a fost de părere că era o jucărie prea copilăroasă și i-a pasat-o mai departe lui Kenneth.

Olav încercă să se furișeze la parter, dar treptele scârțâiau puțin. Pe urmă descoperi că nu mai scoteau niciun sunet dacă punea piciorul pe marginea treptei. Ajunse jos aproape fără niciun zgomot.

— Salut, Olav!

Acesta tresări puternic. Era Maren.

— Tu nu ești afară? Toți ceilalți copii sunt acolo!

— Nu, nu am chef. Vreau să mă uit la televizor.

— Nu e voie la televizor așa de devreme, doar știi. Trebuie să-ți găsești altceva de făcut.

Ea îi zâmbi. Era singura pe care o plăcea, dintre adulții de la casa de copii. Ea avea *logică,* spre deosebire de toți ceilalți. Nici măcar mama nu avea logică, cu atât mai puțin *Agnes.*

— Mi-e foame! i se plânse el cu voce șoptită.

— Dar abia acum o jumătate de oră am terminat de mâncat cina!

— Am primit doar două felii!

Maren se uită rapid în jur și observă că nu mai era nimeni prin preajmă. Își duse degetul arătător la buze, în semn de tăcere, îi zâmbi și porni spre bucătărie cu mișcări tiptil exagerate, fredonând încetișor cântecul cu Kasper, Jesper și Jonatan. Olav zâmbi și o urmă pe furiș, chiar dacă ipostaza îi dădea o înfățișare destul de ridicolă.

În bucătărie, ea întredeschise ușa frigiderului și amândoi își vârâră capul prin crăpătură. Lumina din frigider se tot stingea pentru că ușa nu era complet deschisă, așa că fură nevoiți s-o deschidă mai mult.

— Ce vrei să mănânci? șopti Maren.

— Chiftele, îi răspunse tot în șoaptă și Olav și arătă cu degetul spre restul de mâncare rămas de ieri.

— Asta nu pot să-ți dau. Dar poți mânca un iaurt.

Olav nu se arătă foarte mulțumit, dar tot era mai bine decât nimic.

— Pot să adaug niște cereale?

— Da.

Maren luă o găletușă economică cu iaurt și turnă într-o farfurie mică și adâncă. Olav scoase punga de cereale din dulap și era pe cale să pună a treia lingură în castron când Agnes se ivi în pragul ușii de la bucătărie.

— Ce faceți voi acolo?

Amândoi încremeniră pe moment, dar Maren luă imediat mâncarea și se puse pe jumătate în fața băiatului.

— Lui Olav îi este foame. Puțin iaurt nu poate să-i facă rău.

Agnes nu răspunse nimic, dar ocoli masa din bucătărie și luă castronul din mâna lui Maren. În liniște, scoase o folie transparentă dintr-un sertar, acoperi mâncarea și îi dădu la o parte pe cei doi păcătoși, puse bolul în frigider și închise ușa.

— Așa. *Nu au voie* să mănânce între mese în casa asta. Amândoi știți asta.

Nici nu se uită la Olav, dar o privi intens pe Maren în timp ce rostea cuvintele. Maren ridică din umeri ușor rușinată și-și puse mâna pe umărul lui Olav.

— Cățea afurisită!

Agnes era cât pe ce să iasă din încăpere, dar se opri brusc și se întoarse încet.

— Ce ai spus?

Maren îl strânse ușor de umeri pe băiat în semn de avertisment.

— Curva naibii ce ești! urlă el.

Agnes Vestavik fu lângă băiat dintr-o mișcare. Se apropie de el atât de repede încât nu te-ai fi așteptat. Îl prinse de bărbie și-i apropie fața de a ei, dar în semn de protest, el își închise ochii strâns.

— Noi *nu* folosim astfel de expresii, șuieră ea, iar Maren ar fi putut să jure că mâna ei stângă s-ar fi ridicat amenințător, gata să-l lovească.

Asta ar fi fost prima dată în istorie când Agnes Vestavik ar fi dat într-un copil. După o secundă de ezitare, mâna ei coborî, dar îl mai ținea însă de față.

— Uită-te la mine!

El își strânse ochii și mai tare.

— Olav! Deschide ochii și uită-te la mine!

Olav se înroșise și pete albe îi apărură în jurul locurilor unde directoarea își ținea degetele.

— Am să îl iau eu, propuse Maren pe un ton calm. Am să vorbesc eu cu el.

— Să vorbești cu el!… Aici nu e nimic de vorbit. Aici trebuie să…

— Curvă împuțită! șuieră Olav drept răspuns.

Fața directoarei se făcu albă ca varul. Își ridică din nou mâna stângă, dar o lăsă în jos după câteva secunde, însă nu slăbi strânsoarea. Apoi înghiți în sec de două ori și-i dădu drumul încet. Băiatul stătea în continuare cu ochii închiși și cu fața întoarsă în sus, înspre directoare.

— Am să o sun pe mama ta și am să-i spun că nu are voie să vină încoace timp de două săptămâni, pricepi? Cred că e o pedeapsă potrivită.

Maren dădu să zică ceva în semn de protest, dar se abținu după ce surprinse privirea directoarei. În schimb, încercă să se bage între băiat și Agnes, ceea ce nu fu deloc ușor pentru că Olav, după ce auzise ce pedeapsă a primit, deschisese ochii și era pe punctul de a sări la Agnes. Directoarea a făcut cale-ntoarsă și era pe punctul de a ieși pe ușă. Maren reuși să-l oprească pe băiat și-i prinse brațele, ducându-le la spate. Băiatul urla.

— Te urăsc! O *urăsc pe curva asta împuțită*!

Agnes trânti cu toată forța ușa în urma ei.

— Mamaaa, urlă el încercând să se desfacă din prinsoare. Mamaaa!

Apoi se mușcă intenționat de limbă, până ce sângele începu să îi curgă șiroaie.

Dar nu a plâns deloc.

— Mama, șopti el în timp ce sângele îi șiroia din gură.

Maren stătea în spatele lui și își dădu seama deodată că băiatul nu mai încerca să se elibereze. Îi dădu drumul încet-încet și-l conduse înspre un scaun. Abia atunci a văzut că sângera.

— Doamne, Olav! exclamă ea înspăimântată și rupse repede o bucată de prosop de hârtie.

Hârtia se umplu imediat cu sânge și a fost nevoie de toată rola ca să poată opri sângerarea și să poată studia cu atenție rana. O bucată mare din limbă aproape că fusese mușcată de tot.

— Olav, of, spuse ea resemnată, apăsând rola de hârtie pe rană.

Apoi se răzgândi, pentru că își dădu seama că nu mai era nimic de zis sau poate doar atât:

— Să ții minte, Olav. Atunci când îți este greu și ești supărat și ceilalți se poartă urât cu tine, să vii la mine. Eu *întotdeauna* te voi ajuta. Dacă nu te-ai fi enervat atât de tare acum, sigur am fi putut rezolva situația asta împreună. Te rog să ții minte asta pentru viitor. Te voi ajuta mereu.

Nu era perfect convinsă, dar i se păru că băiatul aprobă. Apoi se ridică și sună la medicul de familie.

A fost nevoie de trei copci pentru mușcătura aceea.

•••

Doar unul dintre cei paisprezece angajați, câți erau în total, era absent. Agnes conducea discuțiile de la ședință. Orarul pentru următoarele două luni era gata, chiar dacă au petrecut puțin timp pentru adaptarea propunerii cu care venise Maren. Apoi au vorbit despre fiecare copil în parte.

— Raymond a fost acceptat la acel curs, spuse Terje. Va începe săptămâna viitoare, ceea ce înseamnă că va face trei zile școală și două zile va repara MC-ul. Este foarte bucuros.

Cazul lui Raymond era unul de succes. El locuise la Casa de Copii „Soarele Primăverii” de la vârsta de nouă ani și, până când a împlinit zece, a fost un copil-problemă. După aceea, și-a lăsat umerii în jos în semn de renunțare și s-a resemnat la gândul că putea să meargă la mama doar în weekenduri. Mama era extraordinară – avea toate calitățile necesare unei mame și era grijulie, îl stimula să învețe, era protectoare și drăgăstoasă. Atunci când nu bea. În primii cinci ani de viață ai băiețelului, a reușit să se abțină, apoi a luat-o din nou pe băutură. Când a împlinit șapte ani, Raymond a fost dat spre adopție, dar a fost iadul pe pământ, pentru că el avea o legătură atât de puternică cu mama lui, încât nimeni n-a fost capabil să preia rolul de părinte în fața lui. După ce trei perechi de părinți adoptivi s-au străduit cu el, fără ca mama lui să reușească să se lase de băut între timp, copilul a fost trimis la „Soarele Primăverii”. Iar aici lucrurile au mers mult mai bine. Mama reușea să stea pe uscat de vineri dimineața până duminică seara, atunci când Raymond ieșea pe ușă, iar ea deschidea prima sticlă. Continua să bea toată săptămâna ca să recupereze cele patruzeci și opt de ore fără alcool. Dar era fără urmă de îndoială mama lui Raymond, iar el se împăca bine cu situația.

Nu rămâneau multe de discutat despre ceilalți copii, cu excepția lui Olav.

— Cu el sigur avem de lucru până peste cap, suspină Cathrine, o angajată anorexică în vârstă de treizeci de ani. Ca s-o spun pe-a dreaptă, mie mi-e frică de băiatul ăla! Nu am nicio șansă să-l potolesc atunci când se dezlănțuie!

— Mănâncă mai mult, atunci, zise Terje ca pentru sine, dar ceilalți l-au auzit.

— Situația a fost oribilă atunci când maică-sa trebuia să plece marți

seara, spuse Erik, care fusese de serviciu. S-a prins cu forță de piciorul ei și ea stătea acolo fără expresie pe chip și se uita la mine, fără ca măcar să încerce să-i explice copilului situația. Atunci când m-am aplecat să-l îmbunez, am primit asta drept răspuns, spuse el, înclinându-se peste masă și arătând spre propria-i față.

Cu toții au observat cercul albăstrui din jurul ochiului stâng.

— Băiatul este pur și simplu un pericol pentru ceilalți! Iar maică-sa este înfricoșătoare, asta e clar ca lumina zilei!

— Dar nu i-a atacat niciodată pe ceilalți copii, obiectă Maren. Chiar din contră, îi ajută. Are maniere și bună-creștere atunci când vrea. Nu trebuie să exagerăm. Iar maică-sa e de-a dreptul disperată.

— Nu trebuie să exagerăm? Nu este destul de dramatic atunci când mă lovește în ochi și amenință că mă omoară și apoi face bucățele toate desenele celorlalți copii?

— Atâta timp cât se limitează la tine și la niște desene, trebuie să ne păstrăm calmul, conchise Agnes fără să pomenească episodul dramatic de dimineață.

Își strânse foile și le dădu de înțeles că ședința s-a încheiat. În scârțâitul scaunelor pe podea, ea mai făcu o mișcare cu mâna în semn că vrea să adauge ceva și spuse:

— Vreau să vorbesc cu fiecare dintre voi, fără să se uite la cineva anume. Un fel de evaluare anuală.

— Un fel de evaluare anuală?

Cathrine știa că era ceva ciudat să ai evaluări acum, fără să se fi anunțat în prealabil și cu două luni mai devreme decât în mod obișnuit.

— Ne vom ocupa de asta acum. Nu va dura mult. Terje, tu ești primul. Haide sus în biroul meu.

Maren Kalsvik, care practic, dacă nu și în acte, era director adjunct la „Soarele Primăverii”, analiză atent figura directoarei, cu o mină gânditoare. Agnes părea obosită, avea părul tern, iar chipul ei plăcut, cu ten frumos, trăda o anume încordare. În ultima vreme, sub ochi îi apăruseră cearcăne pe care nu le putea ascunde și uneori Agnes părea dezinteresată de copii. Poate că era din cauza căsniciei. Maren și Agnes nu erau tocmai prietene, dar lucrau împreună și din când în când mai aveau discuții între patru ochi. În ultimele luni, mariajul lui Agnes începuse să scârțâie. Poate că situația era mai gravă decât îi dăduse Agnes de înțeles. Pedeapsa cumplită pe care i-o dăduse lui Olav pentru criza de nervi de dimineață era o bună dovadă pentru Maren că ceva mergea extrem de rău. Voia să abordeze subiectul în timpul dialogului care urma. În plus de asta, voia să o convingă să renunțe la pedeapsa dată lui Olav. N-ar trebui să fie chiar așa de greu. Pedepsirea copiilor prin interzicerea contactului lor cu părinții nu era doar împotriva pedagogiei, ci și împotriva legii.

— Pot să intru eu pe urmă? întrebă ea. Am programare la dentist mai târziu.

Lui Agnes îi luă cinci ore să termine evaluările, și asta în condițiile în care ultimele două discuții nu au durat mai mult de zece minute fiecare.

•••

Părea că întreaga casă respiră, încet și lin, iar copiii dormeau liniștiți în siguranță în acest castel primitor.

— În orice caz, e bine că stau potoliți, se gândi Eirik fericit și opri televizorul.

Ceasul era aproape douăsprezece jumătate, dar el nu se simțea obosit. Era ceva neobișnuit pentru el. Poate a adormit fără să-și dea seama? Luă un pachet de cărți și începu să dea pasiențe. Acestea aveau efectul unui somnifer asupra lui. După câteva minute, senzația de somn începu să-l învăluie. Ar fi putut foarte bine să se culce în patul gata făcut de la etaj. În timp ce urca scările își dădu seama că Agnes nu plecase încă. Oricum, el nu a văzut-o plecând și ar fi fost ciudat din partea ei să plece fără să se oprească și să nu-i spună noapte bună. Nu era foarte clar de ce nu trecuse pe acolo, mai devreme, pe la ora zece. Toate rapoartele erau la zi, după cum se stabilise în timpul ședinței. Iar acum rămăsese peste program! Se uită din nou la ceas – era aproape unu. Păși ușor pe coridorul din stânga de la etaj și apăsă cu grijă clanța de la camera gemenilor. Amândoi erau cuibăriți în patul lui Kim-Andrés. Semănau cu niște îngeri mici, respirând ritmic cu gurițele lor mici. Eirik îl luă încet în brațe pe Roy-Morgan și-l mută în patul lui. Băiețelul mormăi ceva proteste, ca prin vis, iar apoi se rostogoli pe burtă, suspină și dormi mai departe. Băieții, ca de obicei, adormiseră cu lumina aprinsă. Eirik o lăsă așa și-și continuă rondul de noapte.

Toți copiii dormeau. Raymond sforăia cu gura deschisă. Dormea pe spate, cu mâinile și picioarele întinse, pe jumătate ieșite din patul îngust. Plapuma era pe jos. Eirik o culese de pe podea, așeză picioarele băiatului la loc în pat, fără ca acesta să simtă ceva, și înghesui pilota între saltea și marginea patului în speranța că de data aceasta nu va mai cădea.

Privi scurt spre patul lui Olav și înlemni. Patul era gol. Nu era posibil așa ceva. Chiar dacă se uita la televizor mai adineauri, tot ar fi observat dacă băiatul ar fi ieșit. Ușa de la camera de zi era deschisă. Sau poate el o deschisese? Acum simțea cum sângele începe să-i clocotească.

Au mai fugit copii din internat. Uneori nu se întorceau de la școală sau de la vizita în oraș, sau orice altceva. Dar dacă Olav lipsea, asta era deja vina lui. Era miezul nopții și Olav avea doar doisprezece ani.

Fereastra era deschisă. Frânghia de evacuare fusese prinsă de un cui de sub pervaz și atârna afară pe geam. Eirik deschise complet fereastra și se uită la terenul în pantă aflat la cinci metri sub el. Dar băiatul ăla nici nu îndrăznise să se apropie de frânghiile de evacuare!

Fără să îl deranjeze pe băiatul care dormea, fugi afară pe coridor, trecu de dormitorul angajaților și când ajunse la doi metri distanță de biroul directoarei din capătul coridorului, începu să strige:

— Agnes! Agnes! Olav a fugit!

Intră valvârtej în cabinetul ei, dar acolo rămase stană de piatră.

La biroul ei din lemn de mahon, cumpărat la târgul de vechituri pentru trei sute de coroane, pe care se găseau o plantă lacrimi de

înger\'7b2\'7d, un telefon, o mușama ieftină, din plastic, și o cană roșie cu patru pixuri și un creion – acolo stătea Agnes Vestavik perfect liniștită. Se uita cumva prin Eirik, cu o privire uimită și gura întredeschisă, cu un firicel de sânge închegat la colțul gurii. Dar sângele nu mai curgea.

După treizeci de secunde în care a rămas blocat, Eirik înconjură masa cu mișcări lente, în semn de respect pentru persoana neînsuflețită. Era moartă: din spatele ei, la nivelul inimii, ieșea mânerul unui cuțit de aproape treisprezece centimetri.

Eirik își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

3.

— Fac acest jurământ în mod solemn, liber, pe cuvânt de onoare!

Își lăsă mâna dreaptă în jos. Puține lucruri îi displăceau mai tare lui Hanne Wilhelmsen decât să fie martoră la vreun proces. Polițiștii, spre deosebire de alți martori, aveau mai multe drepturi când se prezentau la procese, iar procurorul nu trebuia decât să anunțe cu o jumătate de oră înainte de înfățișare la boxa martorilor. Cu toate acestea, întotdeauna intervenea ceva care ducea la întârzieri. În plus, era nevoie de timp ca să îți reamintești ceva care s-a petrecut în urmă cu un an jumătate sau chiar doi. Simpla găsire a dosarului lua destul timp. Cel mai simplu ar fi fost să ceri o copie după documentele procurorului cu câteva zile în avans, dar Hanne Wilhelmsen era conștientă, precum ceilalți 1 500 de angajați ai Poliției Oslo, că acest lucru nu se întâmpla decât într-un caz din zece. Procurorii de la poliție făceau promisiuni și dădeau confirmări, dar hârtiile nu-ți parveneau niciodată și erai nevoit în cele din urmă să scotocești printr-o arhivă mai degrabă încropită din acte pe care le adunai de unul singur.

Procesul era o bagatelă. Procurorii îmbrăcați în robe lungi, cu fețele sobre, își pierdeau vremea încercând să afle dacă o fată de douăzeci și unu de ani îl mușcase pe un polițist de picior și apoi îl scuipase în ureche în timpul unei demonstrații.

Tânăra molfăia zgomotos o gumă de mestecat. Se ascunsese sub părul liliachiu și-l săgeta cu privirea pe inspectorul de poliție în timp ce aceasta, îmbrăcat în uniformă, se așeza în boxa martorilor. Hanne Wilhelmsen nu auzea plescăitul ei, dar deducând după mișcarea buzelor, desluși cuvintele „copoi de rasă”. Apoi, cu un suspin, se lăsă ușor pe spate în mod demonstrativ și privi în tavan. Avocatul ei nu făcu niciun gest prin care să-și oblige clienta să se comporte civilizat.

De data aceasta, audierea a mers repede. Hanne Wilhelmsen văzuse, de fapt, ce se întâmplase atunci. Odată, când era deja în afara orelor de program, a trecut din întâmplare pe lângă Stortinget chiar atunci când un mic grup de tineri, îmbrăcați extravagant, se adunaseră în fața unui pub și scandau că acolo era un cuib de fasciști. Și aveau dreptate într-o oarecare măsură. Poliția știa de multă vreme că grupările de extremă dreapta își făceau veacul acolo. Chiar când Hanne Wilhelmsen trecea pe lângă ei, fata cu părul liliachiu era trasă deoparte de doi agenți care îi puneau cătușele. Fata nu opunea prea mare rezistență. Inspectorul de poliție Wilhelmsen se oprise. Se afla doar la trei-patru metri distanță atunci când fata l-a întrebat pe un agent dacă îi putea spune un secret. Înainte ca el să apuce să-i răspundă, ea se aplecase spre urechea lui și-i trăsese un scuipat format din gumă de mestecat și salivă. Înfuriat, agentul îi dăduse drumul pe asfalt, iar fata îl mușcase zdravăn de picior în dreptul bocancului, deasupra gleznei. Probabil că mai tare o duruseră pe acuzată dinții și maxilarul, mai ales pentru că agentul încercase disperat să o scuture de pe el. Într-un final ea îi dăduse drumul și începuse să râdă. Apoi fusese ridicată din nou în picioare

cu mișcări bruște și vârâtă într-o dubiță de poliție parcată acolo.

— Ai văzut cum l-a mușcat pe polițist de picior?

Procurorul care adresă întrebarea era un inspector de poliție\'7b3\'7d mărunțel, extrem de tânăr, cu obrajii spâni și îmbujorați. Wilhelmsen știa că acesta era primul lui proces.

— Ei bine, în măsura în care bocancii fac parte din picior, da, răspunse polițista privindu-l pe judecător.

Judecătorul părea plictisit de moarte.

— Nu există nicio îndoială că l-a mușcat? insistă procurorul de ședință.

— Ea l-a mușcat pe polițist de pielea pantofului. Justiția va fi cea care va determina dacă asta înseamnă că l-a mușcat de picior.

— Ai văzut că ea l-a scuipat mai întâi?

Hanne Wilhelmsen se abținu să nu zâmbească.

— Da, i-a scuipat un gogoloi mare de gumă drept în ureche. A părut foarte neplăcut.

Bărbatul roșu în obraji se arătă mulțumit și nici avocatul apărării nu mai avea multe întrebări. Wilhelmsen era liberă să plece.

Fata va mai rămâne în spatele gratiilor vreme de treizeci de zile. Atacul asupra unui polițist nu era un lucru bun deloc. Hanne ieși din noua clădire a Tribunalului Oslo, se îndreptă spre piața C.J. Hambro, iar acolo se opri o clipă, dând ușor din cap.

— Ne irosim timpul și banii pe tâmpenii, își spuse ca pentru sine, apoi făcu semn unei mașini de poliție aflate în trecere și fu adusă înapoi pe strada Grønlandsleiret, nr. 44, la Sediul Central al Poliției din Oslo.

•••

Noul birou era de două ori mai spațios decât cel de dinainte. Îl primise odată cu avansarea în funcția de inspector-șef. Își exercita funcția de aproape jumătate de an, dar încă nu știa dacă îi place de fapt. Partea administrativă nu este deloc distractivă. Ba chiar devine extrem de plictisitoare uneori. Pe de altă parte, era o adevărată provocare să-și conducă echipa în ceea ce ea știa să facă mai bine: investigație. Ea încă făcea foarte multe din lucrurile care îi revin în mod normal unui polițist și nu unui inspector și era conștientă că se vorbea despre asta, nu neapărat în termeni laudativi. Nu îi era nici acum foarte clar faptul că o viață întreagă petrecută în ipostaza de eroină, ferită de critici și conflicte, era pe punctul de-a se termina. Dacă în trecut ea venea cu soluții logice pe care alții le implementau și pentru care alții trebuia să și le asume, acum ea era cea care deținea această putere și avea acest drept de a și le asuma. În vremea în care fusese un anchetator de rând, reușise să evite orice discuție conflictuală și orice fel de intrigi. Și-a îndeplinit sarcinile de serviciu și a făcut-o excelent, ca apoi să se ducă acasă, sub privirile contrariate ale celorlalți. Acum era în această situație, fără cale de ieșire, cu atribuția de serviciu care o obliga să intervină, să ia decizii și să hotărască în numele altora. Acest lucru era împotriva celor mai adânci instincte ale ei. Doar își

petrecuse așa de mult timp construind un scut între ea și ceilalți, ziduri în spatele cărora se retrăgea de câte ori avea chef.

Hanne Wilhelmsen nu știa dacă se simțea confortabil.

— Hanne, draga mea porumbiță.

Un tip masiv și bronzat stătea în prag. Purta niște blugi prespălați, fără curea, cu un ceas de aur prins de una dintre găicile pantalonilor, cu un lanț care ducea într-un buzunar de pe șoldul drept. Tricoul era roșu aprins, cu ordinul „FUCK OFF” scris cu negru pe pieptul lat. În picioare avea bocanci negri cu niște ținte uriașe la călcâi. Avea părul blond, tuns foarte scurt, și țepos. Barba era lungă și roșcată.

— Billy T! Ți-ai lăsat părul să crească!

Inspectorul Hanne Wilhelmsen se ridică și impozantul musafir o îmbrățișă cu putere. El o ținu în brațe și o roti de jur-împrejur, răsturnând astfel ceașca de cafea și dărâmând coșul pentru hârtii. În cele din urmă o puse jos, îi aplică un sărut zgomotos pe gură, apoi se trânti într-un scaun care părea să-i fie cu cinci numere mai mic.

Se cunoșteau de pe vremea studenției la Academia de Poliție. Spre deosebire de toți colegii ei bărbați, el a fost singurul care nu s-a dat la ea niciodată. Dimpotrivă, o ajutase de mai multe ori să scape din situații penibile, jucând rolul lui Făt-Frumos, și ea știa că atunci circulaseră zvonuri despre ei. După ce el făcu mai mulți copii cu diverse femei și niciunul cu ea, au apărut alte zvonuri despre ea. Dar de aceste bârfe nu-i mai stătea lui în putere să o apere. Cert era că el niciodată, nici măcar o secundă, nu se îndepărtase de ea. Din contră, într-o frumoasă noapte de primăvară în urmă cu nouă luni, în acea primăvară fierbinte în care au crezut că vor fi cu toții înghițiți de valul de criminalitate, el o forțase să se confrunte cu sine și o făcuse să se gândească cum dorea să-și trăiască viața mai departe. Dar asta a fost doar în străfundurile conștiinței ei.

— Toate merg excelent, declară el și i-o luă înainte. Eu sunt bine-mersi, copiii o duc excelent și cireașa de pe tort este că am cunoscut o femeie al naibii de stilată.

Paisprezece zile în Insulele Canare. Era o cheamă.

— Și acum ești odihnit și apt de lucru. Cu mine. Pentru mine.

Vorbi blând și se aplecă înspre el peste birou.

— Cred că am să supraviețuiesc. Să fii tu șefa lui Billy T., spaima tuturor șefilor! Ah, ce mă bucur!

Își întinse cât putu de mult corpul său lung de doi metri și-și duse mâinile la ceafă.

— Dacă voi putea vreodată să mă conformez unui șef, atunci acela trebuie să fie o femeie frumoasă. Iar dacă mă conformez unei femei frumoase, atunci aceea trebuie să fii tu. Totul va merge bine.

Billy T. revenise la investigații. După mulți ani petrecuți ca agent civil de poliție în cadrul Poliției centrale din Oslo, se lăsase convins de Hanne Wilhelmsen să se transfere. Ea însăși îi scrisese cererea de transfer. Asta a costat-o mai multe sticle de vin roșu și o masă pe cinste până când, la ora 2, într-o sâmbătă noapte, el fu de acord să semneze. A doua zi dimineață la ora

nouă a încercat disperat să o sune ca să rupă cererea în bucăți. Ea a râs, spunând că așa ceva este exclus. Iar acum el stătea în fața ei, chiar fericit, de fapt.

— Și primul lucru pe care îl vei face este acesta.

Ea îi întinse trei dosare verzi, nu foarte cuprinzătoare. O persoană înjunghiată sâmbăta trecută, un caz suspect de moarte infantilă, care probabil se va dovedi că a fost cauzat de sindromul morții subite la sugari, și un alt caz, cel al unei persoane în vârstă, poate un deces cauzat de alcool.

— Astea sunt floare la ureche, adăugă ea și scoase un al patrulea dosar. Acesta este adevăratul caz de omucidere, după toate regulile artei, ca într-un roman polițist. Omuciderea s-a petrecut la o casă de copii azi-noapte. Vorbește cu echipa care cercetează acum locul faptei. Multă baftă! Aș fi preferat să trimit un echipaj complet să cerceteze cazul, dar, având în vedere crima dublă de săptămâna trecută de la Smestad, acestea sunt condițiile. Maximum patru oameni. În orice caz, tu vei conduce ancheta.

— La naiba, deja s-a stabilit?

— Da, spuse ea cu un zâmbet insinuant. Cel puțin o perioadă vei lucra împreună cu Erik și Tone-Marit.

Billy T. se ridică și luă dosarele cu un suspin teatral.

— Acum ar fi trebuit să fiu la munca de teren, bombăni el.

— Și eu mă bucur că nu ești acolo, spuse Hanne Wilhelmsen pe un ton mieros și adăugă: Aici nu purtăm astfel de tricouri. Du-te și schimbă-te imediat! Dacă nu acum, măcar înainte de a te duce la casa de copii!

— De asta nu mai pot eu! bombăni el, hotărât fiind să poarte același tricou toată săptămâna.

Ieși cu pași apăsați de se zguduia încăperea.

•••

Cu toate acestea, Billy T. își luă o cămașă. După o clipă de reflecție, își dădu seama că mesajul nu era adecvat într-o casă de copii. Acum purta o cămașă neutră, de culoare albă, iar deasupra avea o geacă de piele largă și uzată. Se lovi cu capul de tocul ușii atunci când dădu să coboare din micuța mașină de serviciu și se strădui să îndepărteze durerea până ajunse la intrarea în curte. Afară era destul de frig, după o perioadă călduroasă, și pietrișul, sub bocancii ascuțiți, scotea un sunet uscat, de pietre aproape înghețate. Hanne Wilhelmsen venise cu el. Pașii lui Billy T. erau așa de mari încât ea se văzu nevoită să alerge ușor ca să nu rămână în urmă.

— Ar trebui să primesc spor de risc pentru că merg cu mașinile astea, spuse Billy T. pe un ton tăios. Îmi curge sânge?

Se aplecă spre ea și-i arătă creștetul capului. I se vedea pielea capului pe sub podoaba capilară și se zăreau semnele unor tăieturi și lovituri mai vechi, dar nu sângera.

— Plângăciosule, dă să pup ca să-ți treacă! spuse ea.

Apoi deschise ușa care avea o sticlă în formă de semilună, divizată în trei, chiar la nivelul ochilor. O draperie micuță cu flori obtura vederea.

Au pătruns într-un antreu, iar pe unul dintre pereți erau multe cârlige

pentru haine, iar pe partea opusă se afla o etajeră cu trei rafturi pentru pantofi. Pantofi cu mărimi cuprinse între 32 și 44 erau aruncați haotic, atât pe stativ, cât și pe lângă acesta. Înainte ca Hanne să se hotărască dacă era cazul să se descalțe sau nu, Billy T. intrase deja pe o ușă așa încălțat cum era. În partea dreaptă era o scară ce ducea la etaj, iar încăperea în care se aflau era un fel de cameră de zi. Totul era liniștit și nu era nimeni acolo.

— Pare comod, mormăi Billy T. ca pentru sine.

Se înclină ușor ca să nu dea cu capul de niște vrăjitori făcute din carton, hârtie creponată și nuiele de mesteacăn.

— Nu e tocmai cum mi-am imaginat.

— Ți-ai imaginat ceva în stilul lui Dickens? Sau la ce te-ai gândit? îl întrebă Hanne Wilhelmsen, oprindu-se și ascultând. Dar e incredibil de liniște aici!

Drept răspuns auzi pașii unei femei care alerga în jos pe scări. Avea undeva spre treizeci de ani. Era blondă, cu părul împletit în stil franțuzesc, cu o cămașă uzată, creată de Sigrun Berg\'7b4\'7d, o pereche de blugi evazați, care erau fie ultramoderni, fie moștenire din anii șaptezeci.

— Îmi cer scuze, spuse ea cu respirația tăiată. Vorbeam la telefon, se scuză Maren Kalsvik.

Avea o strângere puternică de mână. Pe albul ochilor se vedeau vinișoare subțiri și pleoapele erau roșii. Nu era deloc machiată, dar avea gene negre și neobișnuit de lungi. Poate părul îi fusese oxigenat, deși nu părea.

— Toți copiii au fost duși în alte părți pentru douăzeci și patru de ore. A venit poliția și…

Dar se blocă, puțin uimită, apoi continuă.

— Vreau să spun că oamenii care au fost aici astă-noapte și dimineață, colegii dumneavoastră… ei au sugerat să-i trimitem pe copii pentru că nu e bine ca ei să fie aici atâta timp cât locul este cercetat. Locul crimei adică.

Își trecu mâna prin breton. Avea o mână subțire, cu unghii tăiate scurt. Gestul o făcu să pară și mai obosită.

— Probabil că vreți și voi să vedeți.

Fără să aștepte vreun răspuns, se întoarse și începu să urce treptele. Polițiștii o urmară. Coridorul în care au ajuns avea câte o fereastră în fiecare capăt și părea să se întindă pe toată lungimea casei. Era lat cam de doi metri, cu uși pe ambele laturi. O luară la dreapta și se duseră la ultima încăpere de pe stânga. Maren Kalsvik se opri în dreptul ușii și se dădu la o parte ca să-i lase să intre. Genele îi străluceau din cauza lacrimilor.

— Am primit instrucțiuni să nu intrăm.

Dar interdicția nu o viza și pe Hanne Wilhelmsen, care se strecură pe sub banda roșu cu alb, care bloca accesul. Billy T. lăsă banda în jos și trecu peste ea.

— Ea stătea acolo, spuse Hanne arătând cu capul spre un scaun de birou tapițat în stofă roșie. Răsfoia un dosar pe care-l scosese dintr-o geantă. Era cu spatele la fereastră și cu fața spre ușă.

Preț de o clipă rămase locului, fixând biroul cu privirea, în timp ce

Billy T. se duse la fereastră.

— O poziție ciudată, adăugă ea și se întoarse spre Maren Kalsvik, care nu se mișcase din loc și păstrase distanța cuvenită față de intrare. Biroul stă de obicei lipit de un perete.

— Acesta era modul ei de a spune că oricine era binevenit, explică Maren. Niciodată nu ar fi stat cu spatele la ușă.

Billy T. deschise fereastra, lăsând un val de aer rece și proaspăt să pătrundă în birou. Maren Kalsvik se apropie de banda albă cu roșu, dar se dădu repede înapoi, văzând că stă să se desprindă la un capăt.

— Fereastra era închisă pe interior, spuse ea. Cel puțin asta au spus cei de la poliție astăzi-dimineață. Geamul fusese prins și cu cârligul de siguranță.

Billy T. trase cu putere de un cârlig montat în șuruburi în perete, chiar lângă tocul ferestrei.

— Cârligul pentru evacuarea în caz de urgență? întrebă el, dar nu așteptă să primească răspuns.

În schimb, se aplecă pe fereastră și privi în jos. Pământul de sub fereastră era acoperit de un strat de zăpadă veche, pe care nu existau urme. Își plimbă privirea de-a lungul peretelui și observă o mulțime de urme pe sub celelalte patru ferestre mari de la etaj. Zăpada dispăruse complet acolo și zeci de urme se suprapuneau în toate direcțiile. Se ridică și se scărpină pe lobul urechii.

— Unde duce ușa aceea de acolo? întrebă el, arătând o ușă îngustă de pe latura mai lungă a încăperii.

— Acela este dormitorul angajaților. Uneori îl folosim drept birou. Acolo eram eu și vorbeam la telefon când ați venit voi.

— Opt copii locuiesc aici?

— Da. De fapt, avem locuri pentru nouă, dar chiar acum există un loc vacant.

— Toate dormitoarele sunt la un loc, aici la etaj?

Ea dădu din cap că da.

— Toate sunt dispuse de-a lungul peretelui, pe ambele laturi. Vi le pot arăta.

— Da, imediat, spuse Hanne Wilhelmsen. Ați sesizat dacă s-a furat ceva?

— Nu, nu am observat nimic. Bineînțeles că nu știm ce ținea în sertare… Acelea sunt încuiate și încuietoarea nu a fost forțată.

— Unde este cheia?

Hanne Wilhelmsen se uita într-o parte atunci când îi adresă întrebarea lui Maren Kalsvik, dar reuși să observe o umbră de uimire pe fața femeii atunci când se uită în ochii ei. Doar o umbră de confuzie. Sau poate că era doar în imaginația ei.

— Cheia este sub ghiveciul de flori de acolo, spuse Maren Kalsvik, acolo pe raftul de cărți.

— Aha! spuse Billy T. și ridică ghiveciul.

Acolo nu era nicio cheie.

Pe chipul lui Maren Kalsvik se citea uluirea.

— Dar de obicei acolo este. Să o fi luat-o poliția?

— Poate.

Polițiștii schimbară o privire între ei și Hanne Wilhelmsen își notă ceva într-un caiet cu spirală înainte să așeze hârtiile înapoi în geantă. Apoi făcu un semn că vrea să vadă dormitoarele.

Olav și Raymond locuiau în aceeași cameră, ca și Glenn cu Kenneth, spre deosebire de Anita și Jeanette care locuiau într-o încăpere de la celălalt capăt al coridorului. Chiar vizavi locuiau gemenii. Alte două camere erau nelocuite.

— De ce doi copii împart o cameră, dacă sunt camere libere?

— Din motive de socializare. Lui Kenneth îi este frică să stea singur. Gemenii vor să fie împreună. Olav…

Își întrerupse vorba și repetă gestul de a-și trece mâna prin breton. Olav este cel care a dispărut. Agnes credea…

Era aproape să izbucnească în plâns, respiră cu sughițuri de câteva ori, dar reuși totuși să se adune.

— Agnes credea că Raymond ar fi putut avea o influență bună asupra lui Olav. El era dezvoltat și foarte puternic și se comporta foarte frumos cu cei mai mici decât el. Deși la început a protestat când i s-a spus că va avea un nou coleg de cameră. Prin urmare, motivele sunt pur de factură pedagogică și de socializare, dacă vreți să spun așa. Cele două camere libere sunt folosite pentru scrisul temelor și chestii de genul ăsta.

— Încă nu ați aflat nimic despre băiatul care a fugit?

— Nu. Suntem extrem de îngrijorați. Știm că nu s-a dus acasă, iar asta este foarte ciudat. Nu avea nici bani la el, din câte știm noi, și mama lui locuiește la foarte mare depărtare de aici.

Billy T. măsura holul cu pasul, numărând distanța în șoaptă. Când ajunse lângă biroul directoarei, fu nevoit să ridice tonul pentru a se face auzit.

— Această fereastră de aici nu stă de obicei deschisă?

De-a lungul marginilor ferestrei era un fir de praf subțire de culoare liliachie și el deduse că probabil tehnicienii căutaseră acolo amprente.

— Nu, îi strigă Maren. Geamul stă întotdeauna închis în această perioadă a anului, dar ieri am avut exercițiul de evacuare în caz de incendiu. Copiii au coborât și au urcat pe cordelină și pe scări timp de o oră.

Billy înțelese. Fereastra fusese închisă și acum se deschidea foarte greu, dar el reuși s-o forțeze. Sub fereastră observă la fel de mulți pași ca și sub celelalte ferestre de pe latura mai scurtă a casei. Scara de incendiu\'7b5\'7d se plia, astfel încât era imposibil să ajungi la ea de pe pământ. Era o scară solidă cu trepte mari și destul de roase. Drept test, desprinse scara și aceasta alunecă lin pe șinele bine unse, până jos pe pământ. Un sistem foarte bine pus la punct. Apoi trase de o sfoară ce trecea printr-un opritor, la marginea ferestrei, iar partea de jos a scării urcă la loc ca la comandă. Când scara de jos fu urcată complet, făcu un clic și Billy T. prinse mecanismul de siguranță la loc. Închise fereastra și inspectă rapid

cele două băi de vizavi, una mai mică și una mai mare, apoi se îndreptă către cele două femei fără să scoată o vorbă.

— Trebuie să îi interogăm pe toți, o auzi el pe Hanne Wilhelmsen spunând, aproape cu părere de rău. Veți fi chemați pe rând. Ne-ai fi de mare ajutor dacă ai fi dispusă să ne faci o listă cu toți cei care lucrează aici, cu numele complet, datele lor de naștere, bineînțeles, dar și profesia, domiciliul stabil, relația lor cu familia, de cât timp lucrează aici și așa mai departe. Ne trebuie informațiile cât de repede se poate.

Femeia dădu din cap aprobator.

Cei doi polițiști se duseră la parter cu Maren Kalsvik în urma lor. Inspectară în liniște toată casa și luară notițe. După aproape o oră, femeia cu părul împletit franțuzește îi conduse la ieșire.

Fără să zică vreo vorbă, Billy T. sări peste un gard viu care separa aleea cu pietriș de peluză. Își ridică reverul hainei, apoi se închise la haină cu ultimii doi nasturi care încă nu se rupseseră și-și vârî mâinile în buzunare. Merse cu pași grăbiți după colțul casei și se opri sub singura fereastră de la etaj, aflată pe latura scurtă a casei și care se înălța la circa șase metri deasupra pământului. Hanne Wilhelmsen, bănuind ce avea de gând să facă, îl urmă îndeaproape.

După o săptămână de vreme mai blândă, terenul era atât de îmbibat cu apă, încât erau nenumărate urme – mici și mari – pe pământul maroniu. Dăduse înghețul în dimineața aceasta și peluza căpătase un aspect lunar, cu dealuri line și munți mici și ascuțiți dispuși în toate direcțiile, fără vreo semnificație aparte.

— Exercițiul acela blestemat de evacuare a avut loc într-un moment foarte propice, spuse Billy T. enervat. Chiar și cei mai versați tehnicieni de la criminalistică ar fi avut bătăi de cap aici.

— Măcar au încercat, răspunse Hanne, dând cu mâna peste niște resturi minuscule de gips care aproape se contopiră cu micile particule de gheață.

Existau și urme de spray roșu de contrast în majoritatea urmelor.

— Dacă a trecut cineva pe aici *după* exercițiul de evacuare – și cu siguranță cine a avut de gând să urce în casă a folosit această variantă –, atunci urmele trebuie să fie *deasupra.* Se știe cumva la ce oră s-a așternut înghețul?

— Nu înainte de orele dimineții. De fapt, pământul era încă reavăn atunci când polițiștii au sosit la ora unu jumătate dimineața.

Inspectorul ocoli cu atenție zona plină de urme în speranța că mai existau pe acolo câteva indicii pe care le-ar putea descifra. Apoi se duse fix lângă perete și se întinse după scara de evacuare pliată. Dar era o distanță mai mare de o jumătate de metru între vârful degetelor ei și prima treaptă a scării rabatabile.

— Ajungi la ea?

Cei doi făcură schimb de locuri, dar nici Billy T. cu înălțimea lui de 2 metri și 2 centimetri și cu brațe lungi ca de gorilă nu ajungea până la capătul scării.

— O umbrelă sau alt obiect cu cârlig ar fi fost de ajutor, spuse Hanne Wilhelmsen, suflând în palma dreaptă.

— Nu, o contrazise el, pentru că încuietoarea de sus împiedică deschiderea scării dinspre exterior. Am verificat eu asta în casă. Sunt niște chestii sigure. Această scară poate fi coborâtă doar din interior. Dacă vrei să o strângi la loc și te afli afară, trebuie să ai o forță incredibilă să o poți ridica astfel încât să intre la loc pe cârligul de acolo. În orice caz, dacă ești afară este imposibil să pui piedica de siguranță.

— Dar atunci, adăugă Hanne Wilhelmsen, avem următoarele posibilități: fie ucigașul nu a urcat pe aici, fie avem o listă foarte restrânsă de suspecți.

Chiar dacă în privirea lui Billy T. se vedea că urmărise firul raționamentului ei, mai adăugă pe un ton calm:

— Scara a fost folosită de cineva care are acces la ea pentru a o putea coborî seara devreme *și* ar fi avut posibilitatea de a o plia și prinde la loc pe urmă. Din interior. Asta înseamnă că făptașul e unul dintre angajați.

— Sau unul dintre copii, mormăi Billy T. și-l trecu un fior.

Se lăsa frigul.

•••

Foamea era mult mai rea, deși murea de frig. De fapt, ar fi trebuit să se îmbrace mai gros. O pereche de izmene, spre exemplu, i-ar fi prins bine. Din fericire, avusese o jachetă groasă în camera lui, dar haina lui de piele care atârna pe cuierul din antreu, având numele lui scris cu litere vesele, înflorite deasupra ei, ar fi fost mai bună. Dar nu se gândise la asta – nici nu avusese ocazia să o facă. Pantofii de alergat nu erau în niciun caz adecvați pentru acest anotimp al anului. Și îl durea limba ca dracu'.

I-a fost foarte ușor să coboare pe sfoara de evacuare. Glenn și Terje spuseseră că nu avea curaj, dar pur și simplu nu avusese chef – nu atunci. Își pierdea interesul completamente ori de câte ori cineva bătea din gură și îi dădea ordine. Dar totul mergea foarte bine dacă avea un rost. Chiar și cu rucsacul în spinare.

Era imposibil de spus cât de departe ajunsese de când a plecat de la casa de copii. I se părea că mersese câteva mile\'7b6\'7d bune.

— Sunt încă în Oslo, își spuse el în șoaptă și cu convingere și aruncă o ocheadă pe furiș din garaj. Văzu un milion de luminițe pâlpâitoare în orașul cuprins parcă de un voal rozaliu de pâclă.

Era o prostie că nu avea niciun ban la el. Nici la asta nu se gândise. Într-o șosetă, pe al treilea raft, sus în dulapul din camera lui și a lui Raymond, erau o sută cincizeci de coroane. Mama îi dăduse banii. O sută cincizeci de coroane erau o mulțime de bani; i-ar fi fost de-ajuns să plătească un taxi până acasă. Undeva în sinea lui, era convins că tocmai de aceea primise exact suma aceasta. O sută de coroane sau două sute ar fi fost o sumă mai logică.

— Logic înseamnă ceva ușor de înțeles.

Îi clănțăneau dinții în gură. Se apăsă tare pe burtă, scoțând un sunet

grav și prelung din cauza foamei.

— Am să mor de foame, își spuse el cu dinții cuprinși de un dârdâit incontrolabil. Fie am să mor înghețat, fie am să mor de foame.

Casa în al cărei garaj se instalase era cuprinsă de întuneric, deși ceasul lui Swatch indica ora nouă și zece minute seara. Pe la ora cinci se așteptase să vină acasă cineva, dar nu apăruse nimeni. Nu era nicio mașină acolo, deși garajul era foarte mare. Poate că oamenii care locuiau acolo erau plecați. Probabil era o familie. Afară, în fața scărilor de la intrare, era o sanie frumoasă, din aceea cu șine și volan. De Crăciun fusese atât de sigur că va primi și el una ca asta, dar, în schimb, primise un șevalet. Mama păruse jenată, dar el știa că ea o ducea prost cu banii. În plus, a mai primit un Power Ranger – iar pe acela într-adevăr și-l dorise. Dar mama nu-și amintise că el îl voia pe cel roșu – acela era șeful –, așa că îl primise pe cel verde. Exact ca în urmă cu doi ani când își dorise țestoasa-ninja Rafael, dar o primise pe Michelangelo.

Se poate să fi ațipit o clipă. În orice caz, era uimit să vadă că se făcuse ora douăsprezece noaptea. De mult nu mai fusese treaz la o oră atât de târzie! Casa era în continuare pustie. Foamea devenise atât de aprigă încât aproape leșină atunci când se ridică în picioare. Fără să stea pe gânduri, se duse spre ușa exterioară. Bineînțeles că era închisă, cu o yală obișnuită și cu o încuietoare de siguranță.

Stătea pe treptele de beton, cu mâna pe balustrada din fier forjat, neștiind ce să facă. Stătu așa multă vreme. Apoi se uită în jos, spre un geam foarte mare de la beci, care ajungea până la nivelul solului. Coborî cu greu cele patru trepte și, fără să mai stea pe gânduri, apucă sania și o folosi pentru a sparge fereastra. Îl străfulgeră ideea că poate nu va avea destul loc ca să se strecoare prin geamul acela, dar s-a descurcat ușor. Mai întâi, și-a aruncat rucsacul înăuntru. Chiar sub geam, la distanță de un metru, era o masă de lucru, așa că nu fusese deloc greu să coboare. Deoarece îi era destul de frică de întuneric, reuși să dibuiască un întrerupător și trecură multe secunde până când își dădu seama că fusese o idee destul de proastă să stea cu lumina aprinsă. Se agăță cu forță de mânerul ușii, stinse lumina, apoi intră într-un mic coridor, de unde urcai o treaptă ca să ajungi la parter. Și acolo era totul învăluit de întuneric, cu frânturi de lumină ce răzbăteau de afară prin geamul spart. Din fericire, ușa care ducea la parter nu fusese încuiată.

Nu era prea multă mâncare în frigider. Lapte nu mai era, spre exemplu. Nici pâine nu mai era, deși căută peste tot. Dar mai erau câteva ouă într-un compartiment din ușa frigiderului și Olav știa să fiarbă ouă. Mai întâi trebuia să fiarbă apa, iar apoi mai lăsai ouăle pe foc șapte minute. Nu mai mâncase ouă cu chiftele de pește înainte, dar acum i se păreau bune. Îi era atât de foame! Era destul de dificil să mănânce fără să-l doară limba și firele cu care fusese cusut îl zgâriau în permanență, dar se descurcă. Și cămara era plină de alimente conservate.

Era ora două noaptea când adormi, într-o bucătărie întunecoasă, fără nicio învelitoare pe el, decât o haină lungă de damă, pe care o găsise în hol.

Complet epuizat, nici nu mai avea energie să se gândească la ceea ce urma să facă a doua zi. Nu avea niciun sens. Acum voia doar să doarmă.

•••

Avea trei ani atunci când m-a lovit prima dată. De fapt, nu fusese vina lui. El era doar un copilaș de trei ani. Chiar dacă acumulase așa de mult și chiar dacă cei de la grădiniță îl lăudau că era foarte isteț (*poate doar ca să mă liniștească pe mine*), *el nu știa să spună în continuare decât zece cuvinte.* Mama *nu era unul dintre ele. Cred că era singurul băiețel din lume care nu putea să spună „mama”. Doamna educatoare mă consola spunându-mi că toți copiii sunt diferiți, și cum fratele ei, care acum era profesor, nu rostise nici măcar un cuvânt până la vârsta de patru ani. De parcă pe mine m-ar fi interesat asta.*

Pregătisem cina. El stătea în scaunul lui Tripp Trapp\'7b7\'7d, *cumpărat din banii primiți de la serviciul social pentru îngrijirea copilului. Abia mai încăpea în scaun din cauza barei de protecție, dar nu puteam să o demontez încă, pentru că nu împlinise încă vârsta potrivită. Era extrem de îmbufnat. Din nefericire, arsesem puțin bucățile de pește. Fusesem deranjată la stomac și petrecusem o veșnicie la baie. Bucățile arse nu erau comestibile, dar din fericire mai aveam altele în congelator. El începea să fie nerăbdător, iar eu am devenit extrem de neliniștită din cauza urletelor lui. Devenise gălăgios, dar nu-i curgeau lacrimile și țipa cu sughițuri. Vecinii mă săgetau cu privirea atunci când mă intersectam cu câte unul în timp ce mă chinuiam să deschid ușa de la ghenă.*

Nu mai aveam altceva cu ce să-i potolesc foamea decât o pungă de bomboane lakris în formă de barcă. Bomboanele dispăruseră brusc. Când în sfârșit am reușit să scot rapid cinci bucățele de pește din tigaia încinsă pe farfuria lui decorată cu Karius și Baktus, m-am gândit că se va potoli. Am pus tigaia fierbinte pe colțul aragazului, m-am așezat la masă în fața lui și am curățat doi cartofi. Părea foarte mulțumit, cu gura plină de pește. I-am zâmbit – era atât de dulce și angelic cum stătea acolo, calm și fericit. M-am întins să îi prind mânuța.

Absolut din senin și-a înfipt furculița în mâna mea. Era o furculiță pentru copii, din fericire, din aceea cu trei dinți, asemănătoare cu furculița pentru tort. Dar mi-a sfâșiat pielea cu o forță pe care nu aș fi bănuit-o la un copil de trei ani. Apoi mi-a dat sângele. Eram atât de șocată încât nu am reușit să reacționez în niciun fel. El a tras furculița înapoi, apoi s-a lansat cu toată forța într-un nou atac. Durerea a fost imposibil de descris. Dar ce a fost mai grav – îmi era atât de frică! *Stăteam în față cu un copil de trei ani și îmi era mai teamă de el decât îmi fusese teamă vreodată de tatăl lui beat.*

Doamne, cât de teamă îmi putea fi de fiul meu de trei ani!

•••

Terje Welby era treaz de vreo trei ore. De câte ori era pe punctul de a adormi, adrenalina îl trezea la loc. Cearșaful era deja umed din cauza efortului. Se întoarse cu greu pe o parte – îl durea spatele. Își trase perna

peste cap și mormăi:

— *Trebuie* să dorm! *Trebuie* să dorm!

Sună telefonul.

El izbi veioza cu mâna atât de tare încât zbură pe pământ și se sparse într-o mie de cioburi. Apoi se ridică în șezut și-și duse mâna rănită la gură, uitându-se fix la aparatul de telefon.

Dar telefonul nu se opri. I se părea că sună din ce în ce mai tare. Brusc, smulse receptorul.

— Alo!

— Bună, Terje, aici e Maren. Scuze că te deranjez în miez de noapte.

— Nu face nimic, spuse el repede, aruncând un ochi spre ceasul de pe noptieră și văzând că e ora trei dimineața.

— Terje, trebuie să știu!

— Ce să știi?

— Știi la ce mă refer!

El se ridică, se sprijini de tăblia patului și se trase de tricoul transpirat.

— Nu, pe cuvânt că nu!

Se lăsă tăcerea.

— Agnes aflase chestia asta? întrebă ea într-un final.

El înghiți în sec atât de puternic încât sunetul se auzi în telefon.

— Nu, nu aflase.

Se bucură că ea nu-l putea vedea în aceste clipe.

— Terje, nu fi supărat.

— Nu sunt supărat.

— Spune-mi că nu ești tu!

— Ce să îți spun?

— Tu ai ucis-o?

— Nu, Maren, nu am fost eu. Nu am ucis-o eu.

Spatele îl durea mai tare ca oricând.

4.

— Uită-te la ei! Uită-te la ei!

Billy T. dădu buzna în biroul minimalist al inspectorului de poliție fără să bată la ușă. Arătă spre strada Åkebergveien, acolo unde doi indivizi la costum se băteau ca-n Vestul Sălbatic. Botul unui Volvo era înfipt cu nerușinare în fundul unei mașini Toyota Corolla de ultimă generație.

— S-a auzit un bubuit și atunci tipul din față a sărit din mașină și l-a scos pe celălalt din mașină fără nicio introducere! Pun pariu pe o sută că Volvo-ul va câștiga.

— Cine este posesorul Volvo-ului? întrebă Hanne fără să fie prea interesată, deși se ridicase și se duse la fereastră, lângă Billy T., care era cuprins de o stare euforică.

— Tipul cu haina mai deschisă la culoare. Ăla din dreapta.

— Nu pariez împotriva lui, spuse Hanne în timp ce individul cu pricina tocmai îi administra un croșeu de dreapta fix în moacă proprietarului Toyotei, care, împins în spate, își pierdu echilibrul și căzu la pământ.

— Pur și simplu, legitimă apărare, țipă Billy T. Cel cu Toyota a început!

În timp ce individul lovit încerca să se repună pe picioare, doi agenți de poliție se duceau în fugă la ei. Nu purtau șepcile și uniformele, așa că probabil văzuseră incidentul de la vreo fereastră, exact așa ca și ei.

— Tipic pentru Torvald, comentă Billy T., vizibil iritat. Strică totul.

Rămase locului un minut ca să vadă cum decurgeau lucrurile, dar bineînțeles că beligeranții au încetat lupta imediat ce i-au zărit pe polițiști. Conflictul părea aplanat și, în curând, cei doi completau formularele de constatare pentru asigurare.

— Viața îți oferă bucurii mai mari și mai mici, declară Billy T. și se postă în fața șefei lui. Dar nu a decis să ne ofere prea multe bucurii în ceea ce privește cazul de la casa de copii.

— Cum așa?

— Urme prelevate – un milion. Câte ne sunt de folos? Zero!

O mână uriașă acoperi pachetul de țigări de pe biroul lui Hanne Wilhelmsen.

— Am spus că trebuie să te lași de ele, se întrerupse singur. Te vor ucide, pisicuțo.

— Știi ceva? Aud destul chestia asta acasă. Nu mai suport să fiu bătută la cap și aici, spuse ea cu un ton neașteptat de iritat în glas.

Billy T. nu se lăsă intimidat.

— Cecilie este cea mai în măsură să-ți spună. În calitate de doctor și toate cele știe ce-i face bine prietenei ei.

Hanne Wilhelmsen se întunecă la chip, se ridică fulgerător și închise ușa dinspre coridor care era crăpată. Billy T. se folosi de acest răstimp ca să mototolească pachetul în care mai rămăseseră cel puțin zece țigări, apoi îl aruncă la coș.

— Așa! Un pachet de cuie de sicriu mai puțin, o lămuri el, mulțumit de

ispravă.

Ea se enervă mult mai tare decât se așteptase.

— Ascultă aici, Billy T. Tu îmi ești prieten și din partea unui prieten suporți multe chestii. Cer un singur lucru: respect. *Atât* pentru faptul că nu doresc să discut despre viața mea privată atunci când ne pot auzi alții, *cât și* pentru lucrurile mele. Poți să mă bați la cap cu fumatul, știu că ai cele mai bune intenții, *dar lasă-mi dracului lucrurile în pace*!

Înfuriată se aplecă deasupra coșului de hârtii și pescui de acolo, dintre hârtii și cotoare de mere, pachetul boțit de țigări. Vreo două țigări supraviețuiseră, chiar dacă erau îndoite. O aprinse pe una dintre ele și trase puternic câteva fumuri.

— Bun! Unde eram?

Billy T. rămăsese cu mâinile suspendate în aer în timpul atacului, iar acum le lăsă în jos.

— Scuze! Îmi cer scuze, Hanne! Chiar nu voiam să…

— E în regulă, îl întrerupse ea cu un zâmbet timid. Am rămas la urmele prelevate.

— O grămadă! mormăi Billy T. rușinat și încă speriat de reacția ei violentă. Amprente sunt pretutindeni, mai puțin acolo unde ne-am dori să le găsim, de exemplu, pe cuțit. Pe acesta nu am găsit absolut nicio urmă de-a persoanei care l-a folosit. Un cuțit absolut obișnuit. A fost cumpărat de la IKEA – dintre toate locurile posibile! Acela este singurul magazin din toată lumea în care îți este imposibil să afli cine ce a cumpărat. Acolo se vând milioane de cuțite. În privința urmelor de pași…

El se îndreptă puțin pe scaun.

— … ele sunt neclare și nu au nicio valoare. Ai văzut și tu cu ochii tăi cum arăta totul acolo. Dar se lucrează în continuare la identificarea lor. Există posibilitatea ca urmele să provină de la toți copiii și adulții de la internat. Cu alte cuvinte…

Hanne îl întrerupse din nou:

— Cu alte cuvinte, ne confruntăm cu tot ce e mai distractiv și mai banal din toată munca poliției!

Ea se înclină în față, zâmbind. Billy T. îi copie mișcările. Cu fețele la doar douăzeci de centimetri depărtare una de alta, spuseră în cor: „Investigație operativă!!!” Râseră amândoi și Hanne împinse un mic teanc de foi scrise la calculator.

— Aceasta este lista cu toți copii și angajații de la casă. Maren Kalsvik a redactat-o.

— Atunci trebuie să o tratăm ca atare, de vreme ce și ea este suspectă.

— Toți sunt suspecți, spuse Hanne scurt. Dar uită-te aici!

Lista includea un mic CV pentru fiecare angajat. Cel mai tânăr era Christian, care mergea pe douăzeci de ani. Cea mai în vârstă era Synnøve Danielsen, care fusese acolo de la data înființării casei de copii, în 1967. Exact ca și Christian, nici ea nu avea studii superioare, dar, spre deosebire de el, avea experiență cât cuprinde. În plus de asta, mai erau trei asistenți

sociali, doi asistenți medicali, o profesoară specializată în educarea copiilor preșcolari\'7b8\'7d și un mecanic. Ultimul de pe listă, Terje Welby, era profesor specializat în istorie, pedagogie și literatură.

Casa de copii „Soarele Primăverii” era sub egida Armatei Salvării, dar bugetul alocat instituției era în mare parte acoperit de stat. Existau norme pentru unsprezece posturi și jumătate, dar ele erau îndeplinite de paisprezece angajați.

— Acum sunt treisprezece, adăugă scurt Billy T. Cine a preluat funcția de conducere?

— Din câte am înțeles, Terje Welby este director adjunct conform actelor. Dar pe el îl doare coloana, de la exercițiul de evacuare și astăzi a spus că rămâne acasă\'7b9\'7d. Maren este acum șefa.

— Hmm. Superb.

— Ce?

— Concediul acesta medical.

— Trebuie să-l verificăm.

— Va fi extrem de ușor. În cel mai rău caz, găsim poate niște motive de crimă printre membrii grupului.

— Motive se găsesc întotdeauna. Problema este să-l găsim pe cel îndeajuns de puternic ca să ducă la crimă. În plus, ar fi putut să fie cineva din exterior. Ar fi putut fi unul dintre copii. Știu că nu pare plauzibil, dar nu putem exclude pe nimeni. Copiii au fost interogați?

— Foarte puțin. Mie mi se pare absolut imposibil. Angajatul care era de gardă tocmai își făcuse rondul înainte de a găsi cadavrul și cred că are antrenament suficient ca să-și dea seama dacă un copil doarme într-adevăr sau se preface. El se jură că toți copiii dormeau duși. Doar un diavol ar fi putut să-și ucidă îngrijitoarea și apoi să adoarmă buștean la loc.

Se frecă cu mâinile pe față.

— Nu. Singura posibilitate ar fi băiatul care a dispărut, pentru că părea să fie un caz dificil. Proaspăt sosit acolo de nici trei săptămâni, era foarte ciudat și le făcea probleme.

Hanne Wilhelmsen răsfoi printre hârtii.

— Un băiat de doisprezece ani? *Doisprezece ani*! N-ar fi avut destulă forță ca să înfigă un cuțit prin piele și os, darămite să străpungă inima unei femei atât de robuste!

Hanne stinse țigara cu gesturi ferme într-o scrumieră din sticlă maro, lipsită de orice bun-gust.

— Păi, vezi tu, băiatul ăsta este un uriaș, insistă Billy T. Pur și simplu e anormal de mare.

— În orice caz, ar fi o greșeală să ne concentrăm pe cazul unui băiat de doisprezece ani. Lasă varianta deschisă, deocamdată.

Apoi adăugă:

— Chiar dacă este important să îl găsim, evident, din multe motive. Poate că a văzut ceva. Dar deocamdată trebuie să scotocim prin viețile private ale acestor oameni și să aflăm cât mai multe detalii; trebuie să căutăm totul – pe ce-și cheltuiau banii, posibili iubiți, înclinații sexuale…

Obrajii lui se înroșiră puțin pe sub ochii de culoare albastru-închis, iar ea își aprinse ultima țigară intactă, pentru a-i distrage atenția.

— Certuri de familie. Totul. În plus, trebuie să investigăm stilul de viață al victimei. Pune-te pe treabă!

— În cazul ăsta, am să mai fac o vizită la casa de copii ca să văd dacă nu există căi alternative de intrare și ieșire pentru un criminal, spuse Billy T. și se ridică.

Era ora două și jumătate. Hanne Wilhelmsen se gândi că ar putea ajunge acasă până la ora cinci.

— Vin și eu, declară și o luă repede după el pe coridorul cu linoleum albastru, în drum spre lifturi.

— Nu ți se potrivește rolul de inspector principal, Hanne, râse el zgomotos. Ai prea multă curiozitate în căpșorul acela al tău!

— Tacă-ți fleanca! i-o întoarse ea în glumă, pe un ton sever.

În timp ce ușile grele de metal de la intrarea Poliției Oslo se închideau în urma lor, ea îl prinse de braț pentru o clipă și el se opri.

— Trebuie să știi un lucru. Ar trebui să te bucuri că mă pot supăra pe tine.

Apoi își continuă drumul. El nu pricepu o iotă, dar o crezu pe cuvânt.

•••

Toți copiii erau la locul lor acum și doi băieți identici de vreo opt-nouă ani deschiseră ușa, uitându-se alarmați la bărbatul înalt, cu barbă.

— Bună, băieți! Eu sunt Billy T. și sunt polițist. E vreun adult pe-aici?

Băieții păreau cumva mai liniștiți și se dădură în spate șușotind. Billy T. și Hanne Wilhelmsen îi urmară. Ultima dată când fuseseră aici, tăcerea îi frapase. Acum părea că toți copiii se străduiau să recupereze timpul pierdut.

Un băiat era așezat în mijlocul camerei și meșterea la o bicicletă. Lângă el ședea un puști firav care se lumina tot la chip ori de câte ori reușea să pună mâna pe vreo unealtă. Cel mare îi vorbea micuțului pe un ton liniștit și prietenos, care aproape se pierdea în țipetele unui alt băiat de vreo paisprezece ani, care alerga victorios cu un sutien în mână. După el fugea o fată supărată foc.

— Anita crede că are țâțe!

— Dă-l încoace, Glenn! Dă-l aici!

Cei doi băieți de opt ani săreau în jurul lui, până când unul dintre ei se sui pe o masă uriașă de lucru, dând din brațe și strigând:

— Glenn! Glenn! Aici!

— Anita crede că are țâțe! continuă Glenn să strige. Era așa de înalt încât, chiar dacă s-ar fi oprit, fata cu doi ani mai mare decât el nu ar fi ajuns la obiectul vestimentar atât de rușinos pe care voia să îl recupereze cu disperare și pe care el, stând pe vârfuri, îl flutura prin aer.

— Jeanette, ajută-mă, se văicări Anita.

— Hai, încetează, Glenn!

Acesta a fost singurul ajutor pe care l-a primit din partea fetei plinuțe

care stătea impasibilă la masă și desena.

— Roy-Morgen, nu călca pe desenele mele!

Îi trase un pumn și băiatul țipă de durere și se puse pe plâns.

— Doamne, copii! Glenn, încetează! Dă-i sutienul Anitei. Acum! Și tu!

Băiatul de opt ani care stătea într-un picior, sus pe masă, masându-și piciorul lovit, sări jos înainte ca Maren Kalsvik să mai apuce să zică ceva.

Atunci îi observă pe cei doi străini la ușă.

— Ah, mă scuzați! spuse ea confuză. Nu știam că este cineva aici!

— Cineva?

Billy T. rânji atât de larg, încât toți dinții îi străluciră prin barba stufoasă.

— Doamnă, ai casa plină, pot să spun!

Cei doi băieți de pe podea își vedeau de reparații, chiar în fața lor.

— Ți-am mai spus, Raymond, spuse Maren și făcu un gest resemnat. Poți să faci reparații jos, în beci. Aici nu este atelier!

— Dar este atât de frig acolo, protestă el și ea o lăsă baltă.

Băiatul o privi uimit.

— Pot să lucrez aici? întrebă el speriat.

Ea ridică din umeri și se întoarse din nou către cei doi polițiști. Ultimele treizeci și șase de ore își spuneau cuvântul. Ea își prinsese părul cu un elastic simplu, fără să-l mai fi împletit. Câteva șuvițe erau desprinse, stătea cocoșată și avea haine lăbărțate pe ea, iar toate acestea îi confereau un aspect neîngrijit. Avea ochii roșii în continuare.

— Nu ați primit listele?

— Ba da, le-am primit, spuse Hanne Wilhelmsen. Mulțumim! Ne sunt de mare ajutor.

Făcu un semn subtil înspre copii și Maren Kalsvik înțelese că polițiștii doreau să vorbească într-un loc mai retras.

— Putem să intrăm aici, spuse ea, deschizând ușa care dădea spre o cameră luminoasă și primitoare, cu patru saltele bean-bag, o canapea și două fotolii – toate dispuse în fața unui televizor cu diagonala de 28 de inci, montat în colțul din stânga, pe peretele exterior. Cele două femei luară loc pe fotolii, iar Billy T. se aruncă pe un bean-bag. Aproape că se prăvălise pe podea, dar Maren Kalsvik păru să nu fi observat.

— Este aici cel care a fost de gardă atunci, noaptea? întrebă Hanne Wilhelmsen.

— Nu, este bolnav.

— Și el? Aveți vreo epidemie aici sau ce? rosti Billy T. de jos, pe un ton grav.

— Terje și-a forțat coloana în timpul exercițiului de evacuare. Are hernie de disc sau ceva de genul ăsta. Părea să fie în regulă imediat după exercițiu, dar durerile au început seara, mi-a spus. Cât despre Eirik, el este în stare de șoc. Nu cred că a fost ceva plăcut să o găsească pe Anita. Când m-a sunat, mi s-a părut că e foarte tulburat. Inițial am crezut că cineva face glume proaste cu mine și chiar m-am gândit să închid, dar apoi am înțeles că era ceva serios. Era extrem de agitat.

— Știi cumva unde a stat?

— Unde a stat?

— Da. Nu a stat în majoritatea timpului în această încăpere în seara aceea?

— Așa e, da.

Gestul de a-și trece mâna prin breton era, clar, un tic de-al ei.

— Nu, asta nu știu sigur, dar toți adulții obișnuiesc să stea aici, pe fotoliu.

Îl privi pe Billy T. clipind.

— Probabil că a stat chiar aici, pentru că este cel mai aproape de televizor. Televizorul nu are sonorul dat foarte tare de obicei.

Billy T. se chinui să se ridice de jos, apoi se duse către ușă și o întredeschise.

— Lăsați ușa deschisă când sunteți aici?

— Nu e o regulă, dar eu așa o las, dacă vreunul dintre copii țipă sau coboară. Kenneth a mai umblat prin somn uneori.

— Dar din poziția asta nu se vede în camera mare!

Maren Kalsvik se întoarse ca să-l vadă pe polițist.

— Nici nu e nevoie. Cel mai important e să-i auzim pe copii, iar ei știu că noi stăm aici seara. Unii dintre noi mai și dorm aici, chiar dacă există un pat la etajul al doilea. În plus, ușa de la intrare este întotdeauna încuiată.

— E posibil să rămână vreodată deschisă?

— Bineînțeles că e posibil…

Micul asistent al mecanicului intră plângând, șovăi puțin înainte de a îndrăzni să se furișeze rapid pe ușă, pe lângă Billy T., și de a se arunca în brațele lui Maren.

— Glenn spune că eu am ucis-o pe Agnes, se tângui el.

— Kenneth, dragule, îi șopti ea la ureche, ce prostii spui! Nimeni nu crede că tu ai ucis-o pe Agnes. Mai ales că o iubeai atât de tare și că ești așa de cuminte.

— Dar el mi-a spus că eu am făcut asta. Și mi-a mai spus că va veni poliția să mă ia.

Plângea în hohote și cu sughițuri în timp ce se agăța puternic de ea. Ea îl prinse încetișor de brațele micuțe încercând să-l privească în ochi.

— Dragă, micuțule Kenneth! El doar te tachinează. Tu știi că lui Glenn îi place să te necăjească, dar tu nu trebuie să-i iei în serios. Întreabă-l pe domnul acesta de aici dacă a venit să te ia. El este de la poliție.

Băiețelul se făcu și mai mic. Își păstrase o înfățișare prematură, cu ochi mari, puțin bulbucați și o față îngustă, aproape suptă, care se termina cu o bărbie ascuțită. Acum se holba paralizat de frică la Billy T., strângând-o puternic pe Maren Kalsvik de mână.

Polițistul, zâmbind, se lăsă pe vine în fața băiatului.

— Kenneth. Așa te cheamă?

Băiatul dădu din cap aprobator, aproape imperceptibil.

— Numele meu este Billy T. Uneori mi se spune Billy Cafea.

În ochișorii plânși ai băiatului se întrezări o luminiță.

— Vezi că și tu ai simțul umorului, îl tachină el pe băiat, ciufulindu-l încetișor. Am să îți povestesc ceva, Kenneth. Noi nu credem că vreunul dintre copii ar fi putut face una ca asta. Și mai este ceva, de care suntem sută la sută siguri – și anume că tu nu ai făcut nimic greșit. Așa…

Apoi întinse palma lui uriașă și cuprinse mânuța băiețelului, care între timp îi dăduse drumul lui Maren.

— Îți garantez un lucru: nu vei fi luat de polițiști, pentru că nu ai făcut nimic rău. Eu mi-am dat seama de asta. Tu ești un tip frumos și onest. Iar eu îmi dau seama imediat de lucrurile astea.

Acum Kenneth zâmbea, chiar dacă nu pe deplin convins.

— Ești sigur?

— Sunt sigur, se jură Billy T., cu mâna pe inimă.

— Îi poți spune și lui Glenn? îl rugă băiețelul.

— Bineînțeles!

Se ridică și descoperi că Raymond, mecanicul bicicletei, stătea în pragul ușii, rezemat de toc și cu brațele încrucișate. Se priviră în ochi pentru o secundă, apoi băiatul începu să vorbească cu o voce calmă, aproape monotonă.

— Cu siguranță n-a fost Kenneth. Nici eu n-am fost acela. Dar eu nu aș fi atât de convins că nu este unul dintre copiii din casa asta. Tipul ăla, Olav, era un dubios. Era aproape la fel de puternic ca un adult. Și e cel mai violent băiat pe care l-am văzut. În plus, mi-a spus mie că voia să o omoare pe Agnes.

Toți au tăcut. Copiii din camera alăturată se adunaseră în spatele băiatului din ușă, ca să audă ce se vorbea. Hanne Wilhelmsen simți nevoia să întrerupă totul și să-l ducă pe băiat într-o cameră unde nu ar fi avut public, dar Billy T. intui ce avea ea de gând și-i făcu semn să se oprească.

— Mi-a spus de mai multe ori, atunci când ne pregăteam de culcare, de exemplu. Eu nu mă oboseam să-i răspund – toți nou-sosiții sunt furioși mereu pe toată lumea.

Acum băiatul zâmbi pentru prima dată. Cu părul lui subțire și cu fața plină de pistrui era chiar drăguț. Avea dinți albi, drepți și ochi negri.

— Așa am fost și eu la început. Dar cu Olav lucrurile au stat mai rău. Părea să vorbească din inimă. Uneori îmi povestea cum avea să procedeze – că va folosi cuțitul – așa mi-a spus. Îmi aduc aminte de asta, pentru că era ciudat că se gândea la cuțit în loc de pistol sau pușcă, așa cum spuneam eu pe vremuri. Bineînțeles că e mai ușor să faci rost de un cuțit – sunt o grămadă de cuțite la bucătărie. Deci, dacă aș fi polițist, m-aș concentra pe băiatul acela în cercetările mele. A și fugit de aici, după cum știți.

Terminase de vorbit. Căscă și se întoarse în camera de zi. Cu toate acestea, Billy T. îl opri.

— Dar cuțitul folosit la uciderea lui Agnes nu era de aici, spuse el calm. Voi nu aveți cuțite de la IKEA.

Total dezinteresat, băiatul ridică din umeri și-și continuă drumul spre ușă.

— Cum spui tu, șopti el aproape imperceptibil. Dar pun pariu pe o

sută de coroane că Olav e vinovatul.

•••

Olav se săturase până la refuz de mâncarea din conserve. În plus de asta, degetul mare îi era extrem de umflat. Nu exista niciun desfăcător de conserve acolo, niciunul asemănător cu cel folosit de mama lui. Cel pe care l-a găsit era mult mai mic și îl durea mâna de la el. Mâncase majoritatea alimentelor neîncălzite și se săturase până peste cap. În timp ce se lupta să deschidă pe jumătate capacul unei conserve cu chifteluțe, se tăie la deget.

— Mama dracului!

Își duse degetul în gură ca să sugă sângele și icni atunci când tăietura atinse rana de pe limbă. O dâră de sânge ajunse în sos, creând un filigran deasupra cremei maronii.

— Capac afurisit!

Își turnă conținutul într-o tigaie supradimensionată și roti cu finețe unul dintre butoanele aragazului. Numerele și simbolurile care indicau de care ochi erau legate se șterseseră aproape complet din cauza uzurii. Dar reușise și de data aceasta să îl dibuiască pe cel corect. Câteva minute mai târziu, când mâncarea începuse să scoată fum, el amestecă de câteva ori cu putere pe fundul tigăii. Înainte ca mâncarea să fi dat în clocot, așeză tigaia pe masă și începu să mănânce direct din ea.

Trecuseră deja o zi și o noapte de când era aici. Nici măcar nu ieșise din bucătărie. Mânca și dormea acolo. În rest stătea pe jos și se gândea. Odată se duse în sufragerie, dar i se făcu teamă de vederea panoramică ce se zărea de la fereastra fără draperii și de unde se vedea tot orașul. O secundă îi trecu prin minte să mute televizorul cu grijă în bucătărie, dar își dăduse seama destul de repede că nu ajungea cablul TV până acolo.

Agnes a murit. Cel puțin de asta era sigur, chiar dacă nu mai văzuse niciodată pe cineva mort înainte. Avea o expresie ciudată pe chip și ochii deschiși. Întotdeauna își imaginase că oamenii închid ochii când mor.

De-ar putea să o sune pe mama… Era un telefon afară pe hol – un loc sigur și fără ferestre. Avea și ton, pentru că îl verificase. Dar acasă la mama sigur era plin de polițiști. La televizor polițiștii erau mereu arătați cum mergeau acasă la oameni ori de câte ori aceștia din urmă au făcut ceva rău. Polițiștii stăteau la pândă în boscheți și BANG! – te prindeau când veneai. Sigur ascultau și telefoanele.

O vreme stătuse acolo gândindu-se la locul în care au plasat casetofoanele cu care înregistrau telefoanele și le ascultau. Poate că la unul dintre vecini. Vecina aia era o curvă ordinară. Sau poate că în beci. Sau poate că foloseau unul dintre camioanele alea de transport imense, fără ferestre și cu o grămadă de echipament montat înăuntru.

Înainte de-a fi găsit soluția acestei probleme, adormi adânc, deși era doar după-amiază, se simțea mai singur ca oricând și îi era cumplit de teamă.

•••

Eram uimită de serviciile de protecție a copilului. Doar mă vizitaseră, deci trebuia să fiu și eu undeva prin dosarele lor enorme care le umpleau dulapurile. Când suna cineva la ușă (*deși foarte rar*) *– vreun poștaș sau mai degrabă o gașcă de huligani care dispăreau cu urlete și țipete când deschideam –, eram paralizată de frică. Preferam să stau într-o liniște mormântală și să mă prefac că nu eram acolo. Dar, în orice caz, știam că ei aveau metodele lor, așa că mai bine aș fi deschis ușa. Niciodată însă nu fuseseră cei de la protecția copilului.*

Odată, cei de la grădiniță m-au chemat la o întâlnire privată, într-o după-amiază. Mi-am dat seama imediat. Am evaluat posibilitățile de fugă de care dispuneam, dar nu mi-a luat mult să mă prind că nu aveam unde să fug. Mama mea nu înțelegea nimic și trăncăneala ei îmi toca nervii. De fapt, eu cred că nici ei nu-i place copilul ăsta, așa cum nu-i place nimănui. Aproape numai pe ea am văzut-o de când s-a născut copilul. Asta s-a întâmplat acum cinci ani.

Dar întâlnirea nu era cu oamenii de la protecția copilului. Era doar cu directoarea și ea întotdeauna se purtase frumos cu mine. Acum însă era foarte serioasă și părea înfuriată că luasem băiatul cu mine. Dar unde aș fi putut să îl las? Nu am spus nimic.

Băiatul tăiase cablul de la frigider în ziua aceea. Ar fi putut fi foarte periculos pentru el. Dacă s-ar fi întâmplat o singură dată, atunci ar fi fost doar o șotie amuzantă. O glumă proastă de băieți. Dar ea era de părere că izvora dintr-un tipar distructiv și că băiatul devenise prea solicitant pentru ei. Nu se juca deloc cu alți copii, ba le mai și strica jucăriile, nu cunoștea limite și era îngrozitor de activ.

Nu am spus nici atunci nimic. În mintea mea era o masă albă și dureroasă și singurul lucru la care am putut să mă gândesc a fost frica de a pierde locul de la grădiniță. Dar nu i-am răspuns nimic.

Ea probabil că a înțeles, pentru că deodată a devenit mai prietenoasă. Au cerut ore de asistență, mă informă ea. Cincisprezece ore de asistență pe săptămână. Vor fi introduse BUP și PPT și alte prescurtări, care la momentul respectiv nu îmi spuneau nimic. Dar nu mi-a spus nimic despre protecția copilului. Abia apoi am înțeles ceea ce era mai important: băiatul meu urma să meargă în continuare la grădiniță. Mintea mi s-a mai limpezit puțin și am început să respir. Mă durea burta.

A doua zi, la biroul de asigurări sociale, am găsit o broșură. Era despre MBD\'7b10\'7d. *Era aproape de mine și am răsfoit-o într-o doară în timp ce mă străduiam să nu-i privesc pe ceilalți oameni care așteptau. Dar apoi mi-a atras atenția ceva – o listă. Marea majoritate a semnelor care indicau la copii o afecțiune a creierului, fără să fi fost vinovat cineva anume pentru asta.*

Totul se potrivea! Neliniștea, activitatea ferventă, limbajul agresiv atunci când era clar că nu era mai prost decât alții, dificultatea de a se juca cu ceilalți copii… M-am simțit de parcă aș fi citit despre propriul meu băiat; ceva era în neregulă cu creierul lui – caz în care mie nu-mi mai rămânea nimic de făcut. Era ceva ce nu avea legătură cu mine. Mi-am luat trei

exemplare din broșură și m-a cuprins un sentiment îngemănat cu speranța.

•••

— Cu siguranță că nu i-a fost foarte greu să treacă de un gardian de noapte obosit, care stă cu spatele la tine și se uită la televizor. Nu i-a fost greu nici să urce, nici să coboare. Doar ușa era deschisă.

— Sau dacă ar fi avut o cheie. Dar asta nu schimbă faptul că presupusul ucigaș era un cunoscut al casei. A știut unde stătea de obicei de pază și, în plus, a știut și la care dintre ușile de la etaj să meargă, deși arată toate la fel.

Billy T. a condus-o acasă. Amândoi stăteau cufundați la câte un capăt al canapelei. Camera nu era mare, iar rafturile care acopereau în întregime un perete o făceau să pară și mai mică.

— În plus, adăugă Hanne, luând o înghițitură de ceai încă prea fierbinte. În plus făptașul știa că Agnes era acolo în acea noapte, deși nu era de gardă.

— Nu, dar nici nu putem fi siguri că făptașul venise acolo cu intenția de a o ucide. Poate că acesta căuta altceva – iar cuțitul era doar un mijloc de precauție.

— Ce ar fi putut cineva să caute la biroul ei, la ora aceea? Ghiveciul cu lacrimi de înger?

— Erau în mod cert câteva sertare încuiate și probabil era ceva ascuns într-unul dintre ele. Deși… sertarele nu au fost sparte. Cheia… îți amintești de cheie?

Hanne Wilhelmsen își încreți fruntea și-și lăsă capul ușor într-o parte.

— Da!!! izbucni ea. Cheia care, conform spuselor lui Maren Kalsvik, trebuia să se afle sub ghiveciul de flori! Părea uimită atunci că noi nu am găsit-o. Știi unde este cheia?

— Băiatul care a cercetat locul crimei a luat-o. S-au căutat urme pe ea. Nu s-a găsit niciun indiciu valoros pe ea. Nimic relevant.

— Au fost oare șterse urmele de pe ea?

— Nu neapărat. Pe o cheiță așa de mică, dacă o ștergi puțin, în mod natural, nu mai rămâne nicio urmă de prelevat. Deci nu știm dacă ucigașul a umblat în sertare. Există acolo câteva hârtii, ceva rapoarte psihologice și, în plus, notițele proprii ale doamnei, despre lucruri banale – cumpărături, liste cu ce avea de făcut și chestii din astea.

— Dar *dacă* ar fi umblat cineva în sertare, atunci a fost cineva care știa unde era cheia.

— Atunci va trebui să căutăm pe cineva care cunoștea foarte bine casa, conchise Billy T., sau, în orice caz, cineva care fusese avertizat că Agnes era acolo și care fie venise ca să o ucidă, fie știa ce are de făcut ca să pună mâna pe ceva care se afla în biroul directoarei.

— That pretty much sums it up\'7b11\'7d, spuse Hanne gânditoare, în timp ce partenera ei de viață, o femeie blondă și slăbuță se ivi la ușă.

— Billy T! Ce mă bucur să te văd! Rămâi la cină? Ce bronzaaat ești!

Cecilie Vibe se aplecă înspre bărbat și-l sărută pe obraz.

— Nu pot să refuz o invitație la cină cu cele mai frumoase femei din oraș, nu-i așa? răspunse el cu un zâmbet.

Billy T. a rămas acolo aproape până la miezul nopții.

5.

Soțul lui Agnes Vestavik era născut pe 8 mai 1945\'7b12\'7d. Cu toate acestea, nu părea nici foarte norocos și nici foarte fericit. Avea o față pe care Billy T. știa că o va memora cu greu – o gură obișnuită, sub un nas banal, cu ochi de un albastru neutru. O expresie îi întuneca chipul, evident din cauza situației oribile în care se afla – soția fusese ucisă cu bestialitate în urmă cu patruzeci și opt de ore, iar acum el era audiat de poliție. Pe de altă parte, putea fi la fel de bine expresia lui obișnuită.

Avea în jur de un metru optzeci înălțime și era aproape slab. Era îmbrăcat așa cum trebuie să fie un manager de magazin de haine bărbătești: pantaloni gri, lejeri, din bumbac subțire, o cămașă, cravată albastru-închis sub un sacou pepit. Linia cheliei era destul de avansată, dar mai avea încă o coamă considerabilă de păr.

— Înțeleg că totul este foarte dureros, începu Billy T. să-și recite lecția învățată pe de rost. Dar, după cum bine știți, există o serie de lucruri pe care trebuie să le lămurim.

Cuvintele lui sunară ciudat – dicția și intonația contrastau puternic cu vorbitorul – cu părul scurt, aproape înfricoșător, îmbrăcat într-o cămașă de flanel și cu cizme de cowboy cu ținte în picioare. Cu toate acestea, bărbatul nu păru să bage de seamă.

— Înțeleg, înțeleg, mormăi el nerăbdător, în timp ce-și trecu mâna micuță, pe care purta o verighetă și mai mică, peste față. Hai să terminăm odată cu asta.

— Cum suportă copiii totul?

— Amanda nu înțelege aproape nimic. Ea e cea mai mică. Ceilalți doi copii mai mari au fost foarte afectați.

Acum avea lacrimi în ochi. Poate că erau din cauza propriei suferințe sau poate din cauza gândului la copiii care sufereau. Își deschise ochii larg pentru a împiedica lacrimile să curgă și dădu scurt și puternic din cap.

— Nu pricep…

— Nu, astfel de lucruri sunt de neînțeles atunci când te izbești de ele prima dată.

Billy T. își luă mâinile de pe tastatură. În cele din urmă, calculatorul vechi porni.

— Vom începe cu cele mai simple întrebări, spuse el, și îi oferi bărbatului o ceașcă de cafea, pe care acesta o refuză politicos.

— Când v-ați cunoscut?

— Nu-mi amintesc exact. Am o soră mai mică prietenă cu Agnes. Dar nu ne-am dat întâlnire până când n-a crescut. În acel sens, mă refer.

Părea puțin confuz, dar Billy T. îi zâmbi încurajator.

— Înțeleg. Când v-ați căsătorit, vă amintiți?

— În 1972. Agnes avea douăzeci și doi de ani și deja începuse să lucreze cu copiii. Dintotdeauna a lucrat cu copiii. Eu aveam… douăzeci și șapte. Dar am fost și logodiți o vreme. Cam un an. Apoi s-a născut Petter în

1976 și Joachim în ’78. Amanda a venit pe lume în februarie 1991.

— O surpriză târzie, s-ar putea spune!

— Da, dar una planificată!

Acum bărbatul zâmbi pentru prima dată.

— Probleme în mariaj?

Billy T. se simțea prost, dar trebuia să-și facă datoria. Bărbatul prevăzuse întrebarea, așa că suspină profund și se pregăti de răspuns, așezându-se mai bine pe scaun.

— Nu mai multe ca alții, bănuiesc. Am avut și noi suișurile și coborâșurile noastre. Dar te plictisești de toate astea la un moment dat, mă gândesc. Dar noi îi aveam pe copii, aveam casa și prietenii comuni și toate cele. În ultima vreme am fost… pe un coborâș. Ea avea probleme la serviciu, bănuiesc, dar nu știu care erau acelea. Nu m-am priceput niciodată să o susțin. Nici nu știu exact…

Acum îi dădură lacrimile. Încercă din răsputeri să se adune, dar scoase un suspin ascuțit, aproape șuierător. Billy T. îl lăsă să scoată din buzunar o batistă elegantă, pentru bărbați și proaspăt călcată. Își suflă nasul cu putere și se șterse la ochi.

— Nu ne certam prea mult, continuă el într-un final. Mai degrabă nu ne vorbeam. Ea părea atât de distantă și groaznic de irascibilă. În unele seri atmosfera era atât de apăsătoare, încât am crezut că e la menopauză, chiar dacă avea doar patruzeci și cinci de ani.

Îl săgetă cu privirea pe polițist, cerșindu-i parcă înțelegerea, și primi un răspuns pe măsură.

— Femeile pot fi dificile, confirmă Billy T, cu sau fără menopauză. Ea voia să divorțeze?

Expresia bărbatului se întunecă. Își împături cu atenție batista și o puse în buzunarul de la piept. Apoi își drese vocea, își schimbă poziția și-l privi pe polițist drept în ochi. Văduvul pasiv, îmbrăcat în gri, adoptase o postură aproape agresivă.

— Cine susține așa ceva?

Billy T. își ridică brațele în semn de nedumerire, spunând:

— Nimeni. Nimeni nu a declarat așa ceva. Am întrebat doar.

— Nu, nu urma să divorțăm.

— Dar s-a pus vreodată problema divorțului? A menționat *ea* acest lucru?

— Nu.

— Nu?

— Vă spun că nu.

— N-a pomenit niciodată divorțul? Niciodată, în douăzeci de ani de suișuri și coborâșuri?

— Nu, nu a făcut asta niciodată.

— Bine.

Billy T. se dădu bătut și deschise un sertar de la birou în care domnea dezordinea. Găsi repede o coală A4 pe care o așeză în fața lui pe birou și o împinse către bărbat.

Fața acestuia deveni cenușie.

— De unde ai luat asta? întrebă el scurt, împingându-i foaia înapoi lui Billy T.

— De la Vestavik, normal. Acestea sunt informații de interes public. Registrele firmei, registrul populației, toate informațiile se găsesc acolo.

Își ridică mâinile lungi într-o parte.

— Suntem o agenție publică. Obținem toate informațiile de care avem nevoie.

Din actul respectiv reieșea că magazinul de haine bărbătești Gregusson, acolo unde soțul lui Agnes Vestavik era manager, era o afacere de familie, și încă una foarte solidă. Afacerea deținută de familie era proprietatea integrală a lui Agnes Vestavik, născută Gregusson. Ea nu avea frați și, după ce tatăl ei a murit în 1989, toate acțiunile au fost transferate către Agnes. Chiar dacă tatăl ei, un bărbat religios și cu principii sănătoase, nu stabilise niciun fel de condiții în testament, Agnes pusese stăpânire pe toată treaba după ce se consfătuise cu avocatul familiei. Nu puteai niciodată să știi ce-ți aduce viitorul. Magazinul genera dividende anuale frumușele, în vreme ce salariul managerului general rămăsese același în ultimii ani. Și nu era deloc impresionant.

— Exact! Niciodată n-a fost un secret, i-o reteză Vestavik. Locul meu de muncă era asigurat, indiferent dacă ne-am fi despărțit sau nu. Există legi în privința aceasta la noi în țară.

— Locul de muncă, da, spuse Billy T. calm. Dar casa i-ar fi revenit ei. Casa ei din copilărie, nu-i așa?

Se făcu liniște în cameră. Dinspre hol răzbăteau slab strigăte și râsete. Prin fereastră se auzea vocea unui deținut proaspăt eliberat care împărțea înjurături în stânga și-n dreapta – adresate oamenilor și obiectelor deopotrivă. Mai ales polițiștilor. Zumzăitul fin al calculatorului părea că tot crește în intensitate.

— Deci tu crezi că eu am omorât-o? izbucni văduvul, cu degetul arătător tremurând de indignare îndreptat către Billy T. Pentru o casă crezi că aș fi eu în stare să-mi ucid soția cu care sunt de douăzeci și trei de ani, mama copiilor mei?! Pentru o simplă casă?!

Înfuriat, se aplecă deasupra biroului și dădu cu pumnul în masă. Nu știa dacă să se ridice sau să rămână așezat. Rămase pe scaun, așezat pe margine, ca și cum ar fi fost pe picior de fugă.

— Eu nu cred nimic, Vestavik. Nici nu insinuez nimic. Eu indic câteva circumstanțe care sunt atât de interesante, încât nu le putem lăsa deoparte. Nu este vorba doar de casă. Există venituri semnificative de la magazin și asta este tot munca lui Agnes din timpul căsniciei. Adevărul este că tu nu deții nici măcar un cuișor din toată afacerea sau, mai bine spus, tu *nu deținеai* nici măcar un cui. Presupun că acum vei intra în posesia întregii averi. Nu există niciun testament, nu-i așa?

Bărbatul își scoase iar batista, dar nu se mai arătă foarte meticulos în manevrarea ei, de data aceasta. Nodurile degetelor i se făcură albe de la forța cu care strângea materialul.

— Bineînțeles că nu există niciun testament. Nimeni nu a planificat moartea lui Agnes. În plus, nu eram pe cale să divorțăm.

Brusc își dădu seama câtă logică avea remarca lui și insistă pe aceeași idee:

— Exact! Ea nu și-a scris testamentul! Asta demonstrează că nu eram nici măcar certați, darămite pe cale să divorțăm. Dacă ar fi avut astfel de planuri, în mod cert s-ar fi asigurat că nu îmi va reveni mie totul. În plus, nu aveți absolut deloc dreptate.

Se întrerupse brusc și păru să ezite înainte de a arunca asul din mânecă pe masă.

— Trebuie să împart totul cu copiii mei. Nu se poate să fii proprietar exclusiv în cazul bunurilor deținute în comun.

— Dar copiii tăi nu te dau afară din casă, nu? întrebă Billy T. sarcastic, punându-și palmele pe masă și înclinându-se spre cel audiat.

Izbucnirea lui ascundea, într-o oarecare măsură, enervarea pentru că se înșelase.

Cineva bătu tare și repetat la ușă. Văduvul se sperie și căzu la loc pe scaun. Hanne Wilhelmsen intră, întinse mâna către bărbat și se prezentă.

— A fost cumplit ce s-a întâmplat cu soția ta, spuse ea calm. Vom face tot posibilul să facem lumină în acest caz.

— Atunci trebuie să căutați în altă parte decât în cadrul familiei, spuse omul destul de acrit, dar, cu toate acestea, era dezarmat de atitudinea prietenoasă a inspectorului de poliție.

— Ah, știți, spuse Hanne pe un ton prin care parcă își cerea scuze, întrebările poliției pot părea destul de crude, dar într-un asemenea caz trebuie să urmăm toate pistele. Sunt sigură că ne înțelegeți. Dar e ceva obișnuit și, cu cât terminăm mai repede, cu atât mai repede puteți, dumneavoastră și familia, să încercați să treceți peste această întâmplare tragică.

El părea să se fi calmat. Hanne Wilhelmsen schimbă câteva cuvinte cu Billy T. și dispăru.

Interogatoriul a durat încă două ore și s-a desfășurat în termeni prietenoși. Billy T. află că bărbatul era destul de bine cunoscut la casa de copii; fusese și el acolo de câteva ori. Cele două case erau la o distanță de-o azvârlitură de băț și Agnes lucrase acolo vreme de doisprezece ani. La cină, în seara crimei, ea spusese că urma să vină mai târziu acasă. Niciunul dintre copiii mai mari nu era acasă – cel mai mare se mutase de acasă și mergea la colegiul\'7b13\'7d, în timp ce Joachim, în vârstă de șaisprezece ani, era într-o tabără cu colegii. Agnes însăși o culcase pe Amanda înainte de a se întoarce la cămin pe la nouă și jumătate. Îl rugase să nu o aștepte, era posibil să vină târziu. El s-a uitat puțin la televizor și s-a culcat la ora obișnuită, pe la miezul nopții. Amanda dormea de obicei fără întrerupere toată noaptea, dar chiar în noaptea aceea s-a trezit din cauza unui coșmar și fusese atât de înspăimântată încât o lăsase să doarmă cu el în patul dublu. Niciunul nu se trezise înainte de ora patru, când la ușă apăruse un preot. El nici nu dăduse, nici nu primise vreun telefon toată seara. Nu-și amintea,

acolo pe moment, la ce emisiune se uitase la televizor, dar după ce Billy T. îi dăduse ghidul TV pentru seara respectivă, reuși să facă un rezumat veridic al unui film de pe TV3.

— Încă ceva, adăugă Billy T. la final.

— Ce anume?

— Mai este ceva ce crezi că ar avea însemnătate pentru cazul nostru? întrebă Billy T. nerăbdător.

— Mda. Ar fi un lucru.

Își scoase portofelul și căută o foaie care, în mod evident, nu era acolo. Apoi îl puse la loc în buzunarul de pe interiorul hainei și oftă. Părea că nu este sigur dacă ar trebui să povestească la ce se gândea.

— Au fost retrași niște bani, începu el ezitând.

— Bani?

— Din cont. Știu din extrasul de cont. Nu știu de unde și cine a scos banii. Dar în aceeași zi au fost preschimbate și trei cecuri de câte zece mii fiecare.

— Treizeci de mii de coroane?

— Da!

Trăgându-se de lobul urechii, Billy T. se uită în jos.

— Din contul personal al lui Agnes. Înțelegi tu, noi avem cont comun, dar ea mai are unul personal. Dar eu am deschis, bineînțeles, și extrasul ei bancar care a venit ieri.

Văduvul părea foarte rușinat că umblase în corespondența soției. Billy T. îi spuse că era în regulă.

— Aveți idee pentru ce ar fi folosit banii?

Vestavik scutură din cap și oftă adânc.

— Dar e posibil ca după aceea să fi înghețat contul. Nu am reușit să aflu asta încă. Poate cecurile au fost furate?

— Poate că da, spuse Billy T. gânditor. Ca să fie totul conform regulamentului, ne dai acordul tău ca să cercetăm acest aspect?

— Bineînțeles!

După ce interogatoriul a fost scos la imprimantă și a fost semnat de cel anchetat, Billy T. l-a condus afară din clădirea gri de beton. Dădu repede mâna cu văduvul înainte să urce trei trepte odată și se grăbi să intre în biroul lui Hanne Wilhelmsen fără să bată la ușă.

— Ce naiba, Hanne! spuse el pe un ton resemnat. Ar trebui să știi mai bine decât mine că nu se cade să dai buzna în mijlocul unei audieri. Dacă aș fi fost chiar în mijlocul unei mărturisiri?!

— Dar nu erai, îi răspunse ea calm. Ascultam la ușă. Cert este că erați pe punctul de a vă certa. Atunci a trebuit să intru, știi, ca să mai detensionez atmosfera. A fost de ajutor?

— Mda, de fapt, da.

— Vezi? Poate fi șters de pe listă?

— Nu, nu încă. Pare să aibă un alibi destul de puternic. În plus, ar fi avut nevoie de mult mai multe motive ca să o omoare pe cucoană – aici are dreptate. Au o fetiță care abia a făcut patru ani și doi băieți mari. Eu mă

îndoiesc, dar în mod cert nu-l putem elimina încă.

— Uciderea soției nu este ceva atât de neobișnuit, spuse Hanne și se uită undeva în gol. Chiar din contră, omuciderile apar, de regulă, de pe urma relațiilor tensionate dintre criminal și victimă.

— Dar în cazul acesta ar fi fost o crimă cu premeditare, Hanne. Atunci tipul ar trebui să fie cu mult sânge rece, iar mie nu mi s-a părut așa, chiar dacă relația dintre ei s-a deteriorat. Mi se pare că acestei femei i s-au furat treizeci de mii de coroane după ce i-a fost sustrasă cartea de cecuri și ea nu i-a suflat o vorbă soțului ei despre asta.

— Ce vrei să spui?

— Ai auzit ce am spus. El a deschis plicul primit ieri de la bancă și în aceeași dată au fost eliberate trei cecuri de câte zece mii fiecare. După aceasta, nu a mai fost retras niciun ban.

Se priviră îndelung.

— El a făcut asta oare și și-a dat seama că ne vom da seama la un moment dat? Și apoi a fost destul de prevăzător încât să ne spună?

— Mă îndoiesc. El însuși părea nedumerit.

Hanne se ridică, stinse o țigară și încercă în zadar să-și înăbușe un căscat.

— Vom vedea. Verifică ce au găsit ceilalți. Roag-o pe Tone-Marit să cerceteze dispariția banilor. Mâine-dimineață te prezinți la mine. Eu o întind!

•••

Odd Vestavik se simțea năclăit de transpirație. Lărgi marginile gulerului și trase de centura de siguranță, încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă, dar nimic nu părea să-l ajute.

Fusese înlăturat ca suspect atunci când venise vorba despre proprietate. Ar fi trebuit să le povestească. Pe de altă parte, și-ar fi săpat singur groapa, dacă le-ar fi spus că Agnes, cu doar trei săptămâni în urmă, îl abordase în mod surprinzător cu un nou contract nupțial. Acel document prevedea că toate bunurile ei ar fi devenit patrimoniu matrimonial\'7b14\'7d în cazul în care ea ar fi murit. Scria negru pe alb „în caz de deces”. Și „decedată”. I se păruse ciudat că nici măcar juriștii nu îndrăzneau să folosească acel cuvânt odios, „moarte”. Pentru că Agnes așa era acum – moartă.

Trimisese hârtia spre registratură chiar cu două zile înainte de moartea lui Agnes. Era surprins că poliția nu știa despre ea. Documentul sigur zăcea și acum într-o cutie de la biroul de registratură. Cât durau lucrurile de acest gen?

Vor descoperi într-o zi. Atunci va fi suspect că nu spusese nimic despre actul respectiv.

Reduse viteza și se trezi claxonat cu nervozitate de mașina care era în spatele lui. Se gândea să facă acum cale întoarsă. Mințise poliția.

Apoi acceleră din nou și-și continuă drumul spre casă. Poate că nu vor afla niciodată. În orice caz, era mult, mult prea obosit ca să reevalueze

situația acum.

Trebuia să se gândească peste noapte.

Dar nu-i dădea pace gândul la cele treizeci de mii de coroane.

•••

Maren preluase în totalitate conducerea. A fost ceva care a venit de la sine. Atât angajații, cât și copiii o vedeau acum ca pe noua directoare, fără formalități și fără proteste. Chiar dacă Terje revenise cu jumătate de normă pe caz de boală, dar nu ridicase nicio obiecție. Copiii și-au reluat rutina zilnică incredibil de repede: se jucau și se certau, făceau teme și mâncau și doar Kenneth părea îngrijorat de faptul că o femeie a fost înjunghiată cu brutalitate la doar câțiva metri de dormitorul lui. El verifica și reverifica seară de seară dacă nu era cumva vreun criminal sau vreun hoț în camera lui sau sub pat, sau în dulapuri, chiar și într-o cutie pentru jucării în care nu s-ar fi putut ascunde decât un copil foarte mic. Sau poate un micuț dragon extrem de periculos. Angajații îl lăsau răbdători să-și îndeplinească tot ritualul înainte de a se întinde lângă el până când adormea.

Olav dispăruse de trei zile. Era căutat de poliție în toată partea de est a țării. Oamenii legii erau foarte îngrijorați.

— Totuși, nu păreau să creadă că există o legătură între dispariția lui și cazul de omucidere, spuse Maren Kalsvik, bătând ritmic cu un creion în măsuța de cafea din camera de zi. De fapt, cred că este ceva ciudat la mijloc. O echipă se ocupă de dispariție și o altă echipă, total diferită, anchetează crima.

Terje Welby suspină descurajat.

— Ei nu înțeleg că un băiat de doisprezece ani nu poate lua viața cuiva, spuse el. În orice caz, nu așa, cu un cuțit imens.

— Dacă un copil ar dori să ucidă, nu ar fi în niciun caz cu o armă de foc, comentă ea sec, apoi se ridică și se îndreptă spre o ușă mare, dublă, din lemn, cu o oglindă, care separa „camera frumoasă” de salonul de zi.

Apropie ușile până când ele se uniră cu un mic pocnet. Apoi se așeză la loc pe canapea, luă din nou creionul și-l puse între dinți, gânditoare. După ce mușcă din el cu forță de câteva ori, creionul se rupse în două.

— Mă tot gândesc la un lucru, Terje, spuse ea încet, scuipând câteva bucățele de creion.

Puse jos creionul, mai scuipă câteva resturi, își fixă privirea asupra colegului ei și continuă:

— Unde au dispărut toate hârtiile doveditoare din sertar?

El reacționă spontan, roșind violent. Broboane de sudoare începură să se formeze deasupra buzelor lui încordate.

— Hârtii? Ce fel de hârtii?

Șuieră cuvintele printre dinți și aruncă o privire temătoare spre ușile închise.

— Hârtiile care dovedeau ceea ce ai făcut, spuse Maren. Documentele pe care Agnes le-a adunat pentru cazul acela.

— Dar ea nu știa nimic!

Disperarea i se întipări pe față. Avea o mină bolnăvicioasă. Făcu o mișcare bruscă și durerea îl săgetă atât de tare încât scânci.

— Spate afurisit, mormăi el și se așeză la loc pe scaun. Trebuie să mă crezi, Maren, ea nu știa nimic!

— Minți!

Își exprimă acuzația ca pe un adevăr incontestabil, imuabil și care nu lăsa loc de discuții. Ea zâmbea din când în când; un zâmbet obosit, lipsit de bucurie, ca o grimasă, ce îi exprima atât lehamitea, cât și nervozitatea.

— Știu că minți! Agnes a aflat despre delapidare sau despre delapidări, mai bine spus. Pot să îți dau toate detaliile, dar nu cred că este necesar. A fost foarte supărată, chiar furioasă.

Părea atât de contrariat, încât ea se miră de varietatea registrului sentimentelor omenești. Ea se înșela. El gâfâia și încerca să respire, iar vocea îi deveni subțire când întrebă:

— *Ți-a spus ea asta*?

Trecură câteva secunde apăsătoare înainte ca Maren să-i răspundă. Ea privi afară pe fereastră, la zăpada ce începuse din nou să cadă, cu fulgi mari și umezi, dar care se vor topi imediat ce vor atinge pământul. Dădu încetișor din cap și se întoarse către Terje.

— Nu, de fapt, nu ea mi-a spus asta. Cu toate astea, eu sunt convinsă. Știu că deținea dovezi. Nu a fost foarte dificil să le obțină, dacă a căutat cu atenție prin registrele contabile. Hârtiile erau în sertarul acela încuiat. Și hârtiile acelea nu mai erau acolo atunci când a venit poliția. Dacă le-ar fi descoperit, ai fi fost arestat de mult. Cu toate acestea nu ești. Nici măcar nu te-au interogat.

Ultima propoziție fusese rostită pe un ton întrebător. El dădu aprobator din cap.

— Și de ce nu sunt? E vreo formă de teroare psihologică sau ce?

Acum era rozaliu la chip și transpirat. Firele de barbă se încrețiseră din cauza umezelii și în dreptul urechii stângi i se prelingeau trei picături de sudoare.

— Dar am pus majoritatea lucrurilor în ordine, Maren! Îți și spusesem! Doamne, dar nu este vorba de niște sume mari!

— Ca să fiu sinceră, Terje, eu cred că poliția se va sesiza neapărat din cauza sumelor.

Ea își ridică mâinile descurajată și îi aruncă o privire condescendentă.

— Dar le-am pus pe aproape toate în ordine! Sunt *perfect* convins că Agnes nu știa nimic. Nu avea nici cea mai mică bănuială! Dar știa altceva, Maren. Știa altceva… ceva care…

Dar nu-și mai continuă ideea.

Maren Kalsvik se lăsă pe spătarul scaunului cu un aer teatral. În camera de zi, se auzeau câțiva copii râzând și făcând gălăgie. De la etaj se auzea duduitul înfundat a combinei muzicale a lui Raymond. Prin fereastră se vedea zăpada căzând tot mai deasă și mai deasă și aveai impresia că e destulă ca să se aștearnă. Vremea avusese niște variații foarte mari – de la temperaturi foarte scăzute la temperaturi foarte ridicate.

Terje era ca un copil prins asupra faptului, se gândi ea. *Neagă prea vehement, mai ales că este o persoană foarte deschisă.* Ea îi surprinse privirea și se uită în ochii lui.

— Terje, eu *știu* că Agnes știa. Și tu știi la fel de bine. Eu *știu* că avea documente. Și tu știi asta. Eu sunt prietena ta, ce naiba!

Ultimele cuvinte fură rostite accentuat și fură întărite printr-o lovitură puternică în masă.

— Hârtiile erau acolo înainte de moartea lui Agnes și au dispărut până să apară poliția. Atunci există o singură posibilitate: tu ai fost acolo și le-ai luat cândva, în seara sau în noaptea aceea. Nu poți să recunoști atâta lucru?

El era paralizat pe scaun.

Ea se ridică și se întoarse cu spatele la el. Brusc se răsuci la loc.

— Te pot ajuta, Terje! Doamne, chiar *pot* să te ajut! Nu vreau să te ia poliția pentru ceva ce nu ai făcut! Am lucrat cot la cot aici în fiecare zi, am mâncat împreună, am discutat și aproape că am locuit împreună, Terje! Dar dacă va trebui să îmi asum responsabilitatea pentru asta…

Ea gesticulă, își dădu ochii peste cap și bolborosi ceva ce el nu auzi.

— Sincer, eu practic am ascuns informații față de polițiști. Nu pot fi trasă la răspundere decât dacă știu ce s-a întâmplat. Nu înțelegi? Nu mai trebuie să mai minți! Nu pe mine!

El își adună forțele, inspiră și expiră profund și repede de trei ori.

— Am fost aici, șopti el. Am fost aici în jurul orei douăsprezece. Urma să iau hârtiile din sertar, dar de fapt voiam să văd ce știa ea! Doar ceea ce știa, Maren! Atunci când am văzut-o moartă pe scaun, am fost completamente șocat.

El își ascunse mâinile în față și-și legănă corpul ușor.

— Tu *trebuie* să mă crezi, Maren!

— Dar sigur nu ai fost atât de șocat încât să nu fi putut să iei hârtiile cu tine, spuse Maren calm.

Ea se așeză din nou, trecându-și neîncetat mâna dreaptă prin breton.

— Nu, ce era să fac? Dacă poliția le-ar fi găsit, eu aș fi fost primul pe lista făptașilor!

Glenn dădu buzna prin ușa dublă. Terje, speriat, dădu cu piciorul în masa din fața lui.

— Ce… drăcie! strigă el cu dinții strânși și se întoarse brusc spre băiatul care ceruse bani ca să meargă la cinema. De câte ori să-ți spun să bați la ușă când intri într-o încăpere? De câte ori ți-am spus?

Scos din minți, îl prinse pe băiatul de paisprezece ani de un braț și-l strânse cu putere. Glenn scânci și încercă să se elibereze.

— Dă-mi drumul, se rugă el. Ai înnebunit sau ce?

— Sunt *sătul până-n gât* de tine, pentru că faci numai ce vrei tu peste tot! izbucni Terje, dându-i drumul brusc băiatului și împingându-l dur către perete. Calmează-te odată!

— Minus zece coroane din banii de buzunar, bombăni băiatul, masându-și mâna stângă. Voiam doar bani pentru cinematograf!

Maren fusese martoră la întreaga scenă cu o uimire care o lăsase

stană de piatră. Dar își reveni și îl săgetă pe Terje cu o privire tăioasă, apoi îl scoase pe Glenn afară din cameră, dându-i o bancnotă de cincizeci de coroane.

— E bolnav sau ce?

— Îl doare spatele, spuse ea împăciuitor. Este și el foarte supărat din pricina lui Agnes, așa cum suntem toți. Ce film vrei să vezi?

— *Clientul.*

— E cu multă violență?

— Nu. Nu este mai violent decât filmele polițiste obișnuite, bănuiesc.

— Bun. Să vii direct acasă. Distracție plăcută!

Băiatul zise ceva pe hol în timp ce își masa teatral mâna amorțită. Maren se întoarse și închise ușa din nou. După o scurtă ezitare, luă o cheie veche și neagră, atârnată de pe un cui de lângă tocul ușii, o introduse în yala clasică și o roti. Se auzi un scrâșnet de metal pe metal, deoarece cheia fusese folosită doar de câteva ori în ultimii ani. Apoi se cufundă din nou în fotoliul\'7b15\'7d tapițat. Fusese puternic afectată de evenimentele din ultimele zile, dar se simțea mai însuflețită și mai hotărâtă. Terje văzu schimbarea și căpătă o fărâmă de speranță.

— Deci nu vei spune nimic poliției?

Avea noroc. Nu doar că mințise, atât despre faptul că rămăsese acasă într-un moment critic, cât și despre faptul că Agnes nu știa nimic despre delapidările din conturile bancare. Mințise și despre documentele din sertarul directoarei. Acum părea pe punctul de a claca și de a cere ajutor.

— De ce ai mințit, Terje? Nu ai avut încredere în mine?

Își luă privirea de la ea și își găsi în schimb un punct fix, undeva deasupra capului ei. Rămase astfel, cu mâinile așezate pe brațele fotoliului și cu degetele încleștate pe margine, de parcă ar fi fost pe un scaun stomatologic. Nu-i răspunse.

— Trebuie să știu exact ce s-a întâmplat. Despre banii care lipseau voia Agnes să vorbească în acea zi cu tine? De asta începuse discuțiile de evaluare anuală? Știa despre hârtii?

— Nu, șopti el într-un final. Nu, nu mi-a arătat hârtiile, ci mi-a spus doar că a descoperit niște nereguli și că era foarte supărată. Mi-a fluturat prin față niște documente, care, am presupus eu atunci, erau legate de mine. M-a rugat să…

Își trase picioarele sus pe scaun, cu obrajii sprijiniți pe genunchi, ca un copil sau mai degrabă ca un fetus deformat. Când își reluă firul povestirii, vocea lui era neclară și greu de înțeles.

— Mi-a spus că va trebui să dau o declarație în scris înainte să se întâmple ceva. Trebuia să i-o dau în ziua următoare, adică, a doua zi după ce… a murit.

Brusc își lăsă picioarele să cadă din nou pe podea. Nu plângea, dar pe chip i se citeau niște grimase pe care Maren nu le mai văzuse înainte. Ticuri nervoase îi cuprinseră gura într-o fracțiune de secundă și ochii păreau să-i dispară în orbite. Într-o secundă, lui Maren i se făcu frică.

— Terje! Terje, revino-ți!

Ea se ridică de pe scaun și se așează pe măsuța dintre ei. Încercă să-l prindă de mână, dar el nu voi să dea drumul brațelor fotoliului. Atunci ea îi puse mâna dreaptă pe picior. Observă că era neobișnuit de fierbinte și simți cum căldura răzbătea prin pantaloni și cum mâna ei transpiră în câteva secunde.

— Nu voi spune nimic la poliție, dar trebuie să știu ce s-a întâmplat. Înțelegi și tu de ce. Astfel voi evita să spun ceva greșit.

Privirea lui își reveni, respirația i se calmă și ea văzu că tendoanele mâinii nu-i mai erau albe ca varul.

— Vreau doar să știu ce descoperise. Din câte știu eu, ar fi putut să descopere doar o mică sumă delapidată. Și restul sumelor au fost puse la loc, înțelegi. Eu doar voiam să… Ea era deșteaptă și voia să știe versiunea mea prima dată.

— Ești sigur că era moartă atunci când ai fost tu acolo?

— Sigur?

Acum se uită fix în ochii ei, neîncrezător.

— Avea un cuțit enorm înfipt între omoplați și nu exista niciun semn că ar mai respira. Cred că asta se întâmplă când ești mort.

— Dar ai verificat? I-ai luat pulsul, te-ai gândit să-i faci respirație gură-la-gură? Mai era caldă, spre exemplu?

— Nu m-am atins de ea. Bineînțeles că nu. Eram în stare de șoc. Singurul lucru la care m-am gândit a fost să-mi revin, să iau foile și să plec naibii de acolo.

— Sertarul era descuiat?

— Nu, era încuiat. Dar cheia era la locul ei, sub ghiveci.

— Ai știut despre cheie? întrebă ea, puțin surprinsă.

— Da, știam despre cheie de câțiva ani. Am surprins-o odată, din greșeală. O ascunzătoare destul de proastă. De departe primul loc în care caută cineva. Știai asta?

Ea nu-i răspunse, dar se ridică și se duse la geam din nou. Întunericul se lăsase ca o perdea vâscoasă peste grădină, cu un model neregulat de nuanțe de gri și negru. Ea își strânse mai tare tunica și-și dădu seama că e momentul ca micuții să se uite la televizor.

— Poliția nu te-ar fi crezut, spuse ea către reflexia lui din geam. Și eu am probleme. Exact așa cum și tu mințit.

— Ai mințit, o corectă el cu o voce ternă. Te înțeleg. Nu mă pot aștepta să mă crezi. Dar așa a fost, Maren! Nu am ucis-o eu.

Îl lăsă pe el să aibă ultimul cuvânt, dar îi aruncă o privire pe care el nu o putu descifra. Ea pornise deja către Kenneth și gemeni ca să le țină companie la televizor.

•

„Poliția din Oslo caută un băiat de doisprezece ani, pe nume Olav Håkonsen, care a dispărut de acasă marți seara. Băiatul era îmbrăcat în jeanși, jachetă albastru-închis și pantofi de sport”.

— Doamne, credeam că la Dagsrevyen nu se mai anunță dispariții de

genul acesta, izbucni Cecilie Vibe din poziția ei obișnuită de vineri seara, cu spatele rezemat pe sofa.

O fotografie neclară și aproape nefolositoare a băiatului însoțea anunțul dispariției pe care îl citea cu o voce cântată și neutră o femeie palidă, cu față ovală și fără trăsături distinctive.

— Au făcut o excepție, adăugă Hanne, indicându-i printr-un semn cu mâna să tacă.

„Băiatul are circa 1,58 metri înălțime și este foarte solid. Informațiile pot fi transmise la Poliția Oslo sau la cea mai apropiată secție de poliție”.

Apoi doamna aceea frumos îmbrăcată trecu la un alt subiect – despre o pisică cu două capete care s-a născut în California.

— Solid… solid, spuse Hanne. Din câte am înțeles eu, băiatul era foarte gras.

Mută la canalul TV 2, acolo unde o femeie cu părul negru zâmbea și vorbea despre nimicuri. Apoi mută înapoi la NRK.

— Gâdilă-mă la tălpi, o rugă ea, ridicându-și picioarele în poala lui Cecilie.

— Oare unde o fi dispărut băiatul? întrebă Cecilie, lăsându-și mâinile să alunece în sus și în jos pe tălpile lui Hanne.

— Nu știm exact. Lucrurile arată din în ce în mai rău. Eram siguri că va ajunge acasă la mama lui într-un fel sau altul, dar nu a reușit asta încă. Sau nu a putut. Scoate-mi șosetele!

Cecilie îi scoase șosetele albe și continuă cu aceleași mișcări.

— Credeți că i s-a întâmplat ceva?

— Mda, se poate. Dacă băiatul n-ar fi fugit de unul singur, încercând să se ascundă, n-am fi fost atât de speriați. Ne temem să nu fie un alt caz similar cu cel al lui Therese\'7b16\'7d. Dar el se ascunde pe undeva. Are doisprezece ani și probabil că va rezista o vreme. Presupunem că a plecat de bunăvoie. Este puțin probabil să fi fost expus vreunei crime. Dacă plecăm de la supoziția că nu el a omorât-o pe femeia de la casa de copii, și noi așa credem, atunci dispariția nu are nimic de-a face cu crima. El amenințase că va fugi încă de când a venit. Dar, în mod cert, suntem îngrijorați. De exemplu, ar fi putut să vadă sau să audă ceva. *Asta* am vrea noi să aflăm. Dar… un fugar de doisprezece ani nu este ceva bun în orice caz. Nu te opri!

Cecilie reîncepu să o gâdile, fără chef.

— Oare cum este viața la un astfel de centru pentru copii? Nici nu credeam că mai există astfel de centre. Și de ce au spus la televizor că a dispărut „de acasă”?

— Probabil că nu voiau să-l stigmatizeze prea tare, mă gândesc… Casa aceasta arată aproape ca o casă obișnuită, dar mult mai mare. Foarte plăcută, de altfel. Copiilor părea să le meargă bine acolo. Cu siguranță nu mai există multe case de acest gen, pentru copii. Instituția care se ocupă de creșterea copiilor\'7b17\'7d, așa cred că se numește. Majoritatea copiilor sunt plasați în familii adoptive.

Cecilie începu să o atingă mai apăsat, lăsându-și degetele să alunece în sus pe piciorul lui Hanne, până sub pantaloni. O versiune batjocoritoare a

compoziției lui Grieg se auzi de la televizor, semn că începea emisiunea „Prin Norvegia”. Hanne luă din nou telecomanda, de data aceasta ca să dea sonorul mai încet. Se așeză mai sus pe sofa, fără să-și lase picioarele în jos, și se aplecă spre iubita ei. Se sărutară încet, cald și senzual.

— Noi de ce nu avem copii? îi șopti Cecilie lui Hanne.

— Putem să încercăm să facem unul chiar acum, zâmbi Hanne.

— Nu glumi!

Cecilie se retrase și-i dădu jos picioarele lui Hanne. Hanne își umflă obrajii în mod teatral.

— Nu acum, Cecilie. Nu vreau să discutăm despre asta acum.

— Atunci când?

Se priviră. Un război vechi, aproape dat uitării, stătea să izbucnească din nou.

— Niciodată. Am încheiat această discuție. S-a stabilit.

— Sinceră să fiu, Hanne, s-a stabilit în urmă cu mulți ani. Și ți-am spus foarte clar atunci – este doar o decizie *temporară.* Acum avem aproape treizeci și șase de ani. Ceasul meu biologic sună din ce în ce mai tare.

— Al tău? Ceasul tău biologic? Ha!

Hanne o mângâie pe Cecilie pe obrazul neted, moale și lipsit de riduri, cu excepția liniilor foarte fine, desenate pe sub ochi. Nu era doar frumoasă, dar se și ținea extrem de bine. Cei care nu le cunoșteau de mult erau convinși că Hanne era cu câțiva ani mai în vârstă decât partenera ei. De fapt, era cu șaisprezece zile mai tânără. Mâna ei coborî spre sânii lui Cecilie.

— Nu, nu face asta, spuse Cecilie enervată, dându-i mâna la o parte. Dacă vrem să facem copii, trebuie să luăm o decizie. Putem să ne punem de acord în seara aceasta, la fel de bine ca în oricare alta.

— Nu, nu putem. Gândește-te!

Hanne luă sticla de bere și-și turnă în pahar. Mișcarea fuse atât de bruscă, încât spuma dădu pe dinafară și berea se vărsă pe masă, amenințând să se prelingă pe marginea mesei și să ajungă pe covor. Trase o înjurătură și se duse cu pași apăsați ca să aducă o cârpă. Berea deja desenase o pată închisă la culoare pe covorul galben atunci când se întoarse ea și-i luă câteva minute bune ca să-l curețe. Cecilie nu mișcă un deget ca să o ajute. În schimb se prefăcea că urmărește cu deosebit interes povestea unui bărbat care își luase doctoratul la latină la vârsta de nouăzeci și trei de ani și care era pasionat de sculpturile în lemn.

— Această seară *nu* este la fel de bună ca oricare alta, șuieră Hanne. Am avut o săptămână obositoare, mi-a fost dor de tine, m-am bucurat că vom petrece o seară plăcută acasă, am așteptat să fim împreună și nu am energie să mă cert. În plus am hotărât cu mulți ani în urmă să nu facem copii.

Trânti cârpa cu putere și picăturile de bere zburară deasupra mesei.

— *Tu* ai hotărât asta, spuse Cecilie molcom.

Hanne își dădu seama că pierduse bătălia. Trebuia să reia discuția – așa cum o reluaseră de mai multe ori, din ce în ce mai rar, din fericire.

Trebuia să dezbată din nou condițiile de bază conform cărora vor trăi această viața dificilă pe care și-o asumaseră atunci când se descoperiseră una pe alta, într-o primăvară, în urmă cu o sută de ani, atunci când tocmai terminau liceul și vedeau ce înseamnă viața cu adevărat. Hanne ura discuțiile acestea.

— Urăști să vorbești despre orice subiect dificil, spuse cititoarea de gânduri. Dacă ai *bănui* măcar cât de deznădăjduită mă faci să mă simt! Trebuie să mă pregătesc săptămâni întregi ca să abordez cu tine un subiect care nu este doar despre floricele pe câmpii.

— Perfect, n-ai decât să vorbești. Totul este din vina mea. Eu ți-am stricat toată viața! Acum am terminat?

Hanne își ridică brațele și apoi și le încrucișă. Se uita la televizor. O femeie se afla în vârful pârtiei de sărituri Holmenkollen. Femeia avea părul blond, era îmbrăcată într-un cardigan norvegian și vorbea despre o fată de unsprezece ani care era o vedetă în devenire în lumea sportului.

— Hanne, începu Cecilie și făcu o pauză. Nu vom face copii dacă tu nu vrei. În orice caz, trebuie să fim amândouă de acord în această privință. Sută la sută de acord. Eu renunț la idee, dacă tu spui nu. Dar este oare atât de ciudat că vreau să vorbim despre asta?

După voce, Cecilie nu mai era nici supărată și nici tăioasă. Dar nu era de ajuns. Hanne stătea în continuare nemișcată, cu privirea lipită de micuța săritoare care zbura peste șaizeci de metri deasupra pistei.

Acum Cecilie fu cea care luă telecomanda. Sunetul dispăru și televizorul se stinse, lăsând doar un punctuleț care se disipă încetișor, înghițit de întuneric.

— Mă uitam la emisiune! spuse Hanne cu privirea nemișcată de la punctul alb care dispărea. Chiar sunt în stare să fac două lucruri în același timp.

Se sperie apoi pentru că Cecilie începuse să plângă. Cecilie nu plângea aproape niciodată. Hanne era cea care recurgea la lacrimi mai tot timpul. Cecilie era cea care făcea ordine în lucruri, cea care își păstra calmul și gândea logic, cea care vedea lucrurile în profunzime, cea care avea curaj și care făcea față acestei lumi cu neistovită rațiune. Hanne îngenunche în fața lui Cecilie încercând să-i ia mâinile de pe față, dar nu reuși.

— Cecilie, draga mea, îmi pare rău! Nu voiam să fiu atât de dură. Sigur că putem vorbi despre asta.

Cecilie se ghemui mai tare când Hanne încercă să o mângâie pe spate. Își dădu seama că tremura, poate chiar de dezgust. Hanne își retrase mâna de teamă să nu descopere ceva cumplit.

— Cecilie, șopti ea, cuprinsă de spaimă. Ce se întâmplă cu tine?

Femeia de pe canapea continua să plângă, dar măcar acum încerca să spună ceva. La început, cuvintele ei nu erau inteligibile, dar, după un timp, se mai liniști. Spre final, își luă mâinile de pe față și o privi pe Hanne.

— Sunt complet epuizată, Hanne. Sunt sătulă de… M-am gândit deseori la Noul Testament. Petru care s-a dezis de Iisus și toată chestia aia

de Paști. Știi de ce se pune atât de mult accent pe acest lucru? Pentru că…

Accesul ei de plâns părea aproape anormal – încerca să respire normal și avea chipul albăstrui. Hanne nu îndrăzni să se miște din loc.

— Pentru că, își continuă ideea Cecilie după ce-și reluă suflul, este cel mai rău lucru pe care i-l poți face cuiva. Să te lepezi de el. *Tu te-ai dezis de mine aproape șaptesprezece ani, ești conștientă de asta*?

Hanne încerca să se stăpânească. Își încleștă dinții și-și trecu mâinile peste față.

— Dar, Cecilie, noi nu vorbeam despre asta adineauri, spuse ea nesigură, de teamă să nu cumva s-o facă din nou să plângă.

— Ba da, într-un fel discutăm și despre asta, insistă Cecilie. Toate lucrurile sunt legate între ele. Zidurile tale de apărare, programul tău extenuant – chestia de care aduci vorba cât ai zice pește ori de câte ori încerc să abordez o problemă importantă. Zbang! Zbang! Zbang! Totul decurge rapid și tu te blindezi ca o fortăreață. Nu înțelegi cât de periculos poate să fie?

Hanne simți cum o cuprinde teama, ca o gheară înfiptă în spate, ca și în alte ocazii, când înțelesese că relația ei cu Cecilie era pusă sub semnul îndoielii. Scrâșni din dinți, în lupta pe care o dădea cu propriile ei reacții și reuși să le țină cumva în frâu.

— Dacă vom mai fi împreună, *trebuie* să te aduni, Hanne.

Nu era o amenințare. Era purul adevăr. O știau amândouă. Hanne o știa cel mai bine, de fapt.

— Am să mă adun, Cecilie, îi promise ea repede și pe nerăsuflate. Am să mă adun rapid. Îți jur. Nu de mâine sau de săptămâna viitoare. Chiar de acum! Vom avea o droaie de copii. Putem invita întreg departamentul de poliție. Pot să scriu un anunț la… Vom face un contract de coabitare!

Apoi sări în sus cu energie debordantă:

— Ne vom căsători! Îmi voi invita familia și colegii și…

Cecilie se uita la ea și începu să râdă. Un amestec ciudat și neobișnuit de râsete și lacrimi, în timp ce dădea din cap în semn de disperare.

— Nu asta îți cer. Astea sunt doar prostii, Hanne. Eu nu vreau tot circul deodată. Vreau doar să am sentimentul că relația merge mai departe. A fost foarte drăguț că l-ai lăsat în sfârșit pe Billy T. să intre în viața noastră. A fost oare chiar atât de îngrozitor?

Fără să aștepte vreun răspuns, luă în brațe o pernă de pe sofa și spuse:

— Billy T. este de ajuns pentru moment. Dar doar pentru moment. În curând, va trebui să-ți cunosc familia. Cel puțin pe frații și surorile tale. Iar în ceea ce privește copiii… Stai jos, te rog.

Puse perna la loc și-i făcu semn cu mâna lui Hanne să se așeze lângă ea.

Hanne stătea ca o statuie albă ca varul, încremenită de spaimă. Se dezmorți și se așeză în capătul canapelei. Pulpele i se încordară cuprinse de nervozitate și își încleștă mâinile atât de tare încât unghiile îi intrară în palme.

— Relaxează-te, draga mea.

Cecilie recâștigase controlul asupra ei și asupra situației. O trase pe iubita ei înspre ea și simți cât de tare tremura Hanne. Au rămas în tăcere o bucată de vreme, până au fost amândouă în stare să respire normal.

— Crezi că este ciudat să-mi doresc să știu de ce nu vrei să avem copii? îi șopti Cecilie la ureche.

— Nu, dar e dificil să vorbești despre asta. Știu că îți dorești copii. Este ca și când ți-aș fura ceva ori de câte ori refuz. Mă simt atât de josnică. Atât de… rea.

Cecilie zâmbi, dar nu-i spuse nimic.

— Doar că…, spuse Hanne și se ridică, eu cred că ar fi greșit față de copil.

Cecilie protestă.

— Greșit față de copil? Uită-te ce i-am putea noi oferi unui copil! În orice caz, putem oferi mai mult decât au majoritatea copiilor din Norvegia. Părinți inteligenți, siguranță financiară și cel puțin o pereche de bunici…

Amândouă zâmbiră o secundă.

— Da, așa e, recunoscu Hanne. Am avea foarte multe de oferit. Dar când mă gândesc că eu nu sunt în stare să am grijă de mine, atunci ar fi al naibii de nedrept să-i fac viața grea unui copil. Imaginează-ți toate porcăriile cu care se confruntă un copil: la școală, pe stradă, toate întrebările acelea. În plus, eu cred că toți copiii ar trebui să aibă un tată.

— Dar ar putea să aibă un tată! Claus spune de mulți ani că este dispus să fie tată!

— Serios, Cecilie. Crezi că un copil ar putea avea două mame și doi tați acasă la Claus și Petter? Cu petreceri gay înainte de vacanța de Crăciun sau cum?

Cecilie nu mai protestă, dar nu pentru că era de acord. Undeva în adâncul inimii ei, ea o dezaproba totalmente. Claus și Petter erau frumoși, educați, drăguți, inteligenți și bărbați pe picioarele lor. Hanne și ea s-au iubit și s-au certat în vremuri bune și rele de aproape șaptesprezece ani și probabil că o vor ține tot așa până la moarte. Era loc cât cuprinde pentru un copil în relația lor și Cecilie avea multe de spus, dar preferă să tacă. Nu știa nici ea prea bine de ce.

— Eu chiar cred că un copil trebuie să se nască dintr-o mamă și un tată care se iubesc, continuă Hanne șoptit și se lipi mai strâns de Cecilie. OK, sunt de acord că nu tot timpul se întâmplă așa și că există o droaie de copii care se nasc întâmplător, din cauza neglijenței, în afara căsniciilor și în lipsa iubirii. Mulți dintre ei o duc bine. Și toți acești copii sunt la fel de prețioși.

Răsuflă adânc și luă o gură de bere.

— Știu toate lucrurile astea, bineînțeles. Dar nu cred că ar trebui să fie așa dacă noi avem de ales! Doresc tot binele din lume copilului meu și *asta nu pot să-i ofer*! Înțelegi asta, dragostea mea?

Cecilia nu înțelese. Dar își dădu seama că Hanne, pentru prima dată în viața ei, vorbea deschis despre tainele inimii ei, chiar dacă nu se

destăinuise întrutotul. Gestul în sine era un eveniment atât de zguduitor încât pentru moment lui Cecilie nu i-a trebuit nimic mai mult. Zâmbi și o mângâie pe Hanne pe spate.

— Nu, nu înțeleg. Dar e bine că mi-ai spus ce crezi.

Tăcerea fu întreruptă doar de clinchetul paharului cu care se juca Hanne.

— Ar mai exista și varianta adopției, spuse ea deodată și se ridică brusc. Toți copiii aceia care stau la rând! Toți acei copii pe care nimeni nu-i vrea. În cazul acela, un cuplu stabil de lesbiene ar fi de o mie de ori de preferat decât o stradă din Brazilia, spre exemplu.

— Să adoptăm, reluă Cecilie pe un ton neutru. Dar știi că nu este legal.

Se priviră în ochi.

— Nu, nu este legal, dar ar fi trebuit să fie. Sigur va fi legal într-o zi.

— Atunci vom fi prea bătrâne.

Niciuna dintre ele nu-și lăsă privirea în jos.

— Eu nu vreau să facem noi un copil, Cecilie. Niciodată nu voi fi de acord cu asta. Niciodată!

Nu mai era nimic de spus.

Hanne se simți stoarsă de energie. O durea capul îngrozitor. Se simți inexplicabil de ușurată, chiar dacă nu putu să alunge sentimentul de vinovăție care o chinuise mereu, chiar dacă uneori mai rău și alteori mai discret.

Cecilie se ridică și ea, se puse în fața lui Hanne câteva secunde, apoi o mângâie ușor pe față.

— Mâncăm și noi ceva?

Hanne porni televizorul ca să reintre în atmosfera serii de vineri. La NRK vorbea Petter Nome în continuare despre nimicurile care s-au întâmplat.

•••

Tapetul de pe unul dintre pereți fusese îndepărtat aproape complet, în afară de o bucată mică în formă de munte, pe care nu reușise să o dezlipească. Suluri mai mici și mai mari de tapet zăceau împrăștiate peste tot pe jos, aproape ca în atelierul unui tâmplar. Voia să termine peretele acela înainte să se apuce de următorul. Era destul de amuzant – uneori a reușit chiar să rupă bucăți de aproape un metru.

Chiar dacă mai avea conserve, începuse să se satureze să mai stea acolo. Nu își amintea nici măcar ce zi era exact, dar își dădea seama că oamenii care locuiau acolo nu vor fi plecați pentru mult timp. Trebuia să găsească alt loc. În plus de asta, puțea. Deja își scosese una dintre copcile din limbă, dar sângerase așa de puternic încât le lăsă pe celelalte două acolo unde erau.

Telefonul îl tenta în continuare. În stomac simțea cum îl cuprinde dorul de casă. Poate că poliția a renunțat să-l caute, dar îndepărtă acest gând.

Însă gândul nu se lăsa alungat atât de ușor. Acasă avea un pat. Un pat frumos Stompa. Ar fi primit și mâncare ca lumea. Cotlete de porc. Voia să meargă la mama lui. Chiar își dorea să meargă acasă.

Foarte încet ridică receptorul, dar îl trânti repede la loc când auzi tonul. Apoi începu să lucreze la următorul perete. Acesta era mai dificil pentru că cineva lipise tapetul mult mai bine. Aici bucățile pe care le desprindea erau mai mici, unele la fel de subțiri ca firul de păr. Când ajunse la jumătate, renunță. Merse târșâit până pe hol. Era întuneric afară și holul era puțin iluminat de la mica toaletă, care nu avea geamuri. Acolo lăsase lumina aprinsă tot timpul.

Acum nu mai ezită deloc. Formă numărul bine cunoscut și-l lăsă să sune. Dură o veșnicie. Era pe punctul de-a renunța și era intrigat că nu știa unde putea fi mama lui. Era seară. Ea era întotdeauna acasă. Apoi îi răspunse.

— Alo?

El nu răspunse.

— Alo?

— Mama!

— Olav!

— Mama!

— Unde… unde ești?

— Nu știu. Vreau acasă!

Brusc începu să plângă, ceea ce îl șocă mai tare pe el decât pe mama lui. Gâfâi ușor ca să-și recapete suflul și își gustă lacrimile care-i reaminteau cumva de copilăria lui. Dorul de casă îl copleșise. Spuse din nou:

— Vreau să vin acasă, mamă.

— Olav, ascultă-mă. Trebuie să afli unde ești.

— Poliția este acasă la tine?

— Nu. Ești în Oslo?

— Or să mă trimită înapoi la casa aceea oribilă. Sau la închisoare.

— Niciun copil nu este trimis la închisoare, Olav. Trebuie să îmi descrii ce vezi acolo unde ești.

El încercă să îi povestească. Despre ce vedea el prin geamul de la bucătărie. Cum arată casa. Îi descrise miile de luminițe care se zăreau de la fereastra din sufragerie și ceața rozalie care acoperea întreg orașul asemenea unui nor greu.

„Este în Oslo. Doamne, este în Oslo”, se gândi ea.

— Trebuie să ieși din casă și să găsești o plăcuță cu numele străzii, Olav. Trebuie să știu mai exact unde te afli.

Atunci când auzi foșnete la telefon, ea încercă să îl ajute cu un sfat:

— Nu pune jos receptorul! Lasă-l acolo lângă telefon până vii înapoi. Du-te acum! Du-te afară. De obicei este un indicator cu numele străzii chiar la colț. Caută o intersecție, pe cea mai apropiată.

El făcu cum îi spuse ea. Îi luă doar șase, șapte minute și el se întoarse ca să îi spună numele străzii.

— Acum rămâi înăuntru o vreme. O jumătate de oră. Ai ceas la tine?

— Da.

— După ce trece fix o jumătate de oră, ieși la intersecție și mă aștepți acolo. *Nu* trebuie să îți pierzi răbdarea. Vin sigur, dar se poate să dureze puțin până te găsesc.

— Vreau acasă, mamă!

Acum începu să plângă din nou.

— Vin să te iau, Olav. Vin imediat să te iau.

Auzi cum ea închise telefonul.

Trebuia să facă rost de o mașină. Singura variantă era mama ei. Se simți descumpănită. Pentru o secundă se gândise să ia un taxi, dar era prea riscant. Acum că băiatul fusese dat la televizor și toate alea, ar fi fost mult prea periculos să-i implice pe alții. Deci trebuia să ia mașina mamei ei.

De fapt, planul se derulase mult mai lin decât crezuse. A mințit că era chemată la poliție, iar mama ei era mult prea beată ca să-și dea seama că așa ceva era puțin probabil mai ales vineri seara. După trei sferturi de oră de la telefonul băiatului, ea ajunse la intersecția din cartierul Grefsen, care conținea numai case separate, din perioada postbelică și case din anii șaptezeci. Toate erau împrejmuite de garduri joase. Intersecția era iluminată, dar băiatul era destul de deștept să-și găsească o ascunzătoare, pe sub crengile de liliac, în veșmântul lor negru de iarnă, lângă una dintre grădini. Se agățase strâns de un gărduleț și reușise să se facă mai mic. Cu toate acestea, ea l-a văzut imediat. Dar ea îl și căuta cu privirea, bineînțeles.

Olav recunoscu imediat mașina bunicii, pentru că mama lui nici nu apucă să oprească bine, că băiatul ieșise deja din tufișuri. Cu mișcări neîndemânatice și greoaie alergă prin fața mașinii și deschise portiera din dreapta. Cu respirația tăiată, se aruncă pe scaun, fără să-și dea jos rucsacul, își trase picioarele înăuntru și trânti portiera mult mai tare decât ar fi fost cazul.

Nu și-au spus nimic. El nu mai plângea. După o oră era la duș, apoi mâncă și adormi buștean. Abia dacă au schimbat o vorbă.

•

Doamne, ce să mă fac? *Am reușit cumva să îl strecor în apartament, deși a trebuit să intrăm pe ușa de serviciu, din spatele blocului, și pe scări nu ne-am întâlnit cu nimeni. Dar acum ce voi face*?

Poliția mă sună în fiecare zi. Asta nu ar fi o problemă. Mi-au spus că vor să mă interogheze încă o dată, săptămâna viitoare, cel mai probabil. Nici că vor veni aici nu este important. Dar el nu poate fi ținut ascuns pentru totdeauna!

Acum îi este teamă. Urăște casa aceea, fapt care îmi dă putere să îl țin în frâu, cel puțin pentru o vreme.

Exact ca atunci când a dărâmat o căsuță de la locul de joacă din parc. Asta s-a petrecut atunci când locuiam în Skedsmokorset. Sau să fi fost Skårer? *Nu, cred că a fost în Skedsmo, pentru că avea doar șase ani atunci. Niște muncitori de la drumuri lăsaseră nesupravegheat un compactor cu motorul pornit. Cumva el a reușit să se cațăre pe acea mașinărie uriașă și a*

pornit cu ea. Am văzut scena cu propriii mei ochi. Băiatul tocmai venise de la grădiniță și voia să iasă. Am rămas paralizată când am văzut compactorul, care era la doar zece sau doisprezece metri de căsuța albastră. Nici măcar nu a mișcat volanul s-o evite, mi s-a spus ulterior. Volanul este mult prea greu de manevrat pentru un copil. Eu cred că el voia să întoarcă mașina. Compactorul era poziționat pe o mică pantă, ceea ce i-a dat viteză în momentul în care a lovit peretele. Am auzit bubuitura din momentul în care mașina a dărâmat căsuța. În același moment, muncitorii și-au dat seama ce se întâmplase, dar era prea târziu ca să-l mai oprească. Impactul a produs o zguduitură asurzitoare. Slavă cerului că s-a întâmplat în acel moment al zilei! Locul de joacă fusese închis câteva ore. Dacă ar fi fost oameni înăuntru, Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat!

Muncitorii au fost înțelegători. Fusese vina lor, mi-au spus. Nu ar fi trebuit să lase mașina nesupravegheată astfel încât un copil să o poată folosi. Dar toată lumea de pe strada noastră știa că era vina lui și am fost nevoiți să ne mutăm iar.

Dintr-un motiv sau altul, incidentul l-a speriat. Câteva zile a fost așa de maleabil, încât aproape că mă speria. Acum mă aștept să se întâmple la fel. Pare terifiat de-a dreptul.

Dar ce voi face după ce nu va mai fi speriat?

6.

Afară era furtună de zăpadă și minus zece grade. Înăuntru era o dimineață de luni înăbușitoare și Billy T. încercă în zadar să-și găsească o poziție confortabilă în care să stea pe scaunul incomod din biroul lui Hanne Wilhelmsen. În timp ce restul echipei muncea pe brânci la un caz intens mediatizat de dublă omucidere petrecută în cea mai bună zonă din cartierul de vest, doar ei doi, asistați de Erik Henriksen și Tone-Marit Steen, rămăseseră să descâlcească omuciderea prin înjunghiere de la casa de copii.

— Cel puțin scăpăm de presă, spuse Billy T. Tot răul e spre bine.

Raportul de la locul crimei era pe biroul inspectorului principal. Cu o zi înainte de termenul obișnuit. Trecuseră doar șase zile de la data crimei. Raportul nu le dădea informații pe care să nu le fi știut deja. Informațiile decisive se găseau în raportul legiștilor, dar acesta, conform procedurii, nu va fi gata mai repede de patru luni. În cel mai bun caz!

— Dar am aflat totuși o parte.

Billy T. își întinse picioarele.

— Am rămas doar cu amprentele cunoscute – pe tocul geamurilor, pe biroul directoarei, pe uși. Toate amprentele sunt de la cei de-ai casei, nimic neobișnuit. Blestematul acela de exercițiu de evacuare a stricat foarte multe. Urmele de pași sunt neclare, dar se lucrează în continuare la verificarea lor în comparație cu urmele pantofilor purtați în ziua aceea de către copii și angajați. Probabil că nu vom găsi nimic important nici aici. La capitolul fibre, fire de păr și chestii din astea, nu am găsit niciun indiciu demn de urmat. Echipa de investigare este foarte descurajată.

— Dar cadavrul? întrebă Hanne, încercând să mimeze interesul.

— Examinarea post-mortem arată că lovitura de cuțit a fost foarte precisă. Între a treia și a patra coastă, cred.

Își răsfoi notițele.

— Ucigașul fie a avut noroc, fie deține cunoștințe temeinice de anatomie. Cuțitul a secționat aorta, a penetrat atriul stâng și s-a oprit în ventriculul stâng. A fost nevoie de o forță incredibilă. Femeia era puțin supraponderală, avea niște pietre la rinichi și un mic chist ovarian. Plus un plămân străpuns, o mică tăietură la degetul arătător de la mâna dreaptă, peste care pusese un plasture. Cu alte cuvinte – a murit din cauza înjunghierii.

— Pe cine am interogat până acum?

Întrebarea îi fusese adresată lui Erik Henriksen, un agent de poliție cu umeri lați, păr roșu și înfățișare de băiețandru, care era foarte isteț și, în plus, fusese îndrăgostit nebunește de Hanne Wilhelmsen, chiar dacă acum se resemnase. Lucrau împreună de vreo doi ani și el se bucurase extrem de tare pentru promovarea ei în poziția de inspector-șef.

— Treisprezece persoane, răspunse el, punându-i declarațiile în față. Unsprezece dintre angajați, soțul și fiul ei cel mare.

— De ce nu au fost interogați toți angajații? Cine lipsește?

— Nu am reușit să dăm de Terje Welby și nici de Eirik Vassbunn, care era de tură în noaptea aceea și care a găsit cadavrul. De fapt, eu am vorbit cu el, dar doar cât să pot scrie un raport pentru mine. Era în stare de șoc și nu văd rostul în a-l stresa și mai mult.

Hanne Wilhelmsen se abținu să-și exprime opinia despre ultima lui frază și rămase așezată, cufundată în gânduri. Își puse mâinile laolaltă și le duse spre față, de parcă s-ar fi rugat în tăcere. Nimeni nu spuse nimic vreo douăzeci de secunde, doar Billy T. căscă prelung și zgomotos.

— Am găsit pe cineva care să aibă un motiv, băieți și fete? întrebă inspectorul-șef după ce-și termină rugăciunea.

— Soțul ei ar fi avut un motiv, poate, spuse Billy T. Dar eu cred în continuare că nu el a comis fapta. Cât despre ceilalți, nu prea-i văd în stare de așa ceva. Nimeni nu câștigă de pe urma morții ei. Nimeni, din câte îmi dau eu seama, cel puțin. Era foarte apreciată de către angajați și iubită de către copii.

— Cu excepția lui Olav, din câte înțeleg eu, mormăi Tone-Marit, jenată că era forțată să ia cuvântul.

— Așa este, dar el ura pe toată lumea. Cu excepția lui Maren Kalsvik. Era singura de care asculta.

Hanne Wilhelmsen își aprinse o țigară și o ignoră pe Tone-Marit, care tuși discret în semn de dezaprobare.

— Să o luăm în altă ordine de idei, atunci, spuse ea dându-și capul pe spate și trimițând un cerculeț perfect în aer. Ce motive vă puteți imagina că ar putea duce la uciderea unei doamne care are un magazin micuț și care conduce o casă de copii, angajată fiind de Armata Salvării?

Billy T. rânji.

— La chestia asta am picat examenul! De obicei e vorba despre sex, bani sau ură în formă pură. Excludem sexul…

— Aici te arăți plin de prejudecăți, Billy T. protestă Hanne. Poate că avea și ea un iubit pe care l-a respins cândva.

— Sau o iubită, rânji Billy T., fără să bage de seamă săgeata ucigătoare din privirea ei. OK, atunci. Putem să căutăm iubiții înflăcărați și dornici de crimă ai acestei tăntițe supraponderale de patruzeci și cinci de ani. Sau am putea, mai bine, să ne concentrăm pe problema banilor.

— Cine este responsabil pentru buget într-un asemenea loc? întrebă deodată Hanne.

— Agnes. Dar acest Terje Welby avea și el drepturi de administrare asupra tuturor conturilor instituției. El este director adjunct și se ocupă de toate documentele. Maren Kalsvik, care și-a asumat responsabilitățile unui vicepreședinte, nu are niciun fel de acces la bani.

— Este vorba despre sume mai mari?

Interesul ei crescu în mod vizibil.

— Da, Dumnezeule, clar erau sume mari. Gândește-te cât costă să întreții o astfel de casă! Cu o grămadă de angajați! Și opt copii! Eu sunt terminat cu cei patru ai mei…

Când Billy T. își aminti de obligațiile financiare față de copii, se întristă și tăcu.

— Verifică asta mai îndeaproape, Tone-Marit. Uită-te la conturi și vezi dacă este ceva acolo. Ar putea fi…

Hanne își puse picioarele pe birou și trase un fum din țigară.

— Omuciderea cu scopul de a acoperi altă infracțiune este, de asemenea, un motiv bine cunoscut.

— Dar atunci poate fi vorba atât de sex, cât și de bani, o întrerupse Billy T., adăugând problemele financiare care îl rodeau.

— Tot ce se poate, dar investighează-le, oricum, pe ambele. Și încă un lucru. Cum rămâne cu părinții copiilor? Oare se poate găsi ceva acolo?

— Majoritatea dintre ei nu au legătură cu situația prezentă. Dar putem să ne uităm cu atenție și aici. Cea mai interesantă pare mama băiatului care a dispărut.

Tone-Marit răsfoi un dosar subțire cu spirală pe care îl ținea pe genunchi.

— Birgitte Håkonsen, citi ea. Băiatul a locuit acolo doar trei săptămâni, dar deja a reușit să bage spaima în majoritatea angajaților.

— Hmm, zise Hanne Wilhelmsen.

— Ce?

— Uite! Băiatul a fost lăsat acolo în mod voit?

— Nu, nici vorbă. Mama s-a luptat și cu dinții împotriva protecției copilului. Asta este destul de interesant. Toți ceilalți copii au fost dați în plasament de bunăvoie. Doar Olav a fost luat forțat.

— Pe ea am interogat-o?

— Serios acum, Hanne! protestă Billy T. Chiar crezi că mama unui băiat, la trei săptămâni după ce acesta a fost plasat aici, s-ar fi furișat într-o casă de copii ca să omoare pe cineva?

— Cu siguranță nu! Dar trebuie să vorbim cu ea.

— De fapt, am vorbit deja, spuse Erik Henriksen. Adică băiatul care lucrează la cazul de dispariție a vorbit cu mama lui. De mai multe ori. A avut loc o audiere detaliată și, în plus, ei iau legătura cu ea în fiecare zi pentru a vedea dacă nu cumva a fost contactată de băiat.

— Mda. Fă-mi niște cópii după declarațiile ei. Și băiatul este în continuare dat dispărut?

— Da. Acum și ei încep să se teamă că s-a întâmplat ceva. Cât timp poate un băiat de doisprezece ani să stea ascuns?

— Hanne, chiar crezi asta? întrebă Billy T. enervat. Chiar trebuie să ne pierdem timpul cu femeia asta?

— Un lucru este cert, îi spuse Hanne Wilhelmsen. Atunci când este vorba despre *copii,* se declanșează emoții foarte puternice.

Billy T. ridică din umeri. Ceilalți doi încercară să nu se uite la ei. Tuturor le era clar că ședința s-a terminat. Înainte de a pleca, Billy T. sugeră că ar fi ceva interesant în registrul telefonic de pe biroul directoarei. Se apucară să verifice agenda și cel mai tare le săriră în ochi două bilețele autocolante, lipite destul de recent în registru. Un număr era cel de la

Liceul Diakonhjemmet pentru științe sociale, iar pe celălalt nu apucase să-l verifice. Dar ar putea fi ceva cu acest număr.

— Nuuu, spuse Hanne fără interes, cufundată în propriile gânduri, după ce agenții ei de poliție ieșiră trântind ușa.

O încercau gânduri foarte neliniștitoare.

•

După nici două ore, el reveni cu zâmbetul pe buze. Ca de obicei, dădu buzna în biroul ei fără să bată la ușă și îi trase o sperietură groaznică. Dar nu avea niciun rost să îl certe. El se aplecă spre ea cu mâinile întinse sprijinite pe birou, cu capul spân înclinat spre ea. Era atât de lucios scalpul lui, încât Hanne Wilhelmsen aproape se oglindea în el.

— O frizură bine cunoscută, declară el mulțumit. Pune mâna!

Ea îl atinse pe creștet. Era cald și curat, și plăcut sub degetele ei.

— Mătase, nu-i așa?

Foarte mulțumit de sine, se ridică și se asigură cu propriile mâini că era în continuare moale ca pielea de bebeluș.

— Cea mai fină țeastă din poliție. Din tot orașul Oslo! Dar trebuie să mă bărbieresc de două ori pe zi. De două ori!

Hanne zâmbi și dădu din cap.

— Uneori, ego-ul tău iese complet din matcă, spuse ea. Asta ai venit să îmi arăți? Mie mi se părea că îți stătea bine cu puțin păr. Nu erai chiar atât de macho, cumva.

El rămase acolo, cu o privire triumfătoare în ochi, de parcă replica ei despre imaginea de macho ar fi fost un compliment, și nu o critică. Ea nu-l va înțelege niciodată pe deplin. Construcția lui masivă era și înfricoșătoare, dar și atractivă. Corpul lui era însă atât de bine proporționat, încât mai atenua din sentimentul de teamă pe care ți-l dădea. Dacă i-ai fi dat jos bijuteriile – o cruce întoarsă dintr-o ureche, un lanț lung și gros de aur la gât și o brățară lată din metal la încheietura mâinii stângi – și dacă i-ai fi dat o uniformă SS, ai fi obținut prototipul lui Goebbels, mașinăria PR, de la sfârșitul anilor treizeci. Avea nasul drept, frumos conturat, buzele înguste, dar totuși senzuale, culoarea deschisă a tenului, ochii albaștri irizanți – totul se potrivea profilului arianului perfect, descris de Hitler. Era amabil. Dar înainte de toate, era incredibil de loial și avea un instinct care de multe ori îl depășea pe al ei.

— Ai venit aici să te lauzi singur sau ai venit să îmi spui ceva important?

— Important? întrebă el tare. Și înfățișarea unei persoane este importantă!

— Nu s-ar zice asta, spuse ea, și îi făcu semn să revină la subiect.

— Băiatul a stat în Grefsen câteva zile, spuse el, și se așează pe marginea biroului ei. Olav, băiatul care a fugit.

— Cum? A fost găsit?

— Nu. Dar o familie care a fost plecată în concediu în Austria a avut parte de o surpriză foarte neplăcută atunci când a ajuns acasă. Cineva a fost

la ei și le-a mâncat toate conservele, le-a consumat hârtia igienică, le-a smuls tapetul de pe pereții din bucătărie, dar restul casei este intact.

Hanne stinse țigara cu putere și scrumul sări în toate părțile.

— Grefsen? Asta este la mai bine de zece kilometri de la casa de copii, nu-i așa?

— Șaisprezece mai exact. A mers pe jos tot drumul pe picioarele lui grele, dacă nu cumva a avut bani la el. Deși un șofer de taxi ne-ar fi anunțat deja, ținând cont de toate buletinele de știri și tot restul. Cel mai rău este că s-a dus fix în direcția opusă față de cea în care ar fi trebuit să meargă, dacă ar fi dorit să ajungă acasă.

Hanne simți un iz de aftershave, doar ca o adiere pe sub nările ei. Oare se dădea cu aftershave și pe cap?

— Bun, încheie Billy T. și se ridică. Băiatul și-a luat viața în mâini și mama nu a primit nicio veste de la el. Dar pare destul de sigur că a fost acolo. Chiar acum sunt verificate amprentele. Acum vom putea mai ușor să-i identificăm amprentele și de la casa de copii, chiar dacă sunt foarte puține.

El se întinse în sus, atinse tavanul cu palmele, ca după un moment să le lase în jos. Hanne văzu două urme neclare ale mâinilor lui imprimate pe suprafața zugrăvită în gri-deschis.

După ce el plecă, ea rămase uitându-se la acele urme cu un sentiment foarte plăcut, pe care nu și-l putea explica pentru nimic în lume.

•••

Terje Welby transpira. Aerul din apartamentul lui de două camere, în care se mutase în urmă cu un an, era închis și plin de umezeală. Se mutase acolo după un divorț care l-a costat doi copii, o casă\'7b18\'7d și 2 500 de coroane lunar. Se înhămase la ceva ce nu a putut duce. O femeie tânără, care lucra pe perioada verii la casa de copii, l-a luat pe sus ca-ntr-un vârtej. Avea doar nouăsprezece ani și semăna ca o finlandeză. În orice caz, cum își imaginase el că arată femeile finlandeze. Un fel de copie mai tânără a Arjei Saijonmaa. O chema Eva, râdea încontinuu și reușise să scoată ce era mai rău și, în același timp, ce era mai bun din el. Uimirea lui că ea se lăsase atât de ușor sedusă se transformă mult prea repede într-o convingere exagerată că era propriul lui merit. Ea nu îi promisese nimic, dar el chiar crezuse că urmau să fie un cuplu. După șase luni exuberante și fantastice, el era pe punctul de a se muta cu ea, dar a fost înlocuit de un puștan de douăzeci și unu de ani, plin de coșuri și cu umeri lați. Cu coada între picioare, i-a cerut iertare soției lui, care era de-o seamă cu el. Dar ea se folosise de cele șase luni ca să depășească dezastrul care o lovise și descoperise o existență liniștită, în lipsa motanului în călduri care o rănise atât de tare. Își vedea băieții o dată la două săptămâni, în weekend, dar aceștia păreau din ce în ce mai neinteresați de el și se plângeau că trebuiau să împartă camera cu tatăl lor.

Problemele financiare îi adânciseră depresia. El își făcea treaba, bea niște bere la barul din apropiere în fiecare sâmbătă și miercuri. Își dădu seama că soția îi luase, de asemenea, și toți prietenii.

Acum îi tremurau mâinile și hârtiile foșneau amenințător ori de câte ori le atingea. Aprinse o brichetă și duse flacăra pâlpâitoare spre colțul primei foi, pe care o ținea cu brațul întins deasupra chiuvetei. Flăcările au mistuit foaia mult mai repede decât s-ar fi așteptat. Se arse la degete și înjură încet înainte de a-și băga mâna sub jetul de apă rece. După o vreme, toate hârtiile deveniră o masă formată din cenușă și apă.

Nu îl ajută cu nimic să deschidă fereastra. Se făcuse frig, dar el continua să transpire.

•••

Hanne Wilhelmsen nu știa exact încotro se ducea. Pe o hârtiuță autocolantă galbenă, care era lipită de volan, era scrisă o adresă. Adresa lui Birgitte Håkonsen, mama lui Olav. Dar Hanne Wilhelmsen se plimbă o vreme în direcția opusă. La pasajul de lângă clădirea Postgiro se opri, deși fuse claxonată cu putere de ceilalți șoferi. Lăsă mașina să își aleagă propriul drum.

După douăzeci și cinci de minute, se afla într-una dintre cele mai vechi suburbii ale orașului, un monument al proiectelor prost aplicate de dezvoltare a locuințelor, care îi dădea fiori. Blocuri scunde ca niște clădiri difuze, aruncate la întâmplare, lipsite de culoare, cu draperii mici de la Hansen și Dysvik, care dădeau impresia că aceste case aveau ochii închiși. Din loc în loc fuseseră amplasate odată acolo leagăne pentru copii, fără a se mai investi ulterior în întreținerea lor. Zidurile la care ajunseseră adolescenții teribiliști fuseseră acoperite de desene indescifrabile, cu litere îngroșate, urmând un cod neștiut, pe care le puteau înțelege doar cei care aveau mai puțin de douăzeci de ani. Tomberoanele de gunoi, cele câteva containere verzi pe care le dăduse primăria cu generozitate în urmă cu mult timp, stăteau acum aruncate la întâmplare cu gurile larg deschise, din care se revărsau pungi pentru rahat de câine. O ceață gri și umedă învăluia această parte a orașului.

În mijlocul blocurilor era un centru comercial. O construcție mare din prefabricate, care acum se confunda în mare măsură cu împrejurimile, deși odinioară fusese, poate, alb. Fusese construit după principiul „cel mai mare spațiu cu cel mai mic buget posibil”. Înăuntru probabil că puteai să mergi să ridici banii de la serviciul social după ce te certai cu cineva de acolo, ca pe urmă să îi cheltuiești la o cafenea mizeră, îmbâcsită de fum, de la parter. Cu siguranță acolo mergeau cu toții, pentru că afară nu era țipenie de om.

Hanne își parcă mașina și luă cu ea bilețelul galben. Verifică de două ori dacă mașina era închisă. Apoi traversă parcarea și intră pe o alee mică, marcată cu un indicator pătrat înfățișând bine cunoscutele figuri stilizate ale unui adult cu un copil care se țin de mână. Semnul abia dacă se mai distingea pe sub toate mâzgăliturile. Stătea într-o parte și avea colțurile îndoite. Aleea pietonală era asfaltată și plină de pietriș.

14 b, etajul unu.

Lui Hanne Wilhelmsen îi vâjâia infernal capul. Toate sistemele ei de alarmă se declanșaseră, pentru că acțiunea ei nu era tocmai legală. Pentru a

reduce vâjâitul gândurilor, încercă să se gândească dacă mai făcuse vreodată așa ceva înainte – să viziteze un martor pentru o discuție în afara sediului de poliție.

Niciodată.

Treaba era cu atât mai nasoală cu cât era singură.

Preț de o secundă se gândi să nu se legitimeze, să facă această vizită să pară una privată. O femeie care vizitează o altă femeie. Ce tâmpenie! Era totuși de la poliție.

Ușa de la intrare avea un mic acoperiș gudronat și o mică streașină. Dar acestea nu fuseseră de prea mare ajutor. Ușa era uzată și nevopsită, decorată cu inițiale neinteligibile în roșu și negru, cu soneriile montate în partea dreaptă, deși nimeni nu se obosise să-și pună plăcuțele cu numele în spațiul acoperit cu sticlă. Unele nume erau lipite cu scotch, alții au folosit hârtie adezivă. Patru sonerii nu aveau niciun nume.

B. Håkonsen a încercat cel puțin să facă treaba asta cum trebuie. Un carton cu numele ei, scris citeț și cu litere frumoase, fusese atent lipit. Chiar când Hanne Wilhelmsen era pe punctul de a apăsa butonul, se răzgândi și se dădu câțiva pași înapoi, ieși de sub acoperișul mic și se uită în sus, la fațada blocului.

Blocul avea patru etaje și păreau să fie două apartamente la fiecare dintre ele. Încercă să ghicească pe ce parte a clădirii se afla apartamentul familiei Håkonsen, dar nu fu posibil. Se gândi că ar fi mai bine să meargă acasă. Cu toate acestea, porni hotărâtă către sonerie și puse degetul pe buton.

În cartier era o liniște incredibilă – singurul sunet care răzbătea era zumzetul îndepărtat al autostrăzii și un bubuit monoton de la un șantier de construcții din apropiere –, iar Hanne auzi soneria, de undeva din interiorul clădirii. Foarte slab, dar cu toate acestea, un sunet clar. Era ușurată că nu îi răspunde nimeni. Când era pe punctul de a renunța, o voce se auzi din difuzor.

— Da? Cine e?

— Bună ziua, sunt… Mă numesc Hanne Wilhelmsen. Sunt de la poliție. Pot să intru?

— Cine e?

Hanne se aplecă mai aproape de panoul metalic în care era încorporat difuzorul.

— Numele meu este Hanne Wilhelmsen, strigă ea răspicat. Sunt de la poliție. Aș putea să…

Dinspre perete se auzi un clic, iar Hanne Wilhelmsen se sperie. Sunetul nu fu însă urmat de deschiderea ușii. Puțin enervată, ea mai sună o dată.

De data aceasta nu-i mai răspunse nimeni. După un minut apăsă din nou soneria vreme de zece secunde, nervoasă și la modul insistent.

Vocea nu-i mai răspunse. Înainte de-a suna încă o dată la ușă, yala de la intrare bâzâi. Încercă să deschidă ușa, o prinse de mânerul metalic și o trase înspre ea. Se deschisese.

Pe scări se simțea un iz tipic blocurilor – un amestec de miros de mâncare, detergenți și gunoi. În timp ce traversa parterul, simți duhoarea de scutece de copil de la o plasă specială de plastic legată la gură, de lângă un preș.

Nu o întâmpină nimeni. Ușa era închisă, în semn de respingere parcă, dar văzu același scris pe o plăcuță cu înfloriturі pe margine, similar cu cel de la interfon, și atunci fu sigură că se afla pe scara corectă. Oftă și mai sună o dată. Ușa se deschise imediat.

Femeia care se arătă în deschizătura ușii oferea o imagine nostalgică. Era îmbrăcată într-un trening imens, care oricum nu reușea să-i ascundă conformația ciudată a corpului. Lățimea șoldurilor era aproape aceeași cu înălțimea corpului. Purta o pereche de șlapi din piele de focă, lăsând impresia că picioarele ei nu aveau nicio legătură cu corpul. Avea păr negru, aspru, care îi încadra fața rotundă, și o gură roșu-intens.

Dar cei mai ciudați erau ochii. Păreau mici și foarte adânciți în orbite. Genele erau lungi și întoarse aproape un centimetru deasupra pleoapelor. Îți făceau impresia că ieșeau din două mici spații goale și înguste din cap.

Nu făcu nimic și nu spuse nimic. Hanne Wilhelmsen făcu un pas în față în speranța că femeia se va da la o parte, dar gestul ei nu folosi la nimic.

— Aș putea să intru o secundă? Este un moment potrivit?

În loc de răspuns, femeia se întoarse cu spatele la ea și porni pe holul din antreu. De vreme ce lăsase ușa deschisă, Hanne consideră că era un fel de invitație să intre și o urmă cu pași ezitanți. Coridorul cel lung era întunecat și ușa de la camera de zi din capătul lui era greu de distins, pentru că se zărea doar un dreptunghi aproape alb. Fu cât pe ce să se împiedice de un covoraș de iută alunecos.

Camera era ordonată, mobilată sumar, dar geamurile străluceau de curățenie și păreau proaspăt spălate. Lumina din cameră era frapantă. Deasupra unei mici măsuțe acoperite cu o față de masă cu flori atârna o lampă care semăna mai mult cu cele folosite de dulgheri, doar că avea un abajur mai frumos. Becul era de cel puțin 200 de wați. Pe peretele mare erau nu mai puțin de șase aplice, fiecare cu câte două becuri. În plus, în cameră mai erau patru lămpi de podea și trei neoane neacoperite de-a lungul ferestrei. Toate erau aprinse.

Sofaua era tapițată cu un material albastru cu dungi și era veche. Avea urme care spuneau că era folosit mai mult unul dintre capetele ei, acolo unde buretele era mai lăsat decât în rest. Tot acolo se vedea că și cadrul începea să cedeze. Pe o măsuță pentru cafea din lemn de pin lăcuit erau mai multe ediții din revista*. Se og Hør.* În afară de acestea, nu exista altceva de citit, în afară de câteva broșuri de pe un raft închis la culoare. Hanne nu-și dădu seama exact ce fel de broșuri erau.

Femeia se așeză la locul ei obișnuit și-i făcu semn înspre un fotoliu care data din anii ’60, cu o husă dintr-un material aspru de culoare roșie. Hanne Wilhelmsen se așeză.

— Pot să-ți ofer o cafea?

Avea vocea mai gravă decât te-ai fi așteptat, cu o intonație frumoasă și melodioasă, care ar fi putut să semnaleze prezența vreunui dialect ascuns. De vreme ce un răspuns afirmativ ar fi însemnat ca femeia să se ridice de la locul ei, Hanne o refuză. Dar când observă o expresie de supărare pe chipul ei, destul de inexpresiv de altfel, Hanne se răzgândi.

— De fapt, cred că mi-ar prinde bine puțină cafea.

În ciuda corpului masiv, femeia se mișca ușor, aproape grațios. Avea mers felin, pașii nu i se auziră pe linoleum până la bucătărie. Puțin timp mai târziu se întoarse cu o tavă roșie din metal emailat, cu două cești, un castron cu biscuiți și un termos. Îi turnă cafea și o îmbie pe Hanne cu biscuiți, împingând castronul către ea.

— Te rog să te servești, mănâncă pe săturate, spuse ea, și luă o înghițitură de cafea.

— Probabil că te întrebi de ce sunt aici, spuse Hanne în lipsa altor cuvinte cu care să înceapă dialogul.

Femeia nu-i răspunse, ci rămase așa privind-o fix, fără nicio expresie pe chip.

— Am venit, de fapt, să vorbim puțin despre fiul tău, Olav.

Pe chipul femeii nu se întrezări nicio schimbare.

— În orice caz, acum știm că nu i s-a întâmplat nimic rău lui Olav, spuse ea cu un ton optimist. După cum pare, a stat ascuns într-o casă din Grefsen. A avut mâncare acolo și un adăpost.

— Da, am auzit și eu, spuse femeia într-un final. M-au sunat și pe mine mai devreme.

— Ai vești de la el?

— Nu.

— Ai idee unde s-ar fi putut duce? Mai există alți membri ai familiei, poate bunici de exemplu?

— Nu. Ba da, dar nu ar fi dorit să-i viziteze.

Spusele ei nu erau foarte edificatoare. Hanne bău puțină cafea. Era bună și fierbinte. Sistemele ei interne de alertă se mai liniștiseră, dar încă se mira că venise aici. Puse ceașca jos, dar vărsă puțină cafea pe farfurie. Se uită după un șervețel. Gazda ei nu lăsă să i se întrevadă nicio expresie pe chip.

— Cred că ți-a fost foarte greu, doar tu și cu el, adică. Pentru că tatăl băiatului, el…

— A murit.

Femeia rosti cuvintele fără urmă de amărăciune, fără durere și pe același ton melodios și grav. Neutru și frumos, ca un prezentator de radio.

— Eu, una, nu am copii, deci nu aș putea să știu cât de obositor este, mărturisi Hanne, în timp ce se întreba dacă se putea fuma acolo.

Nu era nicio scrumieră pe nicăieri, dar îndrăzni totuși s-o întrebe. Și pentru prima dată, femeia zâmbi, deși dinții nu i se văzură. Se ridică iar și, de data aceasta, se întoarse cu o scrumieră de dimensiunea unei farfurii.

— M-am lăsat în urmă cu mulți ani, spuse ea. Dar aș putea, oare, să iau una de la tine?

Hanne se aplecă în față ca să-i aprindă țigara. Când Birgitte Håkonsen îi atinse mâna, Hanne fu surprinsă de cât de moale îi era pielea. Moale, uscată și caldă. Femeia trase primul fum exact ca un fumător adevărat.

— Nu, nici eu nu am știut cât de obositor este, spuse ea rar, în timp ce fumul îi ieșea pe nări și gură. Dar Olav are o afecțiune a creierului, deci nu este vina mea că este atât de diferit.

— Așa e, spuse Hanne, în speranța că o va face să spună mai multe.

— Am cerut ajutor încă de la început. Încă de la maternitate mi-am dat seama că nu era ca toți ceilalți. Dar nu m-au crezut. Atunci când în sfârșit…

Acum chipul ei începuse să fie tot mai expresiv.

— Atunci când în sfârșit îi convinsesem că ceva nu era în regulă, au încercat să mi-l ia. După ce m-am zbătut cu el aproape unsprezece ani! Nu voiam, bineînțeles, să-l las la vreo casă de copii. Voiam doar să primesc ajutor. Există medicamente. Ritalin. Am cerut o persoană de contact care să mă ajute. Poate să-l fi dat în plasament temporar.

Hanne nu era sigură, dar i se păru că scobiturile adânci ale ochilor erau pline de lacrimi. Femeia era toată roșie la față.

— Dar asta nu te interesează pe tine, spuse ea calm.

— Ba da, de fapt mă interesează. Încerc să-mi alcătuiesc în mine imaginea băiatului, de vreme ce nu l-am văzut niciodată, decât într-o fotografie. Seamănă cu tine.

— Da, e grozav că eu sunt cea cu care seamănă.

Își stinse țigara cu o mișcare de fumător experimentat. Hanne îi mai oferi una. Femeia părea că o să accepte, dar apoi dădu din cap și refuză.

— Seamănă cu mine pe exterior, dar pe interior este complet diferit. Inventează cele mai incredibile lucruri. Este ceva ciudat în felul în care privește el lucrurile. Este ca și cum… El vede ceva bun acolo unde alții văd ceva rău și ceva rău acolo unde alții văd ceva bun. Când cineva încearcă să fie drăguț cu el, el crede despre acea persoană că are intenții rele. Atunci când el încearcă să fie politicos și amabil, ceilalți copii se sperie. El pare destul de înfricoșător, într-adevăr. Este exact ca și cum el… ar fi opusul tuturor celorlalți, un copil întors pe dos.

Femeia își trase picioarele sub ea și-și dădu părul la o parte de pe față cu o mișcare neașteptat de feminină.

— Atunci când toți copiii se bucură că vine Crăciunul, el este trist pentru că durează doar câteva zile. Atunci când e vară și toți copiii vor să stea în aer liber și să se scalde, el stă în casă, mănâncă și spune că este prea gras ca să stea afară. Când un copil obișnuit ar plânge și ar fi nefericit, Olav zâmbește și nu mă lasă să-l alint. Ai citit *Crăiasa Zăpezii*?

Hanne dădu din cap.

— Hans Christian Andersen. Este vorba despre o oglindă care distorsionează totul. Oglinda se sparge în o mie de cioburi și oamenii cărora le-a intrat o frântură în ochi văd totul deformat și ireal, rău și urât. Dacă îți intră un ciob în inimă, atunci devii rece ca gheața.

Se aplecă în față, întrebându-se dacă ar fi putut să se răzgândească cu

privire la țigara aceea. Înainte ca Hanne să apuce să o servească, femeia își continuă povestea.

— Olav are o inimă bună. El vrea doar să fie bun, dar i-a intrat un ciob din oglinda trolilor în ochi.

Inspectorul-șef Hanne Wilhelmsen nu mai știa ce să facă. Roșise în obraji de rușine. Aburii de la cafeaua tare o ajutară să-și ascundă emoțiile. Fără să mai stea pe gânduri, se scărpină la ochiul drept.

— Cu toții avem în ochi un ciob care ne împiedică să vedem lucrurile așa cum sunt ele în realitate. Chiar și tu.

De data aceasta femeia zâmbi, dezvăluindu-și dinții, care nu erau uniformi, dar erau albi și bine îngrijiți.

— Tu ai crezut că sunt vreo proastă! Un client al serviciilor sociale care își pierde copilul în favoarea protecției copilului! O femeie care nu are nici serviciu, nici familie și care nu are nici măcar o singură carte în bibliotecă!

— Nu, nu, chiar nu este așa, minți Hanne.

— Ba da, exact asta ai crezut, insistă femeia. Și din multe puncte de vedere chiar așa sunt. Am fost o idioată să mă căsătoresc cu tatăl lui. Am fost influențabilă și proastă, și nu am…

Lacrimile îi țâșniră din ochi, dar ea se șterse pe obraji cu dosul palmelor ei moi și pufoase. Își reveni și se întoarse de unde începuse. Picioarele îi alunecară din nou pe podea și expresia de pe chipul ei împietri din nou.

— Ce vrei de la mine, de fapt?

— Ca să fiu sinceră, nu prea știu exact. Lucrăm de zor la cazul acesta de omucidere și cred că trebuie să aflăm ceva legat de Olav.

— Nu el a omorât-o.

Acum tonul ei nu mai era plăcut și urcase cu o jumătate de octavă, devenind aproape un țipăt.

Hanne își ridică mâinile în semn de apărare.

— Nu, noi nici nu credem asta. Dar poate că el a văzut ceva sau a auzit ceva. Ar fi foarte util dacă am putea să vorbim cu el. Dar nu mai este mult până apare.

— Eu *știu* că nu el a comis crima și nici nu a auzit sau văzut ceva. Țineți-vă departe de băiatul meu! Este de-ajuns că Protecția Copilului…

Ochii îi ieșiră la iveală. Poate pentru că presiunea pe care o simțea în interior era atât de mare, ochii aproape că i se bulbucaseră sau poate că îi deschise la maximum. Erau incredibil de albaștri.

— Doamnă Håkonsen, începu Hanne să spună.

— Nu mă lua pe mine cu „Doamnă Håkonsen”! o întrerupse femeia. Tu nu știi *nimic* despre Olav. Habar n-ai tu cum este el și cum percepe el lumea. A fugit de acolo pentru că ura locul acela. Voia să vină acasă! Acasă, pricepi? Aici! Îmi închipui că, poate, ție nu ți se pare nu știu ce casă, dar eu sunt singura persoană din toată lumea aceasta care îl iubește pe Olav. *Singura persoană din toată lumea*! Dar vouă nu vă pasă de asta, nu? Nu, îmi luați băiatul de acasă ca pe un colet oarecare și vă așteptați ca eu să

colaborez! „Trebuie să înțelegeți, doamnă Håkonsen, că Olav trebuie să primească ajutor ca să poată gestiona loialitatea conflictuală prin care va trece în momentul mutării și că este important să colaborați”.

Citatul fu rostit printre dinți, cu un rictus care îi deforma chipul.

— Să înțeleg? Să colaborez? Când ei mi-l iau pe singurul om pentru care trăiesc? Și când vine vorba despre această *Agnes*…

Continuă pe aceeași tonalitate urâtă și disprețuitoare.

— Nu îmi pasă nici cât negru de sub unghie de moartea ei. Credea că poate să fie mama Dolores pentru toți copiii. Olav *are o mamă*! *Pe mine*! Știi ce a făcut înainte ca Olav să fugă? L-a pedepsit, spunându-i că nu aveam voie să-l vizitez vreme de două săptămâni. *Două săptămâni*! Nici măcar nu e legal ce a făcut! Olav m-a sunat și…

Se cufundă iar pe sofa și tăcu.

Hanne își drese glasul și luă ceașca de pe șervet. Ceașca era udă pe fund și ea își puse mâna sub ea încercând să nu păteze ceva, însă nu reuși. O picătură mare căzu pe covorul crem.

— Eu nu știu nimic despre cazul cu Protecția Copilului, doamnă Håkonsen, dar nu reuși să mai spună altceva.

Femeia păru că se pregătește să continue atacul, dar se răzgândi. Poate că era epuizată. Se abandonă cu totul pe sofa și rămase nemișcată, în tăcere.

— Nu voiam să vă supăr, se scuză Hanne. Chiar nu a fost aceasta intenția mea.

Femeia nu-i răspunse și Hanne pricepu că era timpul să plece. Se ridică, mulțumi pentru cafea și își ceru scuze pentru deranj încă o dată. Când ieși pe coridor, era aproape sigură că a auzit ceva în spatele unei uși închise, care trebuia să fie ușa de la dormitor. Ea se gândi să întrebe dacă mai era cineva în casă, dar o lăsă baltă. Își încălcase deja propriile principii, venind acasă la această femeie care nu avea sentimente bune pentru poliție. Pe un raft, chiar lângă dulapul de haine, era o grămadă de cărți cu coperte de la bibliotecă. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a observat înainte ca ușa să se închidă în spatele ei.

În timp ce cobora treptele de beton, văzu că nimeni nu se obosise să arunce la tomberon scutecele murdare. Își reaminti cât de grațios se mișca femeia. Birgitte Håkonsen se dovedise a fi complet diferită față de cum își imaginase.

•••

În mod incredibil, el a reușit să stea liniștit. Asta demonstrează doar cât de teamă îi era. Polițista a stat cel puțin o jumătate de oră și eu nu-mi amintesc că el să fi fost vreodată atât de cuminte.

Odată, demult, pe când avea cam opt ani și ne mutaserăm pentru prima dată la Oslo, el nu stătea niciodată mult în camera lui. Așa credeam eu. După ce nu am auzit niciun sunet timp de o oră, am intrat în cameră ca să-i dau mâncare. Apartamentul era la subsol, undeva unde soarele nu răzbătea niciodată. Pe acea beznă, m-am gândit că adormise, dar de fapt el

dispăruse. M-a apucat o spaimă grozavă și nu știam ce să fac, așa că am rămas așezată acolo, pe patul lui, și am așteptat. Cu puțin înainte de miezul nopții a sunat poliția la ușă și mi l-a adus. Băiatul avea un zâmbet până la urechi și duhnea a alcool. S-a împleticit până în camera lui, în timp ce polițistul, politicos, mi-a povestit că l-au păcălit niște băieți mai mari să bea și m-a sfătuit să chem un medic să îl vadă, eventual. Nu se știa cât alcool băuse.

Nu am sunat după doctor. Dar am stat toată noaptea în camera lui. A vomitat ca un porc și a fost praf două zile. M-a lăsat să-l ajut cu mai multe lucruri și era liniștit. La opt ani beat criță! Dar are și cu cine să semene.

Mi-au spus că nu cred că el a ucis-o pe Agnes. Dar astea sunt numai vorbe. Chiar dacă polițista părea destul de drăguță, știu eu ce le poate pielea ăstora ca ea. Doar gura e de ei, iar apoi totul se termină când faptele lor nu au nicio legătură cu vorbele lor.

Eu știu că nu el a făcut-o. Știu că trebuie să îl țin ascuns. Dar oare cât timp voi reuși?

7.

— De câte ori trebuie să spun că e doar o audiere de rutină?

Billy T. era în mod vădit enervat. De partea opusă a biroului stătea un bărbat enorm și puternic, în vârstă de cincizeci și trei de ani, care se comporta ca un adolescent mucos.

— Acesta este numărul tău de telefon, nu-i așa?

El flutură în aer o folie de protecție de plastic închisă etanș în care era un bilețel galben.

Bărbatul tot nu-i răspunse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar trebuie să apelez la o expertiză sau ce? Crezi că ți-ar fi mai de ajutor? Știu că ăsta este numărul tău, nu poți să-mi răspunzi la întrebare? Cu siguranță nu e chiar atât de riscant să ne spui ceva ce știm oricum.

— Dacă știi deja, atunci de ce mă mai întrebi? i-o întoarse bărbatul. Nu sunt obligat să vă spun nimic altceva în afară de nume și de adresă. În orice caz, nu știu de ce mă aflu aici.

Billy T. simțea că era momentul să ia o pauză. Mai avea puțin și-și pierdea complet răbdarea și, din șirul dureros de experiențe acumulate, știa că merita de multe ori efortul să numeri până la o sută, în altă parte. Îi ordonă bărbatului să rămână pe loc și aruncă o privire rapidă în urma lui, ca să se asigure că nu lăsase niciun document pe care ochi străini nu aveau voie să-l vadă. Vârî două dosare în sertar, îl încuie și apoi dispăru.

— La dracu', Hanne! Amantul acesta mă ucide! Nu-mi răspunde nici în ruptul capului la ce îl întreb. Și te mai întrebi cum devin oamenii suspecți!

Se trânti pe biroul lui Hanne, se scărpină pe țeastă și se frecă pe nas.

— Știm precis că au avut o relație?

— În primul rând, spuse el numărând pe degete. În primul rând, el le-a povestit colegilor de la muncă despre o gagică nouă. El este agent de vânzări de mașini. În al doilea rând, le-a povestit acelorași persoane că prin intermediul ei va pune gheara pe niște bani. În al treilea rând, tocmai s-a mutat. Și-a schimbat și numărul de telefon – de aceea ea îl notase pe bilet. În al patrulea rând, acesta a fost ultimul număr apelat de Agnes cât a fost în viață.

— De unde știi?

— Destul de simplu: am apăsat butonul pentru repetare de pe telefonul ei. Ultimul număr apelat aparține acestui *idiot*!

Billy T. dădu cu pumnul în masă chiar lângă locul pe care stătea.

— În al cincilea rând, bărbatul ei ne-a spus despre cât de distantă și irascibilă fusese în ultimele luni.

— Dar astea nu prea sunt dovezi clare, știi, nu?

— Nu, sunt de acord cu tine. Dar atunci prostovanul ăsta ar fi putut să îmi spună ce făceau ei doi, ca să nu mai fiu eu nevoit să-mi fac scenarii! Sunt dispus să ascult toate tâmpeniile, dar este destul de greu să ți-o imaginezi pe Agnes Vestavik în brațele unui agent de vânzări gras și cu

chelie. Ea era foarte credincioasă și convențională.

— Prejudecăți și presupuneri din nou, Billy T. Persoanele credincioase au aceleași nevoi ca tine sau ca mine. Va trebui să încerci să găsești punctul slab al individului.

Ea îl împinse jos de pe biroul ei cu ambele mâini.

— Du-te, du-te de-aici! Am multe de făcut și, în plus de asta, dacă ei erau iubiți, de ce ar fi omorât-o? Nu ar fi însemnat că își tăia singur craca de sub picioare?

— Cu siguranță că da, bombăni Billy T. și se întoarse la agentul de vânzări.

— Te-ai mai gândit? Ce spui de puțină colaborare?

— Asta zici tu, izbucni omul furios. Poliția merge să inspecteze și să-și bage nasul la locul meu de muncă, pune întrebări, îmi face viața extrem de grea, mă târăște la un interogatoriu în mijlocul celor mai bune ore de lucru și mă acuză de omor și ucidere și mai rău chiar!

Billy T. nu a zâmbit nici măcar o dată.

— Te-am acuzat eu vreo clipă de omucidere?

Bărbatul se uita în jos. Acum Billy T. întrezări o urmă de nesiguranță pe chipul masiv și masculin al individului.

— Ascultă aici! continuă el, pe un ton aproape prietenos. Eu te acuz doar de un singur lucru deocamdată, și anume că aveai o relație cu Agnes Vestavik. Asta nu este sub nicio formă vreo crimă. Când noi ne vârâm nasurile în chestiunea asta, nu o facem ca să te pedepsim, ci pentru a ne crea o imagine cât mai cuprinzătoare asupra vieții ei. Ca să fiu sincer, ne-am cam împotmolit aici. Nu este așa de ușor să îți imaginezi cine ar fi avut un motiv să ucidă o femeie frumoasă și cochetă angajată la casa de copii, o femeie care a avut o viață ordonată și frumoasă. Când descoperim că viața ei nu a fost chiar atât de ordonată și de frumoasă, este cert că ne va atrage atenția. Dar asta tot nu înseamnă că noi bănuim că ți-ai ucis iubita.

Bingo! Aceasta fusese o tactică mult superioară celorlalte. L-a luat cu binișorul.

Bărbatul se aplecă spre masă, acoperindu-și fața cu mâinile. Rămase așa, perfect nemișcat. Billy T. îi acordă cât timp avea nevoie.

În cele din urmă, el se ridică din nou, mângâindu-și obrazul nebărbierit în timp ce sufla greu.

— Am avut o relație. Un fel de relație, adică, vreau să spun că nu am făcut sex. Dar ea era… Noi eram… îndrăgostiți.

Îți făcea impresia că nu a mai folosit niciodată acest cuvânt, și mult prea frumos ca să fie rostit de gura lui lătăreață și cu vocea lui răgușită. Până și el înțelegea atâta lucru.

— Ne dădeam întâlniri, se corectă el. Ne întâlneam ca să discutăm și ca să fim împreună. Ne plimbam. Ea era…

Dar nu mai continuă ce voia să spună. Se chinuia să nu plângă și câștigă bătălia cu lacrimile, dar îi luă câteva minute.

— Trebuie să înțelegi că n-aș fi putut niciodată să o ucid pe Agnes! Doamne ferește să fac așa ceva! Ea a fost cel mai bun lucru care mi s-a

întâmplat în ani de zile!

— Cum v-ați cunoscut?

— Cum crezi? Ea voia să cumpere o mașină, bineînțeles. A venit împreună cu soțul ei, un prostănac fără pereche care nu știa nici măcar care este diferența între capacitate cilindrică și cai-putere. Era clar că Agnes era cea care ținea banii, pentru că tot ea a fost cea care s-a ocupat de tranzacție mai târziu. Am păstrat strâns legătura și apoi… lucrurile și-au urmat cursul.

— Atunci care este semnificația declarațiilor tale de la muncă? Cum că prin intermediul unei femei aveai de gând să pui gheara pe niște bani?

— Ah, asta… Simple vorbe ca între bărbați.

Nici măcar nu se jena să spună asta. Billy T. se simțea tentat să comenteze că băieții de peste șaisprezece ani nu ar trebui să spună minciuni despre acest gen de lucruri, dar se răzgândi.

— Despre ce ați vorbit în seara în care a fost ucisă?

— Despre ce am vorbit?! Eu nu m-am văzut cu ea în seara aceea!

Se holbă alarmat la Billy T. și se încleștă de brațele scaunului.

— Stai calm. Mă refer la discuția voastră telefonică. Ea te-a sunat din biroul ei, la un moment dat în acea seară.

Bărbatul părea vădit surprins.

— Nu, nu m-a sunat, spuse el ferm, dând din cap cu putere. Eu eram plecat la Drøbak cu o mașină și nu m-am întors decât după miezul nopții. Apoi m-am întâlnit cu un vechi prieten și am stat la câteva cafele înainte de-a veni înapoi. Pot să vă și dovedesc!

Billy T. făcu o grimasă și-l privi fix în ochi, fără să spună ceva. Agentul de vânzări fu cel care pierdu jocul, lăsându-și privirea în podea.

— Prea bine, spuse Billy T. Dar ea nu știa că nu vei fi acasă?

— Nu-mi amintesc, dar *eu* știam că ea avea de lucru. Avea ceva probleme la serviciu, ceva legat de cineva care a dezamăgit-o. Nu mi-a spus multe, dar era supărată.

— Cineva? Femeie sau bărbat?

— Habar n-am. Era foarte atentă să nu încalce obligația confidențialității. Povestea destul de puține despre copiii de acolo, chiar dacă o țineau ocupată 24 de ore din 24.

Billy T. îi aduse o ceașcă de cafea neagră și se apucă de scris. Timp de o jumătate de oră nu se mai auzi nimic în birou, doar degetele lui butucănoase maltratând tastatura laptopului. Când se apropie de încheiere, îi mai adresă o singură întrebare.

— Urma să fie ceva serios între voi doi? Vorbea despre divorț?

Pe chipul omului se așternu o expresie indescifrabilă.

— Chiar nu știu dacă ar fi putut fi ceva serios, dar ea mi-a spus că se hotărâse de mult asupra chestiunii și că a vorbit cu soțul ei despre asta.

— Ți-a spus asta răspicat?

— Da.

— Da, în mod direct. De mai multe ori. În orice caz…

El se uită spre tavan și se răzgândi.

— În orice caz, mi-a spus asta în două ocazii.

— Bine, spuse Billy T. scurt și îi ceru să semneze declarația scrisă înainte de a termina audierea.

— Rămâi în Oslo, adăugă el, deschizând ușa de la coridor.

— Da, normal. Unde aș putea să merg în altă parte? răspunse acesta și dispăru.

•••

Tone-Marit nu era proastă deloc. Lucra în poliție de patru ani și nouă luni și mai avea doar trei luni până să se poată numi agent principal și să primească o linie pe epoleți, pe lângă cea pe care o avea deja pe uniforma rareori folosită. Deși nu făcea parte din acest departament de mai mult de un an, Hanne era deja impresionată de femeia de douăzeci și șase de ani. Era mai degrabă meticuloasă decât originală, mai degrabă conștiincioasă decât isteață, dar munca temeinică și simțul datoriei au format foarte mulți investigatori de excepție.

Acum bătea pasul pe loc. Contabilitatea era un domeniu pe care nu prea îl înțelegea și acum avea trei dosare voluminoase în față. În câteva ore încă nu descifrase exact care era diferența dintre active circulante, active fixe, cifra de afaceri și balanță contabilă.

Ceva tot a descoperit însă: neobișnuit de multe facturi au fost aprobate de Terje Welby. Din câte înțelegea, acesta era rolul lui ca director administrativ, funcție pe care ar fi trebuit să o îndeplinească mai degrabă Maren Kalsvik. E drept că *ea* nu avea dreptul de a aproba plăți, dar ar fi fost normal ca Agnes Vestavik să-și asume marea parte a responsabilităților financiare.

— Întreabă-i pe băieții de la contabilitate, o sfătui Billy T., după ce răsfoise dosarele la întâmplare. Între timp, eu am să-l scutur puțin pe acest Terje Welby.

Rânjea deja la gândul ăsta și Tone-Marit, recunoscătoare pentru sfatul primit, închise dosarele și făcu ceea ce îi spusese Billy T.

— Ai mai aflat ceva despre cele 30 000 de coroane din contul lui Agnes?

Tone-Marit își puse mâinile pe dosare și dădu din cap că da.

— Doar atât am aflat, că banii au fost retrași din trei locuri diferite din oraș și că acest cont a fost, de fapt, blocat după două zile, exact la data la care Agnes a fost ucisă. Am rugat băncile să verifice acele cecuri, ca să vedem ce se petrece. Dar asta poate să dureze. Toate lucrurile care nu sunt în format electronic durează o eternitate.

— Ba chiar și ele, adăugă Billy T.

•••

Uciderea lui Agnes Vestavik avusese loc cu o săptămână în urmă și Hanne simțea că trecuse o veșnicie de atunci. Nu avea niciun fel de răspuns din partea șefului de departament, deși acesta era un om implicat, căruia îi păsa foarte mult de problemele subordonaților săi. Astăzi însă a expediat-o. Dubla omucidere din Smestad îl solicita la maximum: un armator de vas

împreună cu soția lui alcoolică și trecută de vârstă au fost găsiți morți, împușcați în cap, în cel mai grotesc episod de tâlhărie și omor din toată istoria criminalității din Norvegia. Ziarele erau ticsite de bârfe, iar printre ele erau înserate articole în care erau criticați polițiștii incompetenți. Comisarul era pe punctul de a-și pierde răbdarea. Cazul lui Agnes Vestavik îi trezise interesul în prima zi pentru o secundă, dar acum era deja istorie. Pentru toți cu excepția celor patru care încă bâjbâiau după un motiv sau o pistă de urmat.

— Doamne! șopti Hanne. Ce s-au schimbat vremurile! În urmă cu zece ani un astfel de caz ar fi dat tot departamentul peste cap. Am fi avut douăzeci de oameni pe caz și toate resursele la îndemână.

Erik Henriksen nu știa cum să interpreteze izbucnirea ei – poate că era o critică la adresa lui și poate că încerca să spună că e inutil, așa că preferă să tacă din gură.

— În fine, spuse ea zâmbind, ca și cum tocmai ar fi descoperit că era și el acolo. Tu ce ai descoperit?

— Iubitul ăsta, începu agentul, avea mari dificultăți financiare.

„Dificultăți financiare. Cine naiba nu are dificultăți financiare?”, se gândi Hanne Wilhelmsen și renunță să-și mai aprindă țigara de care îi era atâta poftă.

— Oamenii nu au ca scop să ia viața cuiva, chiar dacă au probleme financiare, suspină ea. O persoană din două ți-ar spune că are asemenea probleme, dacă am întreba-o. Trebuie să aflăm mai multe! Ceva în plus… ceva pasional! Ură, dispreț, teamă, ceva de genul acesta. Bărbatului ăstuia i s-au aprins călcâiele după femeia asta. Nu erau căsătoriți, prin urmare nu avea niciun interes de natură financiară legat de ea.

— Dar băieții de la locul de muncă spun că a fost foarte tăcut în ultima vreme – ultimele două săptămâni, mai mult sau mai puțin. S-ar putea zice că părea chiar deprimat.

— Și ce dacă? îl provocă Hanne, cu buzele țuguiate. Asta ce înseamnă? Și dacă Agnes s-ar fi despărțit de el, tot nu ar fi avut niciun motiv să o ucidă pe femeia asta! Cu un cuțit! În plus de asta, e incredibil că nimeni n-a auzit vreo ceartă înflăcărată între cei doi iubiți, care să se soldeze cu uciderea ei.

Scutură din cap descurajată. Apoi își îndreptă spatele pe scaun.

— Nu, acum sunt chiar nedreaptă, Erik.

Ea îi zâmbi.

— Nu vreau să mă descarc pe tine, dar nu-i așa că este un caz ciudat? Nimănui nu-i pasă. Șeful departamentului nici că se obosește să discute cu mine. Ziarele nu sunt interesate deloc. Casa de copii și-a reluat rutina – copiii fac gălăgie și se joacă, soțul ei trăiește nestingherit acolo unde a locuit toată viața, toată lumea se învârte în jurul axei sale și după o săptămână de la moartea lui Agnes Vestavik aproape că nici mie nu-mi mai vine să mă mai implic. Într-o lună, aproape nimeni nu-și va mai aminti de cazul acesta. Știi ceva?

Dar se opri din vorbit și scotoci după o ediție mai veche din

Arbeiderblad, într-un teanc de ziare de pe podea.

— Uită-te aici, spuse ea, răsfoind în căutarea unui titlu. Acum sunt mai multe omucideri reale în Oslo decât sunt în romanele polițiste! Pentru prima dată în istorie! Cerule mare!

Se lovi cu palma peste frunte.

— Jurnaliștii nu mai reușesc să țină pasul cu noi! O omucidere aici, una acolo, cui îi mai pasă? Acum trebuie să fie două victime deodată ca să trezească interes. Sau cadavrul trebuie să fie spintecat și victima trebuie să fie bogată sau vreo prostituată, sau un fotbalist, o celebritate, un politician. Sau, și mai bine, *făptașul* să fie un bogătaș sau o celebritate. O femeie necunoscută, care nu are niciun fel de calități deosebite și care duce o viață liniștită, cu un fel de iubit, asta nu incită pe nimeni. Nu te deranjează chestia asta?

Rosti ultimele cuvinte în timp ce ea se aplecă deasupra biroului și-l privi atent în ochi pe Erik.

Erik Henriksen înghiți în sec.

— Bineînțeles că mă deranjează, spuse el. Doar în asta constă munca mea.

— Exact! Ne dăm silința la rezolvarea acestor cazuri pentru că este munca noastră. Dar șeful departamentului nu se arată interesat, este chiar fericit că poate să lase totul în seama noastră. Ziarele nu se interesează, pentru că nu au găsit destule bârfe în acest caz. Și nici nouă nu ne pasă într-atât încât să nu putem merge acasă după-amiaza, cu inimile ușoare, să mâncăm chifteluțe și fără să ne mai gândim că, undeva în această lume, un copil de patru ani și-a pierdut mama într-un mod pe care noi ar fi trebuit să îl prevenim. *Să-l prevenim*! Aceasta este datoria noastră, prima noastră îndatorire! Să prevenim criminalitatea. Când ai prevenit tu ultima dată vreo crimă, Erik?

El se simți tentat să îi povestească despre cum l-a oprit pe un prieten de-al lui să nu conducă beat sâmbătă seara, dar fu destul de inspirat încât să nu dea glas gândurilor.

Telefonul sună și îl sperie pe Erik Henriksen. Hanne Wilhelmsen îl lăsă să sune de patru ori în timp ce își puse ordine în gânduri.

— Wilhelmsen, spuse ea ridicând receptorul.

— Vorbesc cu Hanne Wilhelmsen?

— Da. Cine-i acolo?

— Sunt Maren Kalsvik. De la casa „Soarele Primăverii”.

— Vă ascult.

— Vă sun pentru că sunt îngrijorată pentru Terje Welby. Știți, directorul adjunct, cel care avea probleme cu spatele.

— De ce sunteți îngrijorată?

Hanne Wilhelmsen își duse un deget la gură, făcându-i semn lui Erik să facă liniște și să închidă ușa. El nu înțelese și dădu să iasă, iar Hanne acoperi receptorul și-i spuse:

— Nu, nu, Erik! Intră și închide ușa. Dar nu face gălăgie.

Apoi comută telefonul pe speaker.

— Welby lucrează acum cu jumătate de normă din cauze medicale și a plecat mai devreme astăzi. Dar trebuia să meargă cu unul dintre băieți la un curs de motociclism. Ar fi trebuit să ajungă aici acum două ore. L-am sunat de mai multe ori. Într-un final, m-am dus la apartamentul lui – nu stă departe de aici –, dar ușa era închisă, însă doar cu o yală. Piedica de siguranță nu era pusă, iar asta înseamnă întotdeauna că este acasă.

Hanne Wilhelmsen nu avea chef să se neliniștească pentru un bărbat în toată firea care e dat dispărut de două ore.

— Probabil că a uitat, spuse ea, extenuată. O fi găsit ceva de făcut, poate că e la medic, cine știe? Când o persoană majoră este dispărută de două ore, asta nu este treaba poliției.

La receptor s-a așternut tăcerea. Apoi Hanne auzi cum femeia plângea la telefon, foarte încetișor.

— Cu siguranță totul este în ordine, încercă Hanne să o consoleze.

Cel puțin nu mai avea tonul acela expeditiv, ci unul mai domol.

— Sigur apare el.

— Dar vezi tu…, începu femeia să spună, însă o podidi plânsul, și mai avu nevoie de câteva secunde să-și revină. E vorba despre mult mai multe lucruri, încercă femeia să reia firul. Nu pot să vă povestesc la telefon, dar *există* motive serioase de îngrijorare. El… nici nu îndrăznesc să vorbesc despre asta acum. Dar puteți să fiți *atât de amabili* și să verificați dacă totul este în ordine? Vă rog frumos!

Erik Henriksen venise mai aproape de birou și de telefon și stătea cu brațele încrucișate și cu coatele pe masă. Hanne reuși să citească ora de pe ceasul lui, o imitație ieftină de Rolex Oyster.

— Venim acolo într-o jumătate de oră, spuse ea, și termină convorbirea.

Erik o privi întrebător și ea făcu semn din cap că putea să meargă cu ea.

— Doamne!

Hanne se opri și îl privi resemnată.

— Stau aici și parlamentez despre faptul că nimeni nu-și mai dă interesul, iar eu tocmai ce era să expediez pe cineva care face exact asta. Își dă interesul.

Norocul a fost de partea lor, pentru că au așteptat doar zece minute până au primit o mașină de serviciu. Aproape timp record.

•••

Ușa de la intrare era închisă, exact cum spusese Maren Kalsvik. Prin mica deschizătură se observa că lanțul de siguranță nu a fost pus, tot în conformitate cu spusele lui Maren. Hanne Wilhelmsen își vârî mâna în buzunar, scotoci după un șervețel de hârtie și încercă să tragă de clanța de la ușă fără să lase prea multe urme. Erik Henriksen o privi uimit.

— Doar o măsură de precauție, îl lămuri ea.

Aveau o ușă încuiată și un adult care fusese dat dispărut cu nici trei ore în urmă. Nu exista nicio justificare legală pentru intrare forțată. Dacă

prietenul ei de nădejde, Håkon Sand, care era și procuror, nu ar fi fost atât de absurd de modern încât să își ia un an întreg concediu de paternitate, ar fi putut să primească mandat. Acum nu știa care dintre procurori era de serviciu și depindea de un avocat ca să poată intra în apartament.

Și trebuia negreșit să intre. Informațiile pe care i le spusese Maren Kalsvik printre lacrimi și suspine fuseseră alarmante. Cu toate astea, ar fi fost în zadar să-i explice la telefon unui jurist că suspectul se afla la locul faptei când Agnes a murit. Pe de altă parte, ar fi putut fi o chestiune de viață și de moarte.

Ea îl rugă pe Erik să rămână acolo și să nu atingă nimic. Ea se întoarse la mașină și reuși să dea de avocat la telefonul mobil. Avocatul era un vulpoi bătrân și suspicios. El își notă punctele, îi dădu acordul și o transferă la Departamentul de criminalistică. De acolo i se promise ajutor într-o jumătate de oră.

Trecură trei sferturi de oră până când echipa și-a făcut apariția, dar a meritat așteptarea. Erau doi bărbați tăcuți care știau ce aveau de făcut și, fără nicio introducere, se înființară în fața ușii cu un berbece solid făcut dintr-o placă grea, în formă de pătrat, lipită de un tub lung prevăzut cu patru perechi de mânere. Hanne și Erik se dădură îndărăt.

— Și unu, doi, TREI! ordonă agentul, în timp ce își luau avânt cu berbecele.

La trei, ușa de lemn era spartă.

N-avea cum să reziste. Ușa se crăpă, se desprinse imediat din tocul în care se ținea și căzu înăuntru. Rămase atârnând într-o parte, cu latura de sus sprijinită de peretele din hol. Hanne Wilhelmsen își făcu loc cu coatele printre cei doi agenți și intră în apartament.

Holul era gol. Nici în camera de zi nu era nimeni. Rămase locului o secundă, măsurând din priviri acest apartament de burlac: mobila era sumară, una dintre ferestre nu avea perdele și nimeni nu încerca să transforme apartamentul într-un loc mai atrăgător sau mai confortabil. Nu erau fotografii pe pereți și nici plante în ghiveci. Chiuveta din bucătărie era plină de pahare murdare.

— Hanne, vino aici, auzi o voce din hol.

Trei bărbați stăteau cu spatele la ea, blocând ușa de la baie. Ea puse mâna pe umărul celui mai apropiat dintre ei și bărbații se dădură la o parte.

Ea fluieră, surprinsă.

Terje Welby era așezat pe vasul de toaletă sau, mai bine zis, ceea ce rămăsese din el. Avea pantofii în picioare și era îmbrăcat în jeanși, fără curea, și un tricou. Capul îi căzuse în piept, brațele îi atârnau de-o parte și de alta a corpului. Din acest unghi dădea impresia unui om care s-a prăbușit după ce a băut prea mult, dacă n-ar fi avut picioarele înconjurate de o baltă imensă de sânge și tăieturi la ambele încheieturi ale mâinilor.

Hanne intră încet în baia în care cu greu încăpeau două persoane. Fără să atingă corpul sau obiectele, se aplecă spre încheieturile lui și confirmă că doar la mâna stângă reușise să taie până la artera principală. Dar făcuse treabă de profesionist – o tăietură de zece centimetri pe partea

inferioară a brațului. În ciuda sângelui revărsat, văzu clar albul tendoanelor și oaselor.

În chiuvetă era o sticlă goală de whisky. Pe jos era un cuțit mare pentru covoare, cu lama scoasă în întregime și plină de sânge.

Cu grijă puse două degete pe gâtul lui, dar era deja rece și nu prezenta semne vitale.

— He's dead, all right, spuse ea încetișor, în timp ce ieșea din baie. Chemați-i pe criminaliști.

Ultima propoziție a fost rostită cu spatele întors la unul dintre băieții de la intervenții.

— Criminaliștii? Pentru un caz limpede de sinucidere?

Protestul lui era justificat. În urmă cu mulți ani criminaliștii erau trimiși în mod regulat la cazurile de sinucidere. Pe vremea aceea se numea în mod oficial cercetarea locului faptei, un nume care s-a pierdut după ce departamentul s-a unit cu secția care se ocupa de incendii.

— Cheamă-i! insistă Hanne și se puse de-a curmezișul la ușa de la baie, fără să se mai obosească să își explice decizia polițistului de serviciu trimis să o ajute.

El ridică din umeri, trimițându-i o privire plină de înțeles colegului său, și se duse afară ca să îndeplinească ordinul. Până la urmă era doar un agent.

Prima dată au făcut fotografii. Hanne Wilhelmsen, care a trebuit să se dea la o parte pentru a-i face loc criminalistului, era impresionată de cât de grijuliu se mișca aceasta în micul spațiu, fără să fi atins nici măcar o dată cadavrul, sângele sau pereții. El ieși din baie de câteva ori pentru a schimba rola de film, dar nu scoase o vorbă. După ce baia a fost fotografiată în detaliu, omul începu să măsoare cu atenție locul în care era așezat mortul, atât în raport cu tavanul, cât și distanța față de chiuvetă și de pereți. Cei doi schimbau uneori niște replici cu voce joasă și unul dintre ei își nota într-un caiet cu spirală rezultatele măsurătorilor. Hanne observă că operau cu precizie, până la ultimul milimetru.

După aceea s-au apucat să preleveze urme. Hanne realiză deodată că nu mai fusese de mult prezentă la examinarea locurilor în care a avut loc o crimă, pentru că, în loc să folosească praful alb pe care îl știa ea, ei utilizau pe alocuri de un fel de spray care avea o culoare nedefinită acolo unde se așternea.

După două ore, treaba era terminată. Cadavrul fusese pus cu grijă pe o targă și dus la Rikshospitalet, acolo unde, peste scurt timp, va fi așezat pe o masă metalică, într-o cameră galbenă, și curățat.

— Un caz clar de sinucidere, dacă mă întrebi pe mine, declară unul dintre criminaliști în timp ce își împacheta geanta. Vrei să sigilăm apartamentul?

— Da, dar atunci trebuie să puneți ușa la loc, îi răspunse Hanne.

Peste scurt timp ușa era pusă la loc și fixată în tocul ușii cu două șuruburi cu cârlig. O sârmă subțire a fost trecută prin ochiurile șuruburilor și capetele sârmei au fost înnodate și sigilate cu plumb în mijlocul nodului.

— Mulțumesc frumos, băieți! spuse Hanne monoton și îl expedie pe Erik la secție cu mașina criminaliștilor.

— Eu merg acasă. Spune-le, te rog, că păstrez mașina până mâine-dimineață devreme.

Îi părea, cu adevărat, nespus de rău.

•••

Erik Henriksen avu ideea de a chema un preot. El nu se simțea în stare să îi dea vestea fostei soții și celor doi fii că tatăl lor a murit. Nu primise încă un răspuns din partea preotului, dar acesta îi promisese că se va ocupa de asta cât de curând. Asta era cu o oră și jumătate în urmă, așa că deduse că se rezolvase problema. Acum se gândi că Maren Kalsvik ar trebui informată că îngrijorarea ei a fost justificată. Nu era ceva care să fie comunicat prin telefon, astfel că avea să treacă pe la casa de copii în drum spre casă.

Era ora cinei și din bucătărie auzea sunetele specifice – clinchet de pahare, scârțâitul de tacâmuri pe farfurii și multe voci, mai răsunătoare sau mai estompate. Ca de obicei, Maren Kalsvik a fost cea care îl întâmpină și înmărmuri la vederea lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea speriată. S-a întâmplat ceva?

— Am putea să mergem într-un loc mai retras? întrebă agentul ușor jenat, fără s-o privească în ochi.

Ea îl conduse într-un fel de sală de ședințe care avea perete comun cu bucătăria, dar cu intrare dinspre camera de zi. Ea se aruncă pe un scaun de birou și începu să se tragă de breton.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea întrebarea.

— Ați avut dreptate, începu el să explice, dar se opri. Adică, vreau să spun, că *aveați* într-adevăr motive de îngrijorare. El a…

Privi în jur și se plimbă până la ușă ca să se asigure că este închisă.

— A murit, spuse el cu blândețe, după ce se așeză în fața ei, de cealaltă parte a mesei de conferință.

— A murit? Cum a murit?

— A murit, repetă descurajat polițistul. S-a sinucis, dar prefer să nu intru în detalii.

— Doamne! șopti Maren și chipul parcă i s-ar fi transformat în ceară.

Își închise ochii și se răsuci brusc pe scaun, care nu avea brațe de susținere. Erik Henriksen ajunse într-o secundă lângă ea și o prinse înainte să cadă. Ea clipea rapid din ochi și se văita încet.

— Totul este din vina mea, spuse ea, și o podidi plânsul. Toate astea sunt din vina mea.

Apoi se sprijini pe polițistul năucit, care nu știa ce să facă în astfel de situații. Dar o ținu în brațe o vreme.

•••

— La naiba! șuieră Christian bulversat și ieși glonț din arhivă, care era perete în perete cu biroul comun.

Erik Henriksen o conduse pe Maren Kalsvik din sala de ședințe sus la etaj.

— Totul este foarte înfricoșător! *Al naibii de ciudat*!

Cathrine, terapeuta aceea slabă ca un țâr, în vârstă de douăzeci-treizeci de ani, veni și ea. Cu toții se refugiară în arhivă, după ce luaseră cina și nici măcar nu auziseră soneria de la ușă. Când Maren și agentul de poliție intrară în camera alăturată, cu toții fură luați prin surprindere.

Auziseră toată conversația.

— S-a sinucis! Doamne ferește!

Cathrine era zguduită, dar găsi resurse să se aplece înspre o oglindă de lângă fereastră și să-și retușeze machiajul. Făcu o grimasă, deschise gura și-și trecu degetul pe sub fiecare ochi.

— Asta înseamnă că el a aranjat-o pe Agnes sau ce?

— Cu siguranță! se pronunță Christian cu încântare în glas, rânjind.

— Uită-te la tine! îl dojeni ea, atingându-i gura. Șterge-ți rânjetul ăla de pe față! E dezgustător!

El o prinse de încheietura mâinii și o trânti pe un scaun, apoi se așeză pe colțul măsuței, chiar lângă ea.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată, mărturisi el.

— Cine și-ar fi putut imagina așa ceva?

Își puse picioarele pe un scaun. Cu coatele pe genunchi, își ținu fața în palmele făcute căuș. Zâmbetul îi dispăruse și părea că se gândește la ceva.

— Dar cine ai crezut *tu* că ar fi putut să fie? o contră el.

Cathrine dădu din umeri și lăsă să-i scape un mormăit.

— Mda, cam cine cred eu… Eu nu mă gândeam la nimeni în mod particular, spuse ea.

— Dar *cineva* sigur a comis crima! insistă Christian.

— Ce spui de Olav?

— Hah!

— Nu mai face pe deșteptul, bine? Ar fi putut să fie el, desigur! Doar a șters-o de aici și toate cele!

— Dar nu ți-a trecut prin minte că băiatul ăla ar fi putut să facă așa ceva! Are doar doisprezece ani!

— Dar *tu* pe cine ai suspectat? insistă ea.

— Eu cred că este Maren.

— Maren?

Ea clipi des, gândindu-se că poate a auzit greșit. Oare Maren cea drăguță, isteață, eficientă și discretă ar fi putut s-o ucidă pe Agnes? Christian era un tip dulce, dar nu și foarte perspicace.

— Dar de ce crezi una ca asta?

— Fii atentă, spuse el, foarte dornic să o lămurească.

Îi cuprinse mâinile în ale sale.

— Cine câștigă cel mai mult de pe urma morții lui Agnes? În primul rând…

Acum îi dădu drumul la mâini și o atinse încet cu degetul pe nas.

— Agnes era cea care o oprea pe Maren ori de câte ori Maren voia să

schimbe câte ceva. Întotdeauna o oprea. Îți aduci aminte că ea a fost de partea copiilor atunci când aceștia au cerut să se amâne ora de culcare cu o jumătate de oră? Agnes i-a spus că despre acest subiect nici nu se discută. Și atunci când obținuseră o excursie în sud pentru toți copiii? Excursia ar fi costat fix la fel ca închirierea împuțitei de cabane de la Sørlandet. Agnes a fost cea care a pus piciorul în prag.

Înainte ca ea să îl contrazică spunându-i că orele de culcare și o excursie spre sud ratată nu sunt motive pentru crimă, el o atinse din nou pe nas.

— În al doilea rând, Maren a fost cea care a devenit șefă aici după moartea lui Agnes. Ai văzut cum a preluat comanda cât ai spune pește. Terje este doar o fantoșă care se ocupă de hârtii, toată lumea știe.

— Era, îl corectă Cathrine și simți cum i se face rău.

Agitația care îi cuprinse la auzul veștii oribile începuse să se diminueze, acum că se gândeau la moartea lui Terje.

— În plus, nu era prost, adăugă ea.

— În al treilea rând…

De data aceasta, ea reuși să se ferească de o nouă atingere.

— Terje era un tip timid și un pămpălău care nu ar fi avut niciodată curajul să omoare pe cineva, oricine ar fi fost acela.

El ridică brațele deasupra capului și căscă nepăsător, apoi continuă:

— Dar probabil mă înșel, draga mea. Trebuie să fi fost Terje. De ce s-ar fi sinucis altfel? Mai ales la câteva zile după crimă… Caz închis.

Sări jos de pe masă, se duse în spatele scaunului pe care stătea Cathrine și o cuprinse pe după umerii osoși.

— De ce naiba trebuie să fim atât de al naibii de secretoși? îi șopti el, cu buzele aproape de gâtul ei.

Ea se smuci din îmbrățișarea lui și îi răspunse descumpănită:

— Ai doar nouăsprezece ani, Christian! Nouăsprezece ani!

Scutură ușor din cap și, ușor enervat, îi dădu drumul. Apoi se calmă și dispăru din cameră ca să verifice dacă vestea despre sinucidere era anunțată oficial.

Cathrine rămase singură, așezată pe scaun și cuprinsă de un sentiment pe care nu-l putea defini. Abia acum observă că fereastra stătea puțin întredeschisă. Draperiile fluturau ușor și lăsau un curent de aer rece să pătrundă în cameră, purtând mirosul suav al pământului jilav de la zăpada murdară și de la plantele putrede. Ea se ridică să îl închidă, dar prinse draperia între fereastră și toc. În timp ce se lupta să redeschidă fereastra nărăvașă ca să salveze draperia, se simți de parcă ar fi uitat ceva care ar fi putut fi important. Era ca și cum un gând i-ar fi trecut prin minte atât de rapid, încât nici nu apucă să-l priceapă și pe care nu îl reținuse. Rămase mult timp în picioare, încercând să-l redescopere. Își închise până și ochii ca să se concentreze mai bine. Era ceva ce a văzut sau a auzit? Sau poate ceva ce a auzit din greșeală?

— Cathrine, poți să mă ajuți să mă spăl pe păr?

Jeanette stătea în ușa întredeschisă și se trăgea de șuvițele groase

care păreau să fie, într-adevăr, destul de unsuroase.

Acum gândul îi zbură de tot. Dar era ceva important și Cathrine spera din suflet să îl regăsească la un moment dat. Aranjă frumos draperia cu flori și intră apoi în baie împreună cu fetița dolofană de unsprezece ani.

•••

— Ai fost vreodată îndrăgostită de un băiat? o întrebă Hanne Wilhelmsen pe întuneric.

Era aproape de miezul nopții și tocmai se băgaseră în pat.

Cecilie izbucni uimită de râsul acela vesel tipic ei.

— Ce fel de întrebare mai este și asta? răspunse ea și se întoarse pe o parte ca să fie cu fața spre Hanne. Niciodată nu am fost îndrăgostită de nimeni altcineva decât de tine!

— Serios? Nu glumi. Sigur ai fost îndrăgostită înainte, numai că nu ai făcut nimic în privința asta. La șaptesprezece ani sigur ți-a plăcut de cineva. Îmi amintesc de profesorul acela pe care l-ai avut în liceu. Eram extrem de geloasă pe el.

Pe întuneric, Cecilie întrezărea linia profilului lui Hanne, pe fundalul tapetului albastru cu dungi, și o mângâie pe frunte, apoi pe nas, și fu răsplătită cu un sărut.

— Asta înseamnă că *tu* ai fost îndrăgostită cândva?

— Acum vorbeam despre *tine,* insistă Hanne. Ai fost vreodată îndrăgostită de un băiat? De un bărbat?

Cecilie se ridică în pat și își adună plapuma în jurul ei.

— Sincer acum, despre ce este vorba aici?

— Nimic serios. Te întreb doar. Deci?

— Nu. Niciodată în viața mea nu am fost îndrăgostită de un băiat. Mi s-a părut doar, de câteva ori, în adolescență, dar de fapt eram îndrăgostită de iubire în sine. Era ceva eliberator. Iar alternativa mă speria de moarte.

Hanne aruncă plapuma de pe ea pe jumătate și-și duse mâinile sub cap. Tot bustul, jumătate din pulpe și un picior erau goale complet. Sânii ei păreau să privească în sus și Cecilie își simți o arteră pulsând, uniform și calm, pe abdomen.

— Dar nu simți niciodată ceva special… un fel de *plăcere,* atunci când ești cu un bărbat care îți place în mod deosebit? Nu te cuprinde un sentiment de fericire care te face să îți dorești să fii cu el tot timpul, să faci lucruri amuzante, să discuți, să te joci, chestii din astea pe care ai chef să le faci atunci când ești îndrăgostit?

— Ba da, uneori. Dar nu asta înseamnă dragoste. Nu îți mai amintești cum a fost, Hanne?

Își puse mâna pe stomacul ei, în punctul acela în care se simțea pulsul.

— Tu voiai să faci mult mai multe lucruri decât atât!

Hanne se întoarse către ea și o privi în ochi. Farurile de la mașini desenau tipare pe tavan și, în scurta lor trecere, Cecilie văzu o expresie pe chipul lui Hanne pe care nu o mai văzuse niciodată.

— Să nu mă părăsești niciodată!

Hanne se cuibări mai aproape, aproape cățărându-se pe ea, și spuse:

— Trebuie să juri că nu vei pleca niciodată de lângă mine. Niciodată, niciodată, niciodată!

— Niciodată, pentru nimic în lumea asta și în tot universul ăsta mare, îi șopti Cecilie în păr.

Era un ritual vechi. Dar trecuse o veșnicie de când îl inventaseră. Cecilie înțelegea despre ce era vorba.

Era ciudat însă că nu se simțea amenințată în niciun fel.

8.

Chiar dacă era doar a opta zi de lucru pentru Billy T. la noul său loc de muncă, biroul lui arăta deja ca o cocină: hârtii aruncate peste tot, unele dintre cele mai importante documente, unele doar mâzgălituri sau ziare vechi. Un morman de sticle goale de cola stăteau lângă ușă și cel puțin trei dintre ele se rostogoleau atunci când intra el. Deasupra ușii prinsese un coș de baschet în miniatură și avea două mingi portocalii de plastic, care se aflau în mijlocul încăperii. În plus, atârnase o tablă pentru anunțuri pe peretele opus biroului. Pe panou pusese cu capsatorul câteva fotografii cu patru băieți mici. Ca să fie treaba treabă, încăperea nu avea nicio tentă personalizată. Geamurile erau murdare, deși pentru asta nu Billy T. era vinovat.

— Nu prea înțeleg ce facem noi aici, spuse el descumpănit atunci când Hanne Wilhelmsen reuși să intre fără să răstoarne sticlele sau să calce pe ceva.

Apoi ea se așeză la locul ei.

— Cazul este ca și rezolvat atunci, nu? Vânare de vânt. Simplu, clar și banal. Un bărbat divorțat, cu probleme financiare, fură din pușculiță; cineva află; el o omoară pe șefă și se taie pe urmă, din cauza remușcărilor și a disperării.

Parcă i-ar fi luat vorbele din gură. Vânare de vânt. Maren Kalsvik declarase acest lucru chiar în dimineața aceea. Cu conștiința încărcată, le-a dat o explicație cu privire la evaziunea de care se făcea vinovat colegul ei mort. Descoperise înainte de Crăciun ce făcuse el și i-a pus condiția să pună lucrurile în ordine înainte de Paști, iar în schimb ea își va ține gura. Toți banii urmau să fie restituiți. Agnes știuse. Nu, nu vorbise cu directoarea despre asta, dar și-a dat seama că aceasta aflase. Terje a recunoscut că a trecut pe acolo. A vrut doar să găsească hârtiile, așa i-a spus ei în mod repetat. Dar, de vreme ce o minți atâta timp, ea nu mai avea niciun motiv pe lumea asta să aibă încredere în el. Nici poliția nu a făcut-o.

Cu toate acestea, lucrurile nu puteau fi atât de simple.

— Nu există bilet de adio, spuse Hanne gânditoare, ridicând de jos una dintre mingile portocalii.

Ținti spre coșul de baschet de deasupra ușii, aruncă mingea cu o boltă frumoasă și lovi la fix. Mingea era acum pe jos. Întinzându-se de pe scaun, luă mingea iar și încercă din nou. Încă două puncte.

— Măiculiță, dar chiar te pricepi!

— Doar am locuit în Statele Unite, ce știi tu?

Billy T. luă cealaltă minge, o aruncă în sus, se opri pe marginea coșului, iar apoi se rostogoli pe marginea din dreapta acestuia.

— Two points, strigă Hanne și încercă încă o dată. Bingo! Hænny Wilhælmson leads by four points!\'7b19\'7d

Billy T. rânji și se îndepărtă cât putu de coș. Se postă lângă fereastră. Se concentră preț de câteva secunde, făcu niște fandări, apoi aruncă

mingea portocalie la coș. Mingea se lovi de panou și căzu, fără să atingă măcar marginea inelului.

— I won\'7b20\'7d, declară Hanne, înșfăcând ambele mingi și punându-le sub scaunul ei, înainte ca Billy T. să apuce să continue meciul. Chiar ne trebuie un bilet de adio.

— De ce? Tu chiar crezi că…

— Nu, eu nu cred nimic. Nu cred că este vorba despre o omucidere. Dar trebuie să analizăm toate posibilitățile, nu-i așa?

Se priviră scurt și izbucniră în râs.

— OK, rânji Billy T. Dar ar fi fost atât de tentant să ajungem la concluzia că Terje Welby a fost cel care a ucis-o pe Agnes! Un caz dificil rezolvat într-o săptămână. Ar fi fost o realizare măreață și am fi fost gata să preluăm un nou caz. Cazuri noi și *incitante.*

— Eu nu am spus că nu-i așa. Se prea poate să fi fost Welby. *Aparent* el a fost criminalul. Dar unele lucruri pur și simplu nu se potrivesc. Am doar o presimțire, atât. Și dacă el *ar fi fost* cel care a ucis-o pe Agnes Vestavik, la naiba! Chiar am nevoie de dovezi mult mai solide, altele decât că a sustras bani din cont și s-a sinucis. Imaginea lui după moarte va rămâne mereu pătată dacă va fi îngropat în timp ce acuzația de omor atârnă asupra lui.

Billy T. avea motive întemeiate să ia presimțirile lui Hanne Wilhelmsen în serios. Mai ales când coincideau cu presimțirile lui.

— Dar ce facem de-aici încolo? întrebă el descurajat. Practic, ne-am întors iar de unde am pornit!

— Nu chiar! Mai sunt multe lucruri de luat în calcul.

Au stat o jumătate de oră ca să facă o trecere în revistă a cazului. În primul rând, ar fi putut să aștepte până primeau mai multe informații de la criminaliști. În plus de asta, mai era soțul văduv. Mai era acel iubit, *posibil* respins. Pe listă mai era un copil, puternic ca un urs și încă dat dispărut. Mai era cineva necunoscut care a retras sume foarte mari din contul victimei – fie *ea* i-a dat, fie au fost furați. Ambele posibilități erau la fel de interesante. În plus, erau mai mulți angajați de la casa de copii cărora li s-au luat mărturii în mod superficial. Tone-Marit și Erik declaraseră că niciunul dintre ei nu era de interes, dar Billy T. ar fi trebuit să îi verifice mai atent. Patru dintre angajați nici măcar nu se obosiseră să găsească alibiuri. Cathrine, Christian, Synnøve Danielsen și Maren Kalsvik locuiau singuri și, în noaptea crimei, nu a fost nimeni cu ei. Alibiurile celorlalți nu fuseseră verificate temeinic.

— În plus de asta, trebuie să o analizăm mai îndeaproape pe mama lui Olav, Birgitte Håkonsen, stabili Hanne spre final, simțind o neliniște atunci când rosti acest nume. Cu siguranță o ura pe Agnes.

— De unde știi?

Billy T. răsfoi paginile din dosarul din fața lui și nu găsi nimic legat de mama lui Olav. Hanne îi făcu semn să înceteze.

— Am să îți explic mai târziu. Dar ea nu trebuie exclusă.

— Sună exagerat din punctul meu de vedere, mormăi Billy T., dar își notă ceva pe o hârtie pe care o alese din teancul de pe birou.

— Și încă ceva.

Hanne se ridică de pe scaun și luă una dintre mingile de plastic. Se postă pe locul în care fusese Billy T. adineauri, lângă fereastră, cu spatele la geam. În timp ce evalua distanța față de coș, îl întrebă:

— Numărul acela de la Diakonhjemmet\'7b21\'7d, cel notat pe cealaltă foaie galbenă din biroul lui Agnes. Ai verificat de unde este?

Mâna ei se arcui în aer de jos în sus și eliberă mingea atunci când brațul era aproape perfect întins. Mingea se roti încet prin aer, aproape de tavan, și apoi căzu direct în coș.

— Vrei să ne jucăm unu la unu într-o zi? întrebă Billy T. uimit.

— Ai verificat numărul acela?

— Nu, nu am apucat să o fac.

— Atunci, las-o baltă. Am să mă ocup eu, spuse Hanne, aruncând brusc o minge direct spre el. Să faci bine să te antrenezi!

•••

Tone-Marit era foarte mulțumită de ea însăși, și pe bună dreptate. În marea ei sârguință, a căutat-o pe Hanne Wilhelmsen prin toată clădirea, dar ea nu era de găsit. Dar nimic nu avea să strice acest moment, așa că se duse la Billy T., deși întotdeauna se simțea vulnerabilă în preajma lui.

— Ce mai este acum? întrebă Billy T. acru, ridicându-și privirea din haosul de pe birou.

— Am aflat cine a scos banii de pe cecuri, îl anunță Tone-Marit și se bucură foarte tare văzând cum chipul întunecat al polițistului devine curios și nerăbdător.

— Pe toți dracii! exclamă el cu putere. A fost soțul îndurerat? Lasă-mă să văd!

Își întinse brațul ca să ia dosarul de la tânăra polițistă, care-l ținea strâns în brațe. Ea însă îl strânse și mai tare și se așeză.

— Nu. Dar a fost un bărbat. Și numele lui este…

Încercă să pună, cu un gest triumfător, dosarul pe biroul colegului ei, dar documentele căzură pe jos. Ea roși, dar le ridică în timp record.

— Eivind Hasle. El este omul.

— Eivind Hasle? Știm ceva despre el?

— Nu, deocamdată nu. Am verificat toate registrele. Nu are cazier, s-a născut în 1953, locuiește în Furuset și lucrează la o companie din Grønland.

— În Grønland? exclamă Billy T., râzând zgomotos. Adu-l pe tipul ăsta aici imediat. Sună-l și spune-i că este o treabă extrem de urgentă pe care trebuie să o verificăm. Adu-l aici! Apropo, când au fost încasate cecurile?

— Cu două zile înainte de omor.

Acum zâmbea și Tone-Marit.

— Ia te uită, ca să vezi! O să purtăm o mică discuție cu Eivind Hasle, micuță Tone-Marit?

În mai puțin de jumătate de oră, bărbatul de peste patruzeci de ani a fost adus de la biroul lui din Grønland la secția de poliție. Părea dornic să colaboreze, dar a fost uimit atunci când Tone-Marit l-a sunat. Stătea comod

într-un scaun, în biroul dezordonat al lui Billy T., și era destul de greu să îți dai seama dacă era nesigur pe el sau nervos.

— Despre ce este vorba, de fapt?

— Toate la timpul lor, îi răspunse Billy T., cerându-i detalii biografice.

— În primul rând, aș vrea să știu…, spuse el pe un ton cât se poate de impersonal, pentru a ascunde pe cât posibil starea de spirit în care se afla de fapt. Primul lucru pe care vreau să îl știu este ce legătură există între tine și Agnes Vestavik.

Bărbatul își schimbă poziția pe scaun și se simți încolțit de privirile tăioase și pătrunzătoare ale polițistului.

— Agnes Vestavik? Dar nu cunosc pe nimeni cu numele acesta. Agnes Vestavik?

Părea cufundat în gânduri, iar roșeața îi acoperi încet urechile. Lobii urechilor, care erau neobișnuit de mari și clăpăuge, deveniseră roșii ca focul.

— Stai așa! Aceasta este femeia care a fost ucisă la creșa de copii? Am citit despre ea în ziar.

— Casa de copii. Era vorba despre casa de copii. S-a scris destul de puțin în ziar despre cazul acesta sau ești un cititor pasionat de ziare?

Bărbatul nu-i răspunse.

— Nu ai cunoscut-o niciodată?

— Spune-mi, ce vrei de la mine? De ce mă aflu aici?

Acum fu rândul lui Billy T. să nu răspundă. Stătea pur și simplu acolo, mare, impunător, cu brațele încrucișate și privirea fixă.

— Ascultă-mă! începu bărbatul și își drese glasul. Nu știu nimic despre această femeie. I-am văzut doar numele în ziar și, prin urmare, trebuie să știu ce vrei de la mine.

— Vreau să-mi arăți permisul de conducere.

— Permisul de conducere? La ce-ți trebuie?

— Nu e momentul să îmi răspunzi cu o întrebare la fiecare întrebare pe care ți-o adresez eu.

Billy T. se ridică brusc și de data aceasta mișcarea lui avu efect. Bărbatul se chirci și scoase la iveală un portofel elegant din piele roșu-vișiniu. Căută în el.

— Nu, nu este aici, spuse el într-un final. Poate că l-am lăsat în mașină.

— Aha! rânji Billy T. Acum ți l-ai pierdut! Dar bănuiesc că nu ai descoperit asta abia acum.

— Dar permisul nu e un lucru pe care să-l folosești în fiecare zi! Nu îmi amintesc când l-am văzut ultima dată. De obicei, permisul este aici.

Ca să dovedească faptul că nu minte, își scoase iarăși portofelul, îl deschise aproape indecent de larg și îi arătă compartimentul cu pricina.

— Aici!

Billy T. nu se uită la el.

În schimb, se apucă să îl interogheze vreme de două ore pe Eivind Hasle, lucru destul de neplăcut pentru acesta, care începuse să amenințe că

îl va da în judecată ca să ceară despăgubire pentru daune morale.

— Chiar ar trebui să faci asta, Hasle. Dă-ne în judecată! A devenit sport național. Dar fă-o repede, pentru că nici nu vei apuca să clipești și vei fi deja în spatele gratiilor celulei de jos.

Total neprofesionist din partea lui, dar aruncase vorbele în glumă. Billy T. ar fi trebuit mai bine să-și muște limba. Dar după două ore de interogatoriu, nu se apropiase nici măcar un centimetru de ucigașul lui Agnes Vestavik.

Îi dădu voie lui Hasle să plece. Nu ar fi găsit pe nimeni de la procuratură dispus să emită mandat de arestare nici măcar pentru douăzeci și patru de ore.

Bărbatul își pierduse permisul. Nu știa nimic nici despre Agnes, nici despre cecuri. Semnăturile de pe cecuri păreau să îi fie cunoscute, dar a remarcat câteva diferențe între propria lui semnătură și semnăturile false. Și nu a cedat pentru nimic în lume, așa că a scăpat.

Billy T. aproape că înroșise interfonul, fără să dea de Hanne Wilhelmsen, și, în acel moment, întreaga lui zi fu completamente distrusă.

•••

În capelă, mai mult de jumătate dintre locuri fuseseră ocupate și congregația devotată stătea cuprinsă de o tăcere pioasă. Cei mai mulți preferaseră să rămână chiar la intrarea în capelă, de parcă ar fi dorit să păstreze o anumită distanță față de circumstanțele tragice în care a murit persoana. În primul rând stătea soțul lui Agnes Vestavik împreună cu copiii, plus alte patru persoane. Hanne Wilhelmsen deduse că erau rude apropiate. Cei doi băieți adolescenți erau îmbrăcați în costume noi și păreau că nu se simt confortabil în ele. Fetița cu greu putea să stea într-un loc și, într-un final, se smulse din brațele tatălui ei și alergă până la coșciugul alb, decorat cu flori. Fratele ei mai mare reuși să o așeze la loc, cu proteste și țipete care răsunară cu ecou printre pereții goi.

Imediat în spatele familiei, cinci rânduri de bănci erau goale. Mai departe, risipite din loc în loc, erau diverse persoane îndoliate, cu capetele plecate. Chiar în spate, biserica era plină. Un diacon a încercat să îi convingă pe oameni să vină mai în față, dar ei l-au refuzat.

Hanne Wilhelmsen nu se mișcă de la locul ei de lângă ușă, chiar sub un balcon, în care presupuse că se afla orga. Chipul cenușiu al omului avea parcă o expresie croită anume pentru munca aceasta. Încercă să o convingă și pe ea, dar îl refuză fără să zică niciun cuvânt.

În loc de altar, peretele din fața ei era decorat cu un montaj enorm și atât de modern, încât lui Hanne i-a luat ceva timp să își dea seama că reprezenta învierea lui Iisus. O cruce simplă, fără ornamente, era ridicată chiar în fața imaginii uriașe. Mai era acolo o masă de mărime medie, acoperită cu o față de masă albă, cu o lumânare enormă într-un suport de argint. Trecuse multă vreme de când Hanne Wilhelmsen intrase ultima oară într-un lăcaș de cult și nu înțelegea prea bine ceea ce i se întâmpla. Atmosfera tăcută, silueta imensă a lui Iisus Hristos care se întindea spre

Tatăl ceresc, coșciugul cu florile și fetița, care în mod obișnuit era fericită și care acum încerca să scape din toată situația aceasta; oameni îmbrăcați în negru și gri – toate acestea păreau să fie o reverență făcută în fața morții.

Preoteasa intră pe o ușă laterală, dinspre altar. Hanne a conchis că era preoteasă, deși rochia ei era albă și decorată cu un patrafir lat și colorat, care îi ajungea până sub genunchi. Hanne nu reușea nicidecum să își amintească când mai văzuse un preot îmbrăcat cu întregul veșmânt. Dar sigur a fost tare demult, pentru că ținea minte un bătrân, îmbrăcat în negru, care purta freză\'7b22\'7d de hârtie.

Majoritatea angajaților de la casa de copii erau prezenți. Hanne îi recunoscu pe unii dintre ei și observă că erau de față și unii dintre copiii mai mari: Raymond, Glenn și Anita. Fetița era îmbrăcată în rochie și își mototolea marginea fustei – în mod vădit nu se simțea în largul ei. Glenn și Raymond stăteau unul lângă altul și șușoteau ceva. Când Maren Kalsvik le făcu semn să tacă, se conformară imediat.

Nu exista un amvon propriu-zis. Preoteasa, cu părul blond prins într-o coadă destul de dezlânată, se întoarse cu spatele la congregație și își trimise rugăciunile înspre silueta lui Hristos, care era literalmente prinsă în cuie. Lui Hanne Wilhelmsen îi obosiseră picioarele, așa că se strecură până la ultima bancă și se așeză chiar pe margine, înspre mijlocul bisericii. Chiar lângă ea stătea o femeie mai în vârstă, îmbrăcată în uniforma Armatei Salvării. Părea pur și simplu dărâmată. Se tânguia și cânta, neavând nevoie de cartea cu psalmi.

Pe același șir de bănci, pe cealaltă parte a aleii, era așezat Iubitul, cum l-o fi chemat. Hanne era uimită de prezența lui acolo și se gândise o secundă dacă nu cumva se înșelase, de vreme ce îl mai zărise o singură dată, la poliție, când era în trecere pe la Billy T. Dar cu siguranță era el. Era aproape pe deplin convinsă. Stătea aproape de perete, la o mică distanță față de bărbatul care stătea lângă el. Pe acela Hanne nu-l mai văzuse niciodată. Poate că tocmai acum se strecurase înăuntru. Nu ar fi putut să îl privească cu atenție decât dacă s-ar fi aplecat foarte tare în față și s-ar fi uitat dintr-o parte, ceea ce ar fi fost puțin nepoliticos. Mai ales acum când preoteasa începuse un discurs despre Agnes Vestavik, care s-ar fi plasat undeva pe o scală intermediară între Maica Theresa și Sora Annie\'7b23\'7d. Femeia de la Armata Salvării plângea, dădea din cap la fiecare cuvânt și o aproba pe preoteasă când aceasta spunea că a fost voința lui Dumnezeu ca fetița roșcată care fugea în sus și în jos printre bănci trebuia să crească fără mamă.

În cele din urmă, slujba s-a terminat. Unul dintre băieți, probabil cel mare, se ridică și se apropie de sicriul mamei lui cu privirea în pământ. Ținea în mână un trandafir care deja începuse să se ofilească de la lipsa de apă. Băiatul se întoarse către cei prezenți în fața stativului de microfon și reuși, cu ezitări, să țină un discurs în amintirea mamei lui. Vorbele alese erau ciudate și neobișnuite pentru un tânăr de nouăsprezece ani. Cu toate acestea, erau ultimele cuvinte adresate mamei lui și, din această cauză, pe Hanne au emoționat-o extrem de tare. Își încheie discursul și așeză

trandafirul pe capacul sicriului. Apoi se întoarse la locul lui și tatăl lui îl îmbrățișă înainte de a-l lăsa să se așeze.

Hanne și-a dat seama că membrii familiei vor fi primii care vor trece pe alee înspre ieșire. Atunci s-a ridicat repede, s-a lăsat în jos și a ocolit banca. S-a postat lângă perete ca să nu fie prima spre ieșire.

Toată familia era la ușă. Tatăl o luase pe Amanda în brațe și ea părea să se fi liniștit la gândul că vor merge acasă. Unul după altul, oamenii le spuneau condoleanțe celor patru. Oare de ce erau atât de jenați? Moartea era cea care îi împiedica să-i privească pe membrii familiei în ochi sau poate faptul că mama unui copil atât de mic a fost ucisă? Hanne se simți îngrozitor și încercă să-și amintească de atmosfera înălțătoare pe care a simțit-o la sosire, înainte ca preoteasa să-și fi început ceremonia, înainte ca toți ceilalți să fi fost afectați de momentul acela pe care au încercat să-l evite în mod politicos, așezându-se pe băncile din spate.

Aproape toată lumea plecase deja, numai Maren Kalsvik și ceilalți de la casa de copii mai rămăseseră în fața intrării. Hanne se apropie de Maren Kalsvik și îi puse mâna pe umăr, dar femeia se sperie atât de tare, încât aproape că o plesni peste mână. Maren se întoarse brusc, cu mâna pe inimă și cu gura deschisă.

— Doamne, ce m-ai speriat! spuse ea puțin cam tare.

— Scuze, șopti Hanne. Te aștept afară, vreau să vorbesc ceva cu tine.

Maren Kalsvik nu se arătă prea încântată de idee, dar aprobă din cap, își puse brațul în jurul Anitei și ieși la familia îndurerată. Îl îmbrățișă prelung pe bărbatul văduv și o sărută pe Amanda pe obraz. Cei doi băieți se dădură la o parte, iar ea le respectă alegerea și le întinse doar mâna.

În timp ce Hanne cobora treptele, îl văzu pe Iubit chiar când se urca într-un Mercedes gri-argintiu, cu plăcuțe verzi. Bărbatul nu se uită nici în stânga sau în dreapta, nici în urma sa, doar porni motorul. Mașina alunecă încet pe drumul plin de gropi, lung de câteva sute de metri până la porțile de acces.

„Bietul om!” se gândi Hanne și se uită înspre cer.

Era senin, dar se făcuse mai frig afară. Razele soarelui erau albe și tăioase pe dealul bisericii și nu emanau prea multă căldură. Se auzeau frânturi de discuții dinspre grupurile de oameni. Hanne Wilhelmsen se duse spre soțul lui Agnes.

— Ai venit și tu? întrebă el, cu o voce gravă și impersonală.

— Da, după cum se vede.

Îi zâmbi discret. Băieții lui erau deja la parcare și el o lăsase pe Amanda să fugă după ei. O urmări din priviri pe Amanda până când aceasta ajunse la mașină. Apoi se întoarse către Hanne.

— Obișnuiești să mergi la înmormântările victimelor, doamnă inspector?

Vocea lui ascundea o notă de ironie și vorbele îi erau tăioase.

— Nu, dar acest caz nu este unul obișnuit.

— Așa credeți? Dar ce îl face atât de neobișnuit?

Se vedea că nu așteaptă un răspuns anume. Își aranjă discret

mânecile hainei și ea îi observă ceasul scump de pe mână.

— Nu trebuie să vorbim despre asta aici, răspunse Hanne și-i făcu semn că vrea să meargă la Maren Kalsvik, care stătea singură la cincisprezece metri depărtare și îi privea nerăbdătoare.

— Așteaptă!

El se întinse rapid și o prinse de braț chiar când ea pleca. Când se opri, îi dădu brusc drumul.

— Mă gândeam să te sun, spuse el… dar știi… Am avut multe de rezolvat. Chestii practice – băieții, Amanda.

Bărbatul își îndreptă spatele și trase adânc aer în piept. Soarele îi lumina chipul. Era ceva inimaginabil de trist în toată înfățișarea lui, așa cum era, îmbrăcat într-un costum impecabil și cu părul proaspăt tuns, dat cu fixativ, de parcă singurul lucru care l-ar fi putut ține pe linia de plutire ar fi fost aspectul.

— În legătură cu acel cuțit, începu el. Acela cu care a fost Agnes ucisă. Era un cuțit obișnuit? Un fel de cuțit pentru tăiat friptură?

— Da, din acela era. Sau, mai bine spus, un cuțit mare pentru tăiat carne. De ce întrebi? zise ea uimită.

— E posibil să fi fost cuțitul nostru.

— Cum?!

— E posibil să fi fost cuțitul nostru. În seara în care Agnes a fost… seara în care a murit, luase patru cuțite cu ea la casa de copii.

— Dar de ce le-a dus acolo?

Hanne uită că se afla la o înmormântare și vocea îi crescu în intensitate.

— Calmează-te! spuse el.

— Acolo au o mașină de ascuțit performantă. Obișnuia să ducă din cuțitele ei… cuțitele noastre, adică, pentru a le ascuți acolo. În dimineața cu pricina, a luat cu ea patru bucăți sau poate cinci. Îmi amintesc asta, pentru că a spălat două dintre ele înainte de a pleca și s-a tăiat puțin la mână, iar eu a trebuit să găsesc plasturi.

— Dar de ce nu mi-ai pus despre asta înainte?

— Nu mi-a trecut prin cap! Eram atât de sigur că le-a adus acasă după-amiază! Nu obișnuia să le lase acolo. Și…

Se opri din vorbit și observă că oamenii din jurul lor stăteau în tăcere. Cu toții aveau atenția îndreptată asupra lui și asupra lui Hanne. El o trase puțin mai deoparte, lângă zidul capelei.

— Ca să fiu sincer, soacra mea a preluat îndatoririle casei de când a murit Agnes. Ea a venit în secunda doi. Abia ieri-seară, când mi s-a plâns că nu mai găsea niciun cuțit, atunci mi-am dat seama că lipseau. Cred că au fost patru cuțite sau poate cinci, cum am mai spus.

— De la IKEA?

— Nu am habar de unde cumpăra soția mea cuțitele…

— Dar bănuiesc că ai putea să recunoști cuțitul dacă l-ai vedea, nu?

El era prea obosit ca să remarce tonul puțin ironic.

— Bănuiesc că da.

— Atunci, bănuiesc că ar trebui să fii la biroul meu mâine-dimineață, la ora nouă fix. Încă o dată… sincere condoleanțe!

Apoi făcu stânga-mprejur. Nu-l dusese la secție imediat dintr-un singur motiv – *nu* pentru că tocmai își îngropase soția, ci pentru că trei copii tocmai își văzuseră mama înmormântată.

Maren Kalsvik avea buzele vinete și-i clănțăneau dinții.

— Asta poate să mai aștepte, spuse Hanne. Dar trebuie să purtăm o mică discuție cu tine mâine. Ora douăsprezece îți convine?

— E la fel de nepotrivită ca oricare altă oră, spuse Maren ridicând din umeri. La tine la birou?

Hanne Wilhelmsen confirmă și-și trase gluga hainei de stofă. Apoi fugi cu pași mărunți spre mașina de serviciu, înjurând ca un birjar.

•••

Billy T. nu era nicăieri de găsit. Unul sau doi oameni credeau că l-au văzut plecând în urmă cu o oră jumătate, dar nu erau siguri. Mai mulți i-au spus că a căutat-o. Tipa de la recepție dădu din brațe descurajată, își dădu ochii peste cap și spuse că nimeni nu înțelegea ce rost are să lași vorbă unde te duci.

— Toată lumea sare cu gura pe noi, spuse ea pe un ton plângăcios, așteptându-se la puțină simpatie din partea inspectorului-șef Wilhelmsen.

Dar inspectoarea era cufundată în gânduri. Mai întâi, trecu pe la biroul lui Billy T. ca să găsească numărul de telefon pe care Agnes Vestavik îl lipise în agendă, dar era imposibil să găsești ceva în dezordinea aceea. După patru-cinci minute se dădu bătută și își aminti că era numărul de la Colegiul de științe sociale de la Diakonhjemmet.

Se duse înapoi în biroul ei și luă cartea de telefoane, apoi se așeză. La „Diakonhjemmet, Norvegia” găsi o grămadă de numere – începând de la școala sanitară, un spital, câteva centre internaționale, chiar și o fundație cu număr de telefon propriu. „Colegiul Diakonhjemmet” era înscris și el în carte, așa că ea formă cifrele, fără să știe exact ce trebuia să întrebe.

A durat o veșnicie până când a răspuns cineva. În cele de urmă, se auzi o voce plictisită cu un mesaj rostit în mod mecanic: „Colegiul Diakonhjemmet, bună ziua!” Hanne se întrebă dacă nu cumva era un mesaj înregistrat pe robot. Întrebă dacă este cineva la biroul decanului, pentru că nu îi veni nicio altă idee mai bună. Fu transferată unei secretare cu voce plăcută, total opusă de vocea mecanică a femeii de la recepția colegiului.

Hanne se prezentă și încercă să lămurească motivul pentru care a sunat, fără să dea prea multe detalii. Respectiva își dădu prea repede seama despre ce era vorba, după cum îți puteai da seama din vocea ei, și confirmă imediat că, într-adevăr, Agnes Vestavik, sărăcuța, biata femeie, a sunat de mai multe ori la ei în săptămâna precedentă. Sau poate acum două săptămâni? În orice caz, își amintea că ea sunase acolo și apoi au fost foarte șocați să afle despre uciderea ei. Familia ei se simțea bine?

Hanne o liniști în această privință, dar o întrebă pe secretară motivul pentru care îi sunase Agnes. Din păcate, secretara nu știa astfel de detalii,

dar, din câte își amintea, odată Agnes o rugase să îi facă legătura telefonică cu cineva de la biroul de examinări. De vreme ce nu exista așa ceva, ceruse să vorbească direct cu decanul. Asta a fost discuția prima dată când a sunat acolo. Dar despre ce anume au discutat pe urmă ea și decanul, îi părea *foarte rău*, dar chiar nu știa. Era foarte posibil ca decanul să o fi redirecționat către altcineva, dar nici asta nu știa sigur.

Hanne ceru să discute cu decanul, dar fu informată că acesta era, din păcate, plecat la un seminar în Danemarca, și urma să se întoarcă vineri.

Agnes încercă să nu-și arate enervarea, căci femeia chiar fusese de mare ajutor. Femeia se oferi să afle unde anume în Danemarca era seminarul, dar Hanne o opri și încheie convorbirea, nu înainte de a o ruga pe secretară să afle dacă Agnes a lucrat vreodată la colegiul Diakonhjemmet. Secretara îi promise că se va interesa, râse delicat și spuse la revedere după ce notă numele și numărul de telefon al lui Hanne Wilhelmsen.

În urechea lui Hanne încă mai răsuna ciripitul vesel al secretarei când puse jos receptorul. Întotdeauna îi prindea bine să discute cu astfel de persoane, dar nu mai mult de câteva minute.

Acum trebuia să-l găsească pe Billy T.

•••

Neliniștea îl cuprinse din nou pe Olav. Reușea să stea potolit atunci când mânca și dormea, ceea ce făcea destul de des, dar îi era din ce în ce mai greu să rămână calm între mese. Ea îi cumpărase câteva benzi desenate, dar nici ele nu reușeau să îi capteze atenția mai mult de câteva minute odată. Teama aceea de la început care îl ținuse locului dispăruse de tot și el nu o mai asculta.

— Te vor găsi, dacă ieși afară. Ești dat în urmărire, la televizor, la radio și în presă.

El zâmbi în felul acela ciudat al lui.

— Exact ca în filme. Oare se dă recompensă?

— Nu, Olav, nu se dă nicio recompensă. Nu ești dat în urmărire pentru că ai făcut ceva rău. Doar vor să te ducă înapoi la casa de copii.

Chipul lui se întunecă.

— La dracu'! spuse el cu vehemență. Mai bine *mor* decât să mă întorc în văgăuna aia!

Ea nu se putu abține să nu zâmbească – un zâmbet obosit și amar. El observă și se înfurie.

— Râzi, curvo! Dar îți spun eu un lucru: *Nu mă întorc acolo*! *Ai înțeles*?!

Ea încercă cu disperare să îl tempereze spunându-i șșșșșș și arătând cu mâna înspre peretele vecinului. Dar asta nu-l liniști pe Olav deloc. Dar parcă ar fi vrut să spună ceva și nu-și găsea cuvintele. Se duse spre bucătărie și începu să scoată toate sertarele. Le trase de la locul lor și răsturnă conținutul pe jos în timp ce urla sfâșietor cu fiecare sertar pe care punea mâna.

Ea știa că era doar un episod trecător. Nu putea face nimic altceva decât să aștepte calmă, cu ochii închiși. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Trebuia doar să aștepte. *Va trece. Nu peste foarte mult timp va trece. Stai liniștită. Nu spune nimic. Nu face nimic. Și pentru nimic în lume să nu te atingi de el. Imediat, imediat se va termina.*

I-a luat ceva timp să golească toate sertarele. Ea nici nu se putea uita la el, dar după zgomote își dădu seama că împrăștiase toate tacâmurile pe jos, făcând o gălăgie asurzitoare pe care sigur au auzit-o vecinii. Nici nu apucă bine să se gândească la o scuză, că la ușă sună cineva.

Băiatul se opri pe dată. Brusc se postă în ușă și teama i se întipări iar pe chip. Olav o privi, fără să o roage să îl ajute, dar îi ordonă să nu deschidă până când nu se ascunde. Fără o vorbă se ascunse în dormitorul ei. Ea se strecură după el, închise ușa de la cameră și se șterse la ochi în drum spre antreu.

•••

Era vecina de sub ei, o femeie mai în vârstă care știa aproape tot ce se întâmpla în bloc. Dar nu era nimic neobișnuit, de vreme ce își petrecea tot timpul la fereastra din bucătărie, de unde avea o vedere excelentă ca să observe cine venea și cine pleca sau cine mergea pe la ușile oamenilor cu diverse plângeri – despre gălăgie, despre muzica dată prea tare, despre cei care nu respectau lista de la spălătorie sau nu curățau scările când le venea rândul.

— S-a auzit un tămbălău îngrozitor! spuse ea suspicioasă. S-a întors cumva băiatul tău? întrebă ea, încercând să își vâre gâtul subțire prin deschizătura ușii ca să vadă în apartament.

Birgitte Håkonsen se postă în ușă și se făcu cât de mare putu în înălțime și lățime.

— Nu, nu a venit acasă. Eu am scăpat ceva pe jos. Îmi cer scuze.

— Ai scăpat ceva pe jos vreme de o jumătate de ceas? exageră bătrâna. Mda, nu mă faci tu pe mine să cred așa ceva. Ai musafiri?

Își întinse și mai mult gâtul și, pentru că era mai înaltă decât mama lui Olav, putea vedea până la dreptunghiul din capătul coridorului întunecat, dar asta nu însemna nimic.

— Nu, nu am musafiri. Sunt singură și îmi cer scuze pentru deranj. Nu se va mai repeta.

În timp ce îi închidea ușa în față, o auzi cum amenința cu poliția. O secundă ezită cu ușa întredeschisă. Apoi se răzgândi și o trânti la loc, punând și lanțul de siguranță.

Olav stătea în patul ei cu picioarele în lotus – era uluitor de flexibil, deși era uriaș. Acum semăna cu Buddha mai mult ca oricând. Apoi se tângui îndurerat, ridicându-și privirea spre tavan, întrebând în gol: „Ce să mă fac?”

Ea nu îi răspunse, pentru că nu ei îi adresase întrebarea, ci se întoarse și se duse la bucătărie ca să strângă de pe jos – în cea mai mare liniște cu putință.

•••

Mi-a fost imposibil să îi fac să mă asculte când le ziceam despre MBD\'7b24\'7d. *Prima dată am vorbit cu cei de la grădiniță, dar ei doar mi-au zâmbit și mi-au spus că îi va trece odată cu creșterea. Iarăși începea să îmi dea târcoale gândul de a vorbi cu serviciile sociale pentru îngrijirea copiilor, pentru că ei n-ar fi încercat să scape de mine și a treia oară.*

Apoi a început să meargă la școală. Și aici lucrurile au mers prost, evident. Încă din prima zi, când toți părinții erau prezenți, el s-a ridicat din banca lui, în mijlocul primei ore, și a ieșit din clasă. Pe chipul învățătoarei s-a întipărit atunci o expresie foarte ciudată și s-a uitat la mine ca să mă atenționeze că trebuia să fac ceva. Eu știam că, dacă cineva ar fi încercat să îl oprească, ar fi fost iadul pe pământ, așa că am spus că a avut nevoie la baie. Am inventat pe loc o poveste cu o infecție urinară. Imediat după aceea m-am strecurat afară ca să îl caut, dar nu era nicăieri. Mai târziu am aflat că a intrat în altă clasă și a spus că prefera să facă parte din acel colectiv.

Nu era prost, ba dimpotrivă. Îl ducea mintea la matematică și, mai târziu, la engleză. Era incredibil de bun la engleză, dar doar la vorbit. Mi s-a spus că era posibil din cauză că se uita prea mult la televizor. Tipic! *Întotdeauna când ceva mergea bine, când știa vreo materie, trebuia să vină cineva și să spună ceva rău, ceva ce era din vina mea.*

Înainte de terminarea primului an, el era oaia neagră a școlii. Ceilalți elevi îl evitau, elevii din clasa a cincea și a șasea îl necăjeau și îl convingeau să facă niște lucruri incredibile. Pe 17 mai, de Ziua Națională a Norvegiei, reușise să coboare steagul de pe suport, în timp ce toți ceilalți ascultau discursul rostit de o fetiță dulce, blondă, cam de clasa a cincea, care vorbea despre Wergeland și procesiunea copiilor, despre libertate și război. Dar brusc, fetița se oprise și arătase cu degetul spre steagul care era coborât până la jumătatea catargului, tăiat în fâșii lungi care fluturau în vânt. Lângă catarg era Olav, trebăluind de zor cu o foarfecă și aruncând priviri triumfătoare către un grup de băieți de clasa a șasea care se țineau de burtă de atâta râs în spatele adunării. Nu am mai rezistat. Am plecat. Câteva ore mai târziu a venit acasă cu o sută de coroane mototolite în pumn. A pus pariu cu băieții mai mari, mi-a mărturisit. Când am încercat să îi explic că mi-ar fi putut cere bani mie, m-a privit surprins, cu zâmbetul acela ciudat, pe care niciodată nu l-am înțeles.

La început, a fost chemat la zilele de naștere. Cel puțin, în primul an. Întotdeauna venea acasă liniștit și mulțumit de acolo, dar mie niciodată nu mi-a spus cum au decurs lucrurile acolo. Apoi și aceste invitații s-au oprit deodată. Mă durea sufletul când îi vedeam pe ceilalți copii din vecini care mergeau înșirați la petrecere, îmbrăcați la patru ace, cu cadouri sub braț. La început, s-a uitat îndelung pe fereastră după ei, dar când am sugerat să ne găsim ceva drăguț de făcut, m-a dat la o parte și a pornit televizorul.

Acesta era singurul lucru care, obiectiv vorbind, nu se potrivea cu MBD-ul lui. Putea să petreacă ore în șir în fața ecranului. Era inimaginabil cât de multe lucruri asimila. Încă de mic, nu fusese deloc interesat de programele pentru copii, chiar dacă eu am încercat să îl conving să se uite

la ele. Dar când a început clasa a doua, deja se uita la tot felul de emisiuni. Aveam impresia că îi plăcea să se uite în egală măsură la desenele animate pentru copii, la știrile de seară sau la filme de acțiune. Eram conștientă că nu ar trebui să se uite la toate filmele, dar nu mi s-a părut că s-ar fi speriat vreodată de ele. Cu o singură excepție. Voiam să mă culc, dar el tocmai începuse să se uite la un film și nu avea să meargă la culcare. Am încercat să îl mituiesc cu bani, pentru că trebuia să meargă la școală a doua zi, dar n-a fost chip. Se uita la Alien, *dacă nu mă înșel, cu o femeie în rol principal. Așa că nu m-am gândit că poate să fie ceva periculos și m-am culcat.*

Pe la miezul nopții, a venit să mă trezească. Nu plângea, dar era vădit neliniștit. M-a întrebat dacă poate să doarmă cu mine, ceva ce nu mai făcuse de când era mic. L-am lăsat să se cuibărească lângă mine și l-am ținut în brațe. Mi-a dat mâinile la o parte, dar am stat strâns lipită de el. Nu a dormit, atunci, aproape toată noaptea.

În ziua următoare, deja totul fusese dat uitării. Am întrebat ce a fost atât de urât la filmul ăla, dar singurul lui răspuns a fost un zâmbet.

La școală, a primit un asistent pentru cincisprezece ore pe săptămână. Chiar dacă se descurca oarecum la majoritatea materiilor în clasa întâi și la începutul clasei a doua, neliniștea lui era atât de mare, încât începuse să piardă foarte multă informație. Asistentul trebuia mai întâi să îl facă să stea calm și, în plus, lucra și câteva ore doar cu el.

Lui Olav îi plăcea asistentul. Era un băiat tânăr, care era foarte drăguț și cu mine. Mi-a fost frică de el la început, dar râdea mult și mi-a lăsat oarecum impresia că îi plăcea de băiatul meu. Uneori îl însoțea acasă pe Olav și băiatul meu era aproape de nerecunoscut. Ca și până atunci, pe mine nu mă asculta, dar atunci când asistentul îi dădea ceva de făcut, el executa fără proteste.

Odată, asistentul m-a sunat târziu, seara, când Olav deja se culcase. Avea febră și era obosit. Cred că de-abia începuse clasa a cincea. Asistentul m-a întrebat dacă mi se părea dificil să îi impun limite fiului meu. Voia de fapt să afle dacă „mă comport bine cu el”, după cum mi-a spus. Dacă voiam, el era dispus să vină să discutăm puțin înainte de prânz, atunci când nu avea ore cu Olav, pentru că eram acasă singură. Luase legătura cu Protecția Copilului, îmi mărturisise el, și a încercat să aibă un ton degajat atunci când mi-a spus că au fost de acord ca el să ne devină un fel de consilier familial.

Protecția Copilului, Asistență Familială. Parcă mi-ar fi înfipt un par în inimă. Asistentul, care intrase în casa mea, luase cina la noi, îl ciufulise pe băiatul meu și fusese așa de amabil cu mine… El a vorbit cu Protecția Copilului.

Pur și simplu am închis telefonul.

După două zile, cei de la Protecția Copilului erau la ușa mea.

•••

În fața lui Billy T. era o halbă de o jumătate de litru de bere, pe care erau picături strălucitoare de condens și o coroană superbă de spumă deasupra. Hanne s-a mulțumit cu un Munkholm\'7b25\'7d. Berea părea

neutră și banală, cu un strat subțire și alb de spumă.

— Să vorbim despre reținerea informațiilor vitale, spuse Hanne încet, ca să nu fie auzită de cei de la mesele vecine.

S-au așezat la masa cea mai îndepărtată, într-o zonă mai înaltă, din spatele barului. Un proprietar mai pretențios numise locul acela mezanin, dar pentru ceilalți locul rămase sub numele de Pupitru.

— Asta este o critică justificată, fu de acord Billy T. și se cufundă în halba lui. A fost o prostie din partea mea că nu l-am întrebat pe tip atunci când era la audieri.

Hanne nu mai comentă despre omisiunea lui, ci merse mai departe:

— Asta înseamnă că este foarte probabil ca ucigașul să *nu* fi venit ca să o ucidă pe Agnes. Asta m-a sâcâit tot timpul, chestia asta cu cuțitul. Este o armă destul de ineficientă, nu are acuratețe și este atipică.

— Mda, există foarte multe tipuri de crime cu cuțitul în țara asta, adăugă Billy T.

— Da, dar nu crime premeditate! Dacă *planifici* să ucizi pe cineva, mai mult ca sigur că nu vei alege un cuțit. Cuțitele sunt armele principale… în centrul orașului, într-o noapte de sâmbătă, la altercații, bătăi, petreceri, excursii la cabane pe o vreme ploioasă, atunci când lumea se ia la ceartă. Și în plus de asta, există mai multe lovituri de cuțit. Iar făptașul, de obicei, este și el plin de lovituri.

— Deci tu vrei să spui că individul pe care îl căutăm venise pentru cu totul altceva și că atmosfera s-a încins și a înșfăcat cuțitul dintr-un impuls? În lipsă de altceva?

— Exact. Asta vreau să spun.

Mâncarea fu servită. Hanne își comandase o salată cu carne de pui. Arca lui Noe era singurul loc din oraș unde puiul din salată era servit cald. Billy T. se aruncă la un kebab dublu.

Au mâncat în tăcere câteva minute, până când Hanne se strâmbă și puse jos cuțitul și furculița. Îl privi pieziș pe tovarășul ei și îl întrebă:

— Cum merge treaba cu tipa aia pe care ai cunoscut-o în Insulele Canare?

El nu îi răspunse, dar mâncă mai departe cu aceeași poftă.

— Bronzul tău începe să se ducă. La fel și iubirea pentru ea?

El o înțepă ca din glumă cu furculița și spuse cu gura plină:

— Acum te rog să nu fii răutăcioasă și tăioasă cu mine. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Haide, Billy T. Nu glumi, trebuie să îmi spui.

Așteptă răbdătoare ca el să termine de mâncat. Într-un final el se șterse pe barbă cu mâneca, dădu peste cap ce mai rămăsese din halbă, făcu semn să i se aducă încă una și își puse pumnii pe masă în fața lui.

— Nu a fost nimic serios.

— Dar a fost totuși ceva! Erai atât de happy în urmă cu o săptămână și ceva!

El părea enervat și se agită din cale-afară să-i atragă atenția chelnerului, care nu observase semnul lui de mai adineauri.

— Ce este?

— Chestia asta cu tine și femeile.

Billy T. avea patru copii cu patru femei diferite. Nu fusese niciodată atât de apropiat de niciuna dintre ele în așa măsură încât să se fi mutat măcar împreună. Dar își iubea băieții la nebunie.

— Eu și femeile? Dinamită, asta e!

În sfârșit își primi berea. Rămase nemișcat și desenă inimioare pe sticla plină de condens.

— Nu îmi place să fiu bătut la cap, adăugă el.

— Bătut la cap?

— Da.

— Ce anume te deranjează mai exact?

— Discuțiile astea tipic feminine, de genul nu-ți-pasă-de-mine. Îmi place să fac ceea ce vreau. Dacă o femeie poate să stea alături de mine, este super. După o vreme, se satură. Și atunci încep discuțiile. Pur și simplu nu suport lucrurile astea.

— Ai suferit în copilărie, zâmbi Hanne.

— Cu siguranță.

— Dar tu? De ce…

Ea se întrerupse și zâmbi încurcată. El nu va ști niciodată ce îi trecuse ei prin minte să îl întrebe, pentru că brusc lui Billy T. îi veni o idee. Privirea i se fixă undeva în depărtare, probabil și ca să evite alt interogatoriu despre rănile din viața lui personală. Se întoarse la ultima informație primită de la soțul lui Agnes.

— Ce s-ar fi putut întâmpla cu *celelalte* cuțite?

— Ce…

Ea făcu o pauză, ca să se gândească la implicațiile acestei întrebări.

— Ar fi trebuit să mai fie acolo trei sau patru cuțite ascuțite. Ai dreptate. Poate că ucigașul le-a luat cu el?

— Bineînțeles că e posibil să le fi luat. Dar de ce să fi făcut asta?

Hanne se uită în gol, prin sticla de Munkholm, fără să găsească vreo soluție. Dar apoi se întoarse către un scandal care tocmai se iscase. La intrare, doi indivizi care veneau din parc voiau să intre. Chelnerul cu părul negru le vorbi cu foarte mult tact și pe un ton scăzut, dar primi drept răspuns niște comentarii rasiste dure. Era însă obișnuit cu așa ceva, așa că îi scoase pe bătrâni afară.

— Cred că știu! exclamă ea. Dacă am dreptate, putem să ne restrângem foarte mult numărul de suspecți.

Hanne era mai degrabă gânditoare decât se simțea victorioasă. Se uită prin jur și îi făcu semn chelnerului.

— Bună, crezi că aș putea să împrumut patru, cinci cuțite de la bucătărie? Doar o secundă. Este vorba despre un… pariu.

Chelnerul se uită ca trăsnit, dar ridică din umeri și se întoarse după câteva minute cu patru cuțite mari și uzate.

Hanne se ridică în picioare, puse cuțitele pe masă, în dreapta lui Billy T.

— Hai să presupunem că aici erau cuțitele. Principiul e același. Stai de parcă te-ai concentra la ceva din fața ta.

Billy T. se concentră asupra firmiturilor de pe masă. Hanne se duse în spatele lui și luă cel mai mare cuțit de pe masă, îl întoarse prin aer cu un arc și simulă o scenă de film derulată cu încetinitorul, în care ducea cuțitul spre spatele colegului ei și îl înjunghia.

— Au!

El se întoarse brusc și se masă în punctul atins, cu mâna dreaptă. Îl durea umărul. Se făcu brusc liniște în local și clienții curioși de la mesele învecinate îi priviră alarmați.

— Ai văzut? întrebă Hanne entuziasmată și puse cuțitul la loc. Ai observat ce s-a întâmplat când am luat cuțitul?

— Normal că am văzut! exclamă Billy T. La naiba, sigur că am văzut! Hanne, ești un geniu!

— Sunt perfect conștientă de asta, îi răspunse inspectorul-șef, mulțumită de descoperirea ei.

Cuprinsă de un val de entuziasm, plăti ea toată nota, deși Billy T. consumase mult mai mult alcool.

— Dar, Hanne, spuse Billy T. deodată, atunci când erau deja pe trotuar. Dacă schema asta are vreo relevanță, atunci putem să uităm de iubit și de Hasle, tipul ăla fără permis de conducere.

— Ei bine, Billy T., deși avem o teorie excelentă, nu trebuie să ne *limităm* doar la ea. Vom continua să cercetăm toate indiciile. Asta este elementar!

— Bine, Sherlock! îi rânji Billy T.

Atunci el nu se mai putu abține și o sărută pe buze.

— Yuck, protestă Hanne și se șterse demonstrativ pe gură, dar avea un zâmbet până la urechi.

•••

Într-un apartament dezolant, într-un cartier și mai dezolant, un agent de vânzări auto stătea și bea bere. Douăsprezece sticle goale erau înșirate în fața lui, în cerc, ca niște soldați de plumb. Le aranja în diverse forme, schimbându-le ordinea la fiecare cinci minute. Capacitatea lui de a le manevra de colo-colo fără să le verse era dovada că încă nu era îndeajuns de beat ca să meargă să se culce.

În mijlocul sticlelor era un carnet de cecuri. Carnetul de cecuri al lui Agnes Vestavik. Doar patru foi lipseau: una lipsea deja atunci când îi furase carnetul, incredibil de ușor, din geanta ei, când ea s-a dus la toaletă. Nu a avut timp să se răzgândească – mâinile au acționat din proprie inițiativă. Era acolo, și el știa asta, pentru că ea îl folosise cu puțin timp înainte, ca să plătească masa. Fără ezitare, a scos portofelul de piele din geanta ei și l-a înghesuit în buzunarul generos al costumului. Chiar atunci când îl apucaseră remușcările, ea se întorcea deja, întrebându-l dacă erau gata de plecare.

A folosit cele trei cecuri pentru trei sume identice, pe care le-a retras

de la trei sedii diferite din trei locuri din jurul orașului. Prima dată, în Lillestrøm. Acolo a mers foarte bine, deși jalnica barbă falsă aproape îi picase de pe față pentru că transpira ca un porc. Se folosise de un permis de conducere pe care cineva îl uitase într-o mașină închiriată pentru un drive-test. Vârsta și trăsăturile feței semănau într-o oarecare măsură și femeia de la ghișeu nu i-a aruncat nici măcar o privire înainte de a număra zece mii de coroane pe tejghea, grăbindu-se să apese butonul pentru următorul client. Aproape că nu îndrăznea să se atingă de bani, dar femeia s-a uitat iritată spre el și i-a făcut semn să se grăbească. Cu greu a putut să-și controleze tremurul mâinilor, a mormăit un „mulțumesc pentru ajutor” și a ieșit din bancă, pe cât a putut de agale. Își lăsase mașina la două străzi distanță de gară, într-o parcare.

Într-adevăr, agent de vânzări auto. Uneori mai vindea și mașini la mâna a doua. Mai făcuse unele învârteli ici-colo și uneori se simțea ca un șmecheraș, dar nu comisese până atunci nicio faptă penală. A fost al naibii de ușor. Și de îngrozitor în același timp. Cu zece mii de coroane în portofel, a condus până la Sandvika pentru a scoate al doilea cec. Trebuia să acționeze înainte ca ea să descopere lipsa carnetului și să-și blocheze contul.

La a doua bancă, totul a mers ca uns. S-a șters bine pe sub barbă și a reușit să o fixeze mai bine. A ales să parcheze la un mall mare și s-a dus în plimbare până la o bancă din centrul orașului Sandvika, la cinci minute distanță. Femeia l-a privit destul de tăios, poate pentru că a ezitat atunci când l-a rugat să îi dea un act de identitate. Din cauza emoțiilor, aproape că i-a dat propriul permis de conducere, dar și-a dat seama la timp și l-a pus la loc. Nefiind sigur dacă nu cumva ea a văzut cele două permise, s-a foit atât de mult cu celălalt carnet de conducere, încât era pe cale să devină suspect. Dar a primit banii și a decis să se oprească aici.

Douăzeci de mii de coroane. Oare câți bani avea Agnes de fapt? Oare la bancă verificau dacă erau suficienți bani în cont înainte de a-i elibera banii? A încercat să-și amintească acest detaliu, dar memoria nu l-a ajutat. A pornit apoi spre Asker. Acum era decis să se oprească, dar în următorul moment își dorea să aibă mai mulți bani. Încă un cec, doar unul. Mașina își menținea cursul drept, neafectată de agitația care-l cuprinsese pe el.

În timp ce intra în bancă, a observat că toate sediile erau dotate cu camere de luat vederi. Evident că știuse, fapt pentru care era o idee bună că purta barbă falsă, exact ca posesorul permisului. Luase cu el și o șapcă veche, dintr-un cufăr, de undeva din pod.

Oricum, când a pătruns în a treia bancă, brusc i s-a făcut frică, poate pentru că era singurul client.

— Bună ziua! Cu ce vă pot ajuta? l-a întrebat un tânăr zâmbitor, îndemnându-l să se apropie.

Era mult prea târziu ca să plece, așa că i-a înmânat ultimul cec.

— Computerele nu merg, din păcate, așa că va trebui să sun, l-a informat tânărul, zâmbind și mai larg după ce a zărit suma de pe cec.

— Pot să revin mai târziu, s-a bâlbâit el în timp ce dădea să ia cecul

înapoi.

— Nu, nu! Durează doar un minut, a protestat serviabil angajatul.

Dar totul a mers rapid. Într-un minut, a plecat din bancă cu încă zece bancnote de o mie de coroane și cu un junghi în partea stângă, sub coaste.

Acum stătea și bea. A treisprezecea sticlă de bere era goală și el rearanjă sticlele într-un nou tipar – o formă angulară, ca un stol de gâște sălbatice îndreptându-se spre sud sau ca un vârf de săgeată. Sticla din față arăta direct spre el.

— Bang! spuse el. Ai murit!

O deschise pe a paisprezecea.

Agnes aflase. Mai exact, îl întrebase dacă nu cumva, din întâmplare, îi văzuse carnetul de cecuri. Așa, din senin, fără niciun fel de aluzie în glas. Și așa își dăduse seama că îl suspecta. Bineînțeles că a negat, dar ea știa adevărul și l-a informat că a rugat banca să verifice dacă i-a fost cumva folosit carnetul de cecuri. Urma să primească răspunsul peste câteva zile.

Oare cât de mult timp va trece până când poliția va afla despre cecuri?

El se ridică brusc și doborî două sticle. Una căzu pe jos, dar nu se sparse.

Acum putea să încerce să doarmă puțin. Se împletici până în dormitor și se aruncă pe pat așa îmbrăcat cum era. Trecu mult timp până când adormi.

Carnetul de cecuri zăcea pe masă, între douăsprezece sticle goale, dintre care una era răsturnată.

9.

Aceasta era prima zi cu adevărat frumoasă de multă vreme încoace. Chiar dacă vremea era rece și temperaturile erau în continuare cu puțin deasupra punctului 0 pe termometre, undeva în atmosferă plutea promisiunea că primăvara nu era atât de îngrozitor de departe. Zăpada se topise pe câmpiile mari de lângă Tøyenbadet și, răzleț, câte un fir de iarbă reușise deja să crească. Podbalul era destul de deștept încât să rămână cu capul jos. Cerul era de un albastru-intens și, chiar dacă soarele abia se ivise puțin deasupra orizontului, Hanne Wilhelmsen regreta că nu își luase cu ea ochelari de soare.

Pe micuțul deal, între o statuie masivă și impunătoare din piatră deschisă la culoare și strada Finnmarksgata, la adăpostul unor tufișuri destul de ridicate, astfel încât să nu sară în ochii șoferilor care treceau, erau adunați câțiva colegi de la Rutieră, care amplasau un radar. Destul de pasiv din partea lor, se gândi Hanne și zâmbi în sinea ei. Erau două benzi pe fiecare sens cu un gard rezistent între ele, aproape ca pe o mică autostradă. Orice șofer experimentat ar presupune că limita de viteză este de minimum șaizeci de kilometri pe oră. Prin urmare, ar conduce cu șaptezeci la oră. Ceea ce le scăpa din vedere era lipsa marcajelor din zonă, ceea ce însemna în mod normal o limită obișnuită de cincizeci, care se impune peste tot în zonele cu construcții. Finnmarksgata era una dintre cele mai sigure surse de venit pentru statul norvegian.

Mai zăbovi puțin, până când îi auzi pe polițiști fluierându-i pe primii doi păcătoși, apoi dădu dezaprobator din cap și porni mai departe. Trecu peste podul Akerbergveien la șapte și douăzeci, iar după o jumătate de minut era în liftul de la secția de poliție. Șeful departamentului se nimeri să fie și el acolo la aceeași oră. Era un om mare, puternic și musculos, dar, mai presus de toate, extrem de masculin. Hainele lui erau demodat de strâmte, ceea ce denota lipsă de bun-gust, dar forța i se citea pe chipul lui masiv cu țeastă cheală – o impresie subliniată de calmul și de buna lui dispoziție. De obicei. De data asta nici măcar nu se uită la ea.

— Cine se scoală devreme departe ajunge, spuse el către propria reflecție în oglindă.

— Da. Sunt multe de făcut, îi răspunse inspectorul-șef Wilhelmsen și își aranjă părul, uitându-se în aceeași oglindă.

— Treci pe la mine prin biroul, îi ordonă șeful de departament și se uită la ceas.

Liftul sună și ușile se deschiseră, iar ei ieșiră împreună pe holul mare care înconjura un foaier imens.

— Acum, în secunda asta?

— Da! Ia și o cafea cu tine.

Simți niște emoții de parcă s-ar fi așteptat la ceva neplăcut. Trecu prin propriul birou ca să își ia cana, marcată cu o stea. La recepție, nimeni nu se sinchisise să pună în funcțiune aparatul și îi luă ceva timp să umple

rezervorul cu apă și să adauge cele opt linguri de cafea necesare. Recepționera își făcu apariția tocmai când aparatul începea să bolborosească.

— Mulțumeeesc, Hanne! rosti aceasta cu atâta recunoștință, încât lui Hanne i se păru că distinge acolo o fină ironie.

În această recepție se făceau atâtea cafele, încât Hanne se întreba cum de mai au timp să facă și altceva.

Își turnă cafea în cană și într-un pahar de carton, pentru șeful ei. Apoi bătu la prima ușă de pe hol. Nu primi niciun răspuns, așa că mai bătu o dată, dar tot nu auzi nicio reacție dinăuntru, deși era sigură că el era acolo. Îndrăzni să deschidă ușa cu atenție. Nu îi era ușor cu câte o cană în fiecare mână, așa că scăpă paharul pe jos. Cafeaua o stropi pe picioare, opărind-o chiar prin jeanșii aceia groși.

Șeful departamentului râse din toată inima.

— Acum vezi și tu ce se întâmplă când nu ții cont de bunele maniere, spuse el, punând receptorul la loc. Astrid! ASTRID!

Recepționera apăru de după colț.

— Ridică paharul și șterge mizeria asta, te rog.

— Dar pot eu să…, începu Hanne să zică, însă fu întreruptă.

— Tu stai jos!

Ea se uită rugător spre secretara care, cu buzele strânse, irosi o jumătate de rolă de hârtie de bucătărie ca să șteargă cafeaua cu mișcări puțin nervoase. Apoi ieși, lăsându-i singuri pe cei doi polițiști. Niciunul dintre ei nu a rostit zis nimic în timp ce ea făcea curat. Hanne era extrem de încordată.

— Cum te simți ca inspector de poliție, Hanne? o întrebă el, privind-o direct în ochi.

Ea ridică ușor din umeri, nesigură de direcția în care mergea conversația.

— All right. Uneori foarte bine, uneori mai puțin bine. Nu așa trebuie să fie?

Ea zâmbi întrebător, dar el nu zâmbi.

El gustă cu atâta entuziasm din noua ceașcă de cafea pe care i-o aduse Astrid agitată, încât puțin lichid se revărsă peste margine. O picătură maronie căzu pe birou. Un deget arătător masiv o îndepărtă, lăsând în urmă un desen asemănător cu Mickey Mouse.

— Ai fost un detectiv excepțional, Hanne. Știi asta la fel de bine ca majoritatea celor de aici, de la secție.

Între cei doi plutea un *dar* nedefinit.

— Dar, spuse el într-un final, trebuie să îți amintești că a fi inspector-șef nu e același lucru cu a fi detectiv. Tu trebuie să conduci, să coordonezi. Și trebuie să *te bazezi* pe subordonații tăi. Asta este toată filosofia. Când Billy T. este numit detectiv principal la cazul de omucidere de la casa de copii, atunci el este cel care va investiga. Este remarcabil că îți dai interesul și că vrei să ții pasul cu întreaga anchetă, dar fii atentă să nu-ți subestimezi oamenii.

— El nu se simte deloc subestimat, obiectă Hanne, și știa că are dreptate.

— Sigur nu se simte așa, se arătă de acord șeful de departament, groaznic de obosit și resemnat, ținând cont de această oră a dimineții. Voi doi sunteți prieteni. Lui îi place să lucreze cu tine. Doamne, omul ăsta n-ar fi plecat de la echipa de intervenție în cazuri speciale\'7b26\'7d, dacă nu ai fi fost tu aici. Dar mai ai și alți investigatori în subordinea ta. Oameni deștepți, chiar dacă sunt tineri și neexperimentați.

— S-au plâns de mine?

Hanne își dădu seama că părea jignită și spera că el a înțeles că nu era deloc așa.

— Nu, nu s-au plâns. Dar simt că te amesteci prea mult. Printre altele, ești foarte greu de găsit. Ești prea mult timp plecată din secție.

El căscă prelung și se scărpină în ureche cu un pix Bic.

— Eu te-am susținut să primești acest job, Hanne. Nu sunt foarte mulți de vârsta ta numiți inspector-șef. Nu au existat multe obiecții, pentru că lumea știe cât de pricepută ești. Nu le da motive să mai comenteze, bine? Eu cred în continuare și *știu* că poți fi un inspector la fel de bun pe cât ai fost ca investigator. Dar atunci trebuie să îi dai acestei noi funcții o șansă. Nu te mai plimba pe aici ca un inspector light sau ca un agent de lux, OK?

Dinspre recepție se auzeau discuții și râsete. Clădirea impunătoare urma să se umple cu oameni care se declaraseră pe loc de acord cu avansarea lui Hanne Wilhelmsen într-un post pe care în acest moment îi venea să îl arunce pe fereastră. Se simțea extrem de descurajată, nu atât pentru că nu îi plăcea să fie pusă la punct, cât pentru că știa că el avea dreptate. Nu ar fi trebuit niciodată să fie de acord să solicite acest post. *Idiotul* acela de Håkon Sand o convinsese. Deodată, pe neașteptate, i se făcu extrem de dor de el. Billy T. era un tip grozav și lucrau foarte bine împreună. Se înțelegeau din priviri, încât de multe ori nici nu trebuiau să-și vorbească. Håkon Sand, procurorul\'7b27\'7d cu care lucrase atât de mult timp, inclusiv la câteva cazuri de omucideri dramatice și mediatizate, era un nesăbuit. Trecea prin viață ca prin vis, rămânând constant cu un pas sau doi în urma altora. Dar era un tip inteligent, știa să asculte. Ea îl dezamăgise în repetate rânduri, dar el rămăsese la fel de bine dispus, la fel de amabil. O sunase s-o invite la cină pentru a-i vedea fiul, care abia împlinise trei luni. Băiețelul avea aproximativ același nume cu al ei: Hans Wilhelm. Håkon o rugase să îi fie nașă. Deși fu măgulită de invitația lui, a refuzat pentru că nu ar fi putut să mintă în biserică. Dar a participat la botez în urmă cu patru săptămâni, chiar dacă a trebuit să plece devreme. Håkon era supărat pe ea, dar i-a zâmbit și a rugat-o să îl sune în curând. Ea uitase să îl sune, până când, la fel de vesel ca întotdeauna, o sunase el săptămâna trecută. Dar nu putu să se întâlnească cu el în niciuna dintre zilele pe care le propusese acesta.

Îi era dor de el. Îl va suna astăzi.

Dar mai întâi trebuia să spună ceva credibil unui șef nemulțumit. Nu știa de unde să înceapă.

— Am să mă mobilizez, spuse ea. După ce se rezolvă acest caz, mă potolesc.

— Și cât timp crezi că îți va lua, Hanne?

Ea se ridică în picioare, dar zări un licăr de enervare în ochii lui și se așeză la loc.

— În cel mai bun caz, o zi și jumătate. În cel mai rău caz, o săptămână.

— Cum?

Acum reușise să îl impresioneze și simți că dispoziția șefului se îmbunătățise.

— Dacă prind ceva în cârligul pe care l-am aruncat în larg, atunci majoritatea lucrurilor se vor lămuri înainte de weekend.

Acum, șeful departamentului o recompensă cu un zâmbet în toată regula.

— Da, bine, spuse el. Atunci o să ne demonstrezi încă o dată ceea ce știam deja cu toții – că te pricepi la *investigații*!

El îi făcu semn că poate să plece și Hanne se rugă în sinea ei în timp ce închidea ușa în urma ei:

„Sper că nu m-a luat gura pe dinainte atunci când am spus…”

•••

O oră mai târziu, soțul lui Agnes Vestavik s-a prezentat la sediul Poliției, Grønlandsleiret 44, fix la ora nouă. Era îmbrăcat la fel de formal ca la vizita precedentă, dar din cauza săptămânii extenuante care trecuse slăbise câteva kilograme. De data aceasta, Billy T. îi arătă mai multă înțelegere, ceva ce nu îi era în fire, motiv pentru care era nervos pe el însuși.

Apariția din fața lui l-ar fi forțat până și pe cel mai cinic om să arate un pic de bunăvoință. Omului îi tremurau mâinile și ochii lui aveau o culoare roșiatică. Era palid și pielea părea să-i fie umedă.

— Cum îți merge, Vestavik? îl întrebă Billy T. atât de prietenos, încât omul îl privi năucit. Cumplit de greu, nu-i așa?

— Da. Cel mai rău este noaptea. Ziua sunt atât de multe de făcut. Băieții sunt acasă din nou, cel mai mare și-a luat două săptămâni vacanță de la colegiu pentru a mă ajuta cu Amanda. Chiar dacă soacra mea este extraordinară, nu este chiar atât de ușor… Știi cum e cu soacrele…

Niciodată în viața lui Billy T. nu păstrase legătura cu soacrele, dar dădu totuși din cap în semn de aprobare. Probabil că nu erau cu mult mai bune decât fiicele lor în situațiile în care lucrurile le scăpau de sub control.

— Deci acum ai prefera să plece, nu?

Bărbatul dădu din cap că da, recunoscător pentru că găsise un strop de înțelegere.

— Bun, spuse Billy T. Asta se poate rezolva rapid.

Apoi se aplecă spre stânga și deschise un sertar. Din el scoase o pungă mare, transparentă, din plastic. În pungă era un cuțit mare cu mâner de lemn. Îl puse în fața lui Odd Vestavik, care în mod instinctiv se lăsă în

spate, pe spătarul scaunului.

— Este spălat. Nu are sânge pe el, îl liniști Billy T.

Celălalt bărbat întinse o mână mică spre pungă, dar se opri și se uită întrebător la Billy T.

— E în regulă, dădu din cap polițistul. Uită-te de aproape la el.

Bărbatul a studiat cuțitul îndelung, chiar prea mult. Billy T. se cutremură. Sărmanul bărbat examina acum un cuțit care fusese implântat adânc în spatele soției sale. Un cuțit care fusese probabil, odinioară, într-o bucătărie plăcută, care aparținuse unei familii prietenoase și unite și care tăiase nenumărate felii de pâine pentru sandvișuri copiilor.

— Este al tău?

— Nu pot să jur că este al nostru, spuse bărbatul încet, fără să-și ia ochii de la cuțit. Dar am avut și noi unul fix ca acesta. Absolut identic, din câte îmi amintesc.

— Încearcă să găsești o diferență, îl încurajă Billy T. Pe mâner, de exemplu. Este din lemn și poate are un semn distinctiv, la nituri poate.

Ca să fie mai de ajutor, s-a aplecat în față și a arătat spre partea inferioară a mânerului.

— Uită-te aici. Poate a fost zgâriat puțin.

Bărbatul se uită puțin la mâner, apoi dădu din cap spunând:

— Nu, nu cred că îmi amintesc mânerul acesta.

Apoi s-a schimbat la față, aproape stânjenit.

— Dar eu nici nu am petrecut prea mult timp pe la sertarele din bucătărie. Noi eram puțin… mai de modă veche.

— Nici mie nu îmi place să fac mâncare, îl liniști Billy T. Fac asta doar dacă trebuie. Dar, în orice caz, ați avut cumva un astfel de cuțit?

— Da. Mi-ar fi fost mai ușor dacă aș fi putut să văd și celelalte cuțite. Atunci aș fi putut să fiu sigur.

Îl privi întrebător pe Billy T…

— Celelalte cuțite au dispărut, spuse el încet.

Dar bărbatul nici măcar nu clipi, ci ridică din sprâncene până când expresia lui se transformă aproape în uimire.

— Noi bănuim că ucigașul le-a luat cu el.

— Le-a luat cu el?

Acum uimirea lui era evidentă.

— Dar ce ar fi putut să facă cu ele?

— Asta va rămâne un secret între ucigaș și poliție. Cel puțin deocamdată.

Billy T. puse cuțitul în punga de plastic și înapoi în sertar, apoi se ridică.

— Îmi pare nespus de rău că a trebuit să vii până aici, spuse el, întinzându-i mâna bărbatului. Sper că este ultima dată când te deranjăm.

— Oh, nu-i nimic, spuse bărbatul și se ridică în picioare.

Părea înțepenit și mult mai bătrân decât cei cincizeci de ani ai săi. Resemnat, dădu mâna cu polițistul.

— Dacă mai aflați ceva…, spuse el pe un ton pesimist.

— Da, poți fi sigur că vom afla. În mod cert.

În timp ce îl urmărea pe Vestavik dispărând pe coridor, Billy T. simți unul dintre acele momente în care era o plăcere să fii agent. O adevărată plăcere. Data viitoare când va mai vorbi cu acest bărbat îl va informa cine i-a ucis soția. Era convins sută la sută de asta.

„Nouăzeci și nouă”, se corectă el în gând, bombănind.

•••

Hanne Wilhelmsen nu-și revenise pe deplin după reproșurile blânde primite în acea dimineață, dar încercă să nu se răzbune pe Tone-Marit și Erik. Toți trei stăteau aplecați peste balustradă și se uitau spre foaierul de jos, unde o echipă de filmare intra pe ușile grele din metal, cu o grămadă de echipamente. Un bărbat stătea și se certa cu unul dintre băieții de la Pază și Hanne deduse că era vorba despre obișnuita dispută dacă NRK avea voie să ocupe locurile pentru handicapați, direct în fața ușii de intrare, sau dacă trebuia să își caute un alt loc liber mult mai departe. Polițistul ieși câștigător, iar tipul de la televiziune dădu din cap dezaprobator și dispăru ca să mute mașina.

— Tipul de la Pază crede că este proprietar pe tot spațiul de aici, comentă Hanne.

Tone-Marit era gata să-și apere colegii, dar renunță.

— Ei bine, dragi oameni, spuse Hanne pe un ton de veselie prefăcută. Avem multe de făcut. Vreau ca tu, Erik, să îi aduni din nou pe toți angajații. Mărturii noi. Cel mai important este să îl aducem la interogatoriu pe acest Eirik-cum-îl-cheamă, cel care a găsit cadavrul. Vreau să faci asta imediat. Este în continuare în concediu medical, așa că ar trebui să facem asta azi.

— Te ocupi tu de asta?

Ea fu pe punctul de a spune da, dar se răzgândi brusc. Îi zâmbi polițistului roșcat și spuse:

— Nu, tu te vei ocupa de asta, dar am să îți notez câteva puncte pe care trebuie să le lămurim. Mă bazez pe tine că vei face o treabă bună.

Tone-Marit primi instrucțiuni să îi convoace pe toți și fu informată că toate mărturiile trebuie luate până vineri, ceea ce însemna că mai aveau o zi și jumătate la dispoziție. Cei doi tineri schimbară niște priviri pline de subînțeles, dar, înainte să apuce să protesteze, Hanne adăugă:

— Vă veți descurca. Dacă aveți prea multe de făcut, putem să luăm două persoane care sunt în training. Dar sunt convinsă că vă veți descurca.

Billy T. traversă galeria alergând.

— Hei! Hanne!

Ea se întoarse spre el.

— Maren Kalsvik a sunat să vorbească cu tine. Mi-a spus că are o întâlnire cu tine astăzi la ora douăsprezece. Așa e?

— Da.

— Este destul de mare haosul acolo, la casa de copii, chiar acum. M-a întrebat dacă ar putea să vină mâine. Este OK?

Nu era deloc OK. Pe de altă parte, nu era deloc o surpriză că postul de

directoare o solicita la maximum, de vreme ce angajații de la casa de copii o lăsau baltă pe rând, din diverse motive.

— Bine, atunci trebuie să vorbești cu ea. Eu am alte planuri pentru mâine-dimineață.

El se mai gândi o clipă și apoi dădu din cap că este OK.

— Pot să o sun eu și să fac o nouă programare, sugeră el amabil.

Apoi se ocupară cu toții de treburile lor.

•••

A fost ușor să dea de Eirik Vassbunn. Acesta stătea acasă și dormea. Erik Henriksen lăsă telefonul să sune de douăsprezece ori înainte ca o voce apatică să îi spună „alo”. Pentru că era pe calmante, polițistul îi spuse bărbatului că îi va plăti un taxi până la sediul Poliției.

Acum Erik Henriksen se întreba dacă bărbatul va fi în stare să suporte un interogatoriu. Bărbatul nu mai pusese mâna pe un aparat de ras de câteva zile și avea chipul brăzdat de riduri. Hainele aveau un miros specific, care inundă micuța încăpere atât de repede, încât Erik Henriksen se gândi să deschidă fereastra.

— Arăt îngrozitor, mărturisi bărbatul somnoros. Și miros urât. Dar mi-ai spus că este urgent.

Se întinse după paharul de apă pe care i-l adusese ofițerul de poliție.

— Mi se usucă gura îngrozitor de la aceste pastile, mormăi el, dând apa peste cap.

Polițistul îi mai turnă.

— Te simți bine? Vreau să spun, poți să vorbești cu mine?

Bărbatul își ridică brațul, rotindu-l în aer, apoi își lăsă capul în jos.

— Va fi bine. Terminăm repede.

Eirik Vassbunn lucra la „Soarele Primăverii” doar de un an. El avea deja patru ani de serviciu, ceva ce polițistul nu putea înțelege, dar el nota totul, ezitând, cu două degete pe tastatura calculatorului, fără să arate că nu pricepe niște lucruri. Vassbunn era asistent social, era necăsătorit și avea o fiică de șapte ani dintr-o relație anterioară. Nu avea cazier, poate cel mult o amendă pentru depășire de viteză, primită cândva demult. Era născut în ’66 și toată viața locuise în Oslo. Nu cunoștea pe niciunul dintre angajații de la „Soarele Primăverii” dinainte de a începe lucrul acolo. Cu excepția lui Maren Kalsvik, pe care o cunoștea puțin și care fusese la același colegiu ca și el. Dar el a terminat școala înaintea ei, pentru că erau în ani diferiți, și nu au păstrat niciun fel de legătură de atunci.

Apoi începu să povestească în detaliu ce s-a întâmplat în seara în care a fost ucisă Agnes Vestavik.

— Erai singur în tura de noapte?

— Da, întotdeauna este o singură persoană în tura de noapte. Dormeam acolo. Trebuie să fim în casă, bineînțeles, și avem o încăpere doar pentru noi în care putem să dormim.

— Când s-au culcat copiii?

— Cei mai mici dintre ei, adică gemenii și Kenneth, trebuie să se culce

la ora opt și jumătate. Jeanette și Glenn merg la culcare pe la zece, în vreme ce Anita și Raymond ar trebui, în principiu, să doarmă la ora unsprezece, în serile din timpul săptămânii, dar lui Raymond i se acordă destulă libertate.

— Dar cum a fost în acea seară, mai exact?

Bărbatul se gândi cu atenție și mai bău un pahar cu apă.

— Eu cred că toți s-au dus la culcare destul de devreme. Erau epuizați din cauza exercițiilor de evacuare și pentru că în acea zi nu s-au dus la școală și au hoinărit. Raymond nu prea se simțea bine, parcă așa îmi amintesc. Cred că toți dormeau înainte de zece și jumătate. Poate chiar zece.

— Când s-au dus în camerele lor?

— Păi, cei mici sunt duși la culcare și băgați în plapumă. Pe cei mai mari nu-i mai supraveghez atât de…

Se opri și o expresie neliniștită i se întrezări pe chip.

— Agnes a venit pe la ora zece, cam atât cred că era, și eu deja spusesem noapte bună copiilor de o bună bucată de vreme. Dacă Raymond dormea sau nu *atunci,* nu pot să știu.

— El spune, în orice caz, că nu a auzit-o pe Agnes venind, îl informă polițistul. Deci, se poate să fi dormit la ora aceea. Dar tu dormeai?

— Nu, stăteam și mă uitam la televizor. Am mai citit puțin ziarele, apoi m-am jucat solitaire, dacă îmi amintesc bine.

— Unde stăteai?

Bărbatul păru puțin nedumerit și își încreți fruntea.

— În camera cu televizor, bineînțeles.

— Dar unde?

— Pe un scaun. Un scaun!

Erik Henriksen puse o foaie și un pix în fața celui care avea nume aproape identic cu al lui.

— Desenează-mi!

Vassbunn se foi cu pixul și reuși până la urmă să deseneze o schiță a camerei cu televizor din „Soarele Primăverii”, cu uși și ferestre, mai mult sau mai puțin precis. Apoi a adăugat scaunele, canapeaua, masa și televizorul, încheind cu niște cercuri desenate pe podea.

— Astea sunt fotoliile bean-bag, îl lămuri el. Și eu stăteam acolo.

Făcu o cruce pe fotoliul aflat cu spatele spre ușă.

— Aha! exclamă polițistul, trăgând schița mai aproape de el. Ușa de la sufragerie era deschisă?

— Camera de zi, îl corectă bărbatul. Noi îi spunem camera de zi. Da. Era deschisă.

— Ești absolut sigur?

— În orice caz, atunci când a venit Agnes, era deschisă și apoi nu am ieșit din încăpere înainte de a-mi începe tura. Atunci era în mod cert deschisă.

Polițistul îi făcu semn că trebuie să facă o pauză ca să noteze ceva. I-a luat o jumătate de oră ca să tasteze trei sferturi de pagină. Atunci când terminase, bărbatul adormise.

Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată lui Henriksen până atunci. Era puțin nedumerit și i se părea că ar fi fost extrem de nepoliticos din partea lui să îl trezească. Pe de altă parte, trebuia să continue. Rămase locului, nehotărât, și se uită o vreme la Eirik Vassbunn, care dormea de-adevăratelea, cu capul pe piept, cu gura pe jumătate deschisă. Polițistul începuse să se întrebe ce fel de pastile lua.

Într-un final, se aplecă peste pupitru și îl atinse pe braț.

— Vassbunn! Trebuie să te trezești!

Bărbatul se sperie și își șterse un fir de salivă scurs pe bărbia nerasă.

— Scuze! E din cauza acestor medicamente. Și noaptea dorm așa de prost!

— E în regulă! îl liniști polițistul și îi veni o idee. Ce fel de medicamente iei?

— Doar valium.

— De ce?

— Pentru că am suferit un șoc, bineînțeles!

Acum, pentru prima dată, bărbatul părea nervos și distant.

— Habar nu ai! Habar nu ai cum a fost! Agnes cu un cuțit imens în spate, cu ochii deschiși și fixați în gol și… A fost îngrozitor.

Desigur că Erik Henriksen i-ar fi putut povesti omului că a văzut-o pe femeie atât așezată pe scaunul ei, cât și băgată într-o pungă pe care scria adresa morgii, dar preferă să tacă. În schimb, scoase o scrumieră și arătă spre pachetul de Petterøes care îi ieșea puțin martorului din buzunarul de la piept.

— Poți să tragi un fum, dacă vrei.

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât îi luă ceva timp să își ruleze o țigară, dar părea destul de recunoscător.

— Doar acum, după această experiență, ai început să iei medicamente din acestea?

Bingo. Bărbatul scăpă hârtia, și tutunul și începu să tremure și mai tare.

— Ce vrei să spui?

— Stai calm. Nu vom spune nimic nimănui, dar aș vrea să știu dacă ai luat valium și în acea seară. Este ceva ce faci tot timpul?

Bărbatul a reușit să adune destul tutun pentru o țigară. Se gândi mult timp înainte să răspundă și inhală cu putere, tuși puțin și apoi adăugă:

— Am ceva probleme cu nervii, știi. Sunt puțin shaky\'7b28\'7d. Dar nu știu de unde mi se trage. Dar mă descurc bine. Iau foarte puține medicamente, de fapt.

Nu părea foarte convingător. Erik Henriksen aștepta să primească răspuns la întrebările pe care i le pusese.

— Se poate să fi luat o pastilă sau două în seara aceea. Mă certasem cu fosta, mama fetei mele. Voiam să o iau la mine în vacanța de iarnă, dar pe urmă…

— Una sau două? îl întrerupse polițistul. Câte tablete ai luat?

— Două, răspunse încetișor bărbatul.

— Deci, practic, e posibil să fi adormit pe scaun?

— Dar nu eram obosit, la naiba! Uneori jucam solitaire la nesfârșit ca să adorm!

— Se poate ca atunci să fi adormit din cauza pastilelor? Să fi ațipit puțin, fără să îți amintești de fapt?

Bărbatul nu răspunse. Nu avea niciun motiv să o facă. Amândoi tăceau și polițistul se folosi de sfertul acesta de oră ca să maltrateze tastatura calculatorului. De data aceasta, martorul nu mai adormi.

— Așa, spuse Erik Henriksen brusc, iar Vassbunn tresări. Ce s-a întâmplat atunci când ai găsit-o pe Agnes?

Privirea martorului deveni oțelită, ca și cum ar fi căutat în cotloanele minții.

— Am fost pur și simplu isteric, spuse el calm. Completamente isteric.

— Dar ce anume ai făcut?

— Știi să faci țigări?

Polițistul zâmbi stânjenit și ridică din umeri.

— În orice caz, știu să le fac mai bine decât cea pe care ai făcut-o tu, zise el, arătând spre chiștocul chinuit din scrumieră.

— Vrei, te rog, să mă ajuți?

Vassbunn îi împinse punga cu tutun polițistului, care, în timp record, reuși să facă o țigară acceptabilă.

— De fapt, nu știam ce trebuia să fac. Oricum eram gata exasperat, pentru că Olav dispăruse și apoi am văzut-o pe Agnes care stătea acolo moartă ca o… Moartă. Chiar atunci, pe loc, am simțit că totul era din vina mea și eram extrem de speriat. Atunci am sunat-o pe Maren.

— Pe Maren?

Erik Henriksen, uimit, răsfoi rapid printre hârtii și găsi ceea ce căuta. Îl opri pe martor din vorbit și termină de citit ce era pe foaie. Apoi împături documentul și îi făcu semn bărbatului că poate continua.

— Da. Ea locuiește în apropiere și este cu mult mai… Mult mai calmă și mai stăpână pe situație decât mine. S-a oferit să mă ajute. A venit în câteva minute. Era puțin furioasă că nu am sunat mai întâi la poliție. Apoi a sunat chiar ea.

— Bun, și pe urmă?

— Nu, apoi nu s-a mai întâmplat nimic deosebit. M-am așezat, nu am mai îndrăznit să mă apropii de camera în care era Agnes. Maren s-a ocupat de toate, cu copiii și poliția și tot restul. Apoi m-am dus acasă. Pot să plec acum? adăugă el după o scurtă pauză. Sunt epuizat.

— Te înțeleg. Dar trebuie să vorbim puțin și despre ce s-a întâmplat mai devreme în ziua aceea. Mai rezișți? Vrei niște cafea?

Bărbatul dădu din cap că nu.

— Niște apă? Pot să îți aduc o cola, vrei?

— Apă, mulțumesc.

Și de data aceasta bău paharul dintr-o sorbitură. Apoi așteptă următoarea întrebare cu resemnare pe chip și cu ochii închiși.

— Când ai ajuns la serviciu?

— La ora nouă. După cină. Toți copiii mai mici se culcaseră.

— Mai fuseseși la casa de copii mai devreme în ziua aceea?

— Da.

Își deschise ochii, părând uimit că asta ar fi putut avea vreo relevanță în acest caz.

— Am avut o ședință. Majoritatea angajaților erau acolo, din câte îmi amintesc. Apoi, dintr-odată, lui Agnes i-a venit ideea să aibă o discuție cu fiecare dintre noi. Un fel de evaluare anuală sau ceva asemănător. Nu am înțeles ce urmărea și nu m-am lămurit nici după ce am discutat cu ea. Terje a fost primul și a durat o groază! Apoi a fost rândul lui Maren, dar a trebuit să plece, pentru că avea programare la dentist. Apoi a urmat Cathrine, cred, și apoi eu. Nu a durat prea mult.

— Despre ce ați discutat?

— Despre vrute și nevrute: cum credeam eu că merg lucrurile, cum mă descurcam cu Olav, dacă mă descurcam să locuiesc împreună cu fiica mea. Eu m-am certat cu fosta soție în legătură cu…

— Îți amintești exact cât ați discutat?

— Nu! Poate o jumătate de oră? Poate mai puțin. În orice caz am stat mult mai puțin decât Terje și Cathrine.

Degetele polițistului fugeau iar deasupra tastaturii. Martorul deja înțelese că se cerea o pauză.

— Ai observat dacă erau cumva niște cuțite pe biroul ei? întrebă el după ce tastă zgomotos un punct la finalul propoziției, ceea ce duse la blocarea tastei.

— Cuțite? Nu, bineînțeles că nu erau cuțite acolo!

— Biroul era închis vreodată?

Polițistul se lupta cu tasta stricată și luă un pix ca să o deblocheze.

— Ne bazăm pe încredere. Nimeni nu are voie să intre în acel birou fără permisiunea lui Agnes. Este o cheie atârnată pe un cui deasupra ușii, dar, din câte știu, nu este folosită niciodată.

Documentul de pe computerul lui Henriksen era plin de rânduri de puncte, rânduri care se tot înmulțeau într-un ritm alarmant. Polițistul începu să asude.

— Închide laptopul, îi sugeră Vassbunn, și lui Henriksen i se păru o idee bună.

În cele din urmă reuși să elibereze tasta și reporni laptopul. Nu apucase să salveze ultima parte a declarației și își dădu una cu putere peste frunte. Îi luă o vreme să refacă documentul după tâmpenia făcută.

— Dar atunci e floare la ureche să intri în acel birou, dacă vrei, spuse el, într-un final. Fără să te vadă cineva, vreau să spun.

— Într-o casă cu opt copii și paisprezece angajați în total? Nu, te asigur că asta ar fi imposibil. Niciodată n-ai cum să fii sigur că nu apare cineva pe neașteptate. Mai puțin noaptea, dacă ești de serviciu. Atunci poți fi cât se poate de sigur, chiar dacă în permanență unul sau altul dintre copii se trezește.

— Toți angajații au ture de noapte?

— Nu, doar trei dintre noi și uneori Christian. El este prea tânăr și iresponsabil, dacă mă întrebi pe mine, dar vine doar atunci când unul dintre noi e bolnav sau ceva de genul ăsta.

— Terje Welby făcea ture de noapte uneori?

— Nu, nu de când sunt eu aici, în orice caz.

— Cum era el?

— Cum era? Terje?

— Da.

— Hmm, ce pot să zic? Avea certificări bune, era lector ce să mai! Se descurca destul de bine cu toți copiii. Dar își pierdea cam iute răbdarea cu cei de zece ani.

— Atunci, Maren?

— Maren este cea mai talentată dintre noi. Ea trăiește pentru această casă de copii. Copiii sunt atrași de ea într-un mod incredibil. Agnes și-a pus foarte mare bază în ea, la fel ca noi toți. Este puțin de modă veche, într-un anume fel. Munca aceasta pentru ea este un fel de… chemare!

El păru să insiste asupra acestui cuvânt neobișnuit.

— O cunoști mai bine?

— Nu tocmai. O știam dinainte, dar nu ne-am întâlnit în timpul liber. Ați aflat ceva despre…

Pe față i se întipări o grimasă și se scărpină pe gât.

— Mă doare capul de simt că-mi plesnește. Ați mai aflat ceva despre Olav?

— Mda… Știm că a fost la o casă din Grefsen până pe la sfârșitul săptămânii trecute. Băiatul este în mod evident un supraviețuitor care poate să aibă grijă de el. Dar suntem îngrijorați să nu fi pățit ceva. Mai căutăm.

— Nu este tocmai întreg la minte. Vreau să spun că în acești ani am întâlnit mulți copii cu afecțiuni, dar niciunul nu seamănă cu el.

— Mda. Alții se ocupă de acest caz. Noi aici putem spune că am terminat, Vassbunn.

Ultima parte a interogatoriului a fost scrisă fără puncte la finalul frazelor. Arăta ciudat, dar măcar se înțelegea textul. Eirik Vassbunn era vizibil extenuat și polițistul simțea că ar fi fost de datoria lui să-l ducă acasă cu mașina, dar nu avea timp.

— Ia un taxi și trimite chitanța la noi, îi spuse drept încheiere, în timp ce Vassbunn se îndrepta legănat spre ușă. Trimite-mi-o mie! Însănătoșire grabnică!

Erik Henriksen era sigur că Hanne Wilhelmsen va fi foarte mulțumită de declarația obținută, chiar dacă lipseau punctele de la sfârșitul propozițiilor.

•••

Era mai mult decât plictisitor să stai acasă tot timpul. Mai ales dimineața, bineînțeles, atunci când nu era nimic la televizor. Azi se împlinea o săptămână de când nu mai ieșise. Pe de o parte, îi era puțin dor de școală. Acolo, cel puțin avea ceva de făcut. Acasă nu făcea nimic. Mama lui era și

mai tăcută decât de obicei. Prea tăcută, a naibii!

Înainte de ședința aceea cu membrii consiliului, când au decis ei că el nu va mai putea locui acasă, Olav a vorbit cu o femeie care spunea că este un fel de judecător pentru acest caz. El știa că e directoarea consiliului, pentru că mama lui i-a explicat totul legat de situația lui. A fost până și la avocat împreună cu mama lui și, în plus, a citit foarte multe dintre hârtiile care îl priveau pe el.

Conversația a durat destul de mult. Întâlnirea nu s-a ținut în biroul directoarei, ci într-o sală mare, cu bănci doar pe o singură latură. Acolo urma să se desfășoare întâlnirea, a spus ea. Lui i s-a părut că seamănă cu o sală de judecată și ea s-a arătat destul de surprinsă de remarca lui. Înfățișarea ei nu era una tipic norvegiană, mai degrabă arăta ca o indiancă – avea tenul închis la culoare și părul aproape negru. Totuși, vorbea obișnuit limba norvegiană și avea un nume cât se poate de norvegian.

Ea l-a întrebat, atunci, unde ar vrea să locuiască dacă ar putea alege. Acasă – acesta a fost răspunsul evident. Dar pe urmă ea voi să știe și de ce. Asta nu a fost foarte ușor să îi explice – *de ce* vrea cineva să locuiască la el acasă. Așa că i-a spus că așa era obișnuit și că nu voia să se mute. L-a bătut la cap destul de mult. În orice caz, i-a pus de mai multe ori aceeași întrebare. Care era rostul acestei discuții îi era destul de neclar, de vreme ce oricum au decis că se va muta. La final, l-a întrebat dacă o iubește pe mama lui.

Auzi! Ce întrebare mai e și asta?! „Toți oamenii își iubesc mamele!” – i-a răspuns. „Inclusiv eu”.

Nu a fost chiar așa de greu să o spună. Era adevărat. În afară de asta, el știa că mama îl iubește foarte mult. Erau legați unul de altul, cum obișnuia ea să-i spună. Dar asta nu se observa atât de clar atunci când *erau* împreună. Ei îi era atât de teamă de orice – de vecini, de bunica, de profesorii lui și de afurisita de protecția copilului. Ea îl amenințase cu protecția copilului de atâtea ori, mai ales dacă cineva se plângea de el.

Voia să iasă din casă. Trebuia să iasă din casă.

— Eu ies să mă plimb, spuse el brusc și se ridică de pe canapea.

Mama lăsă ușor în jos ziarul pe care îl citea.

— Nu poți să faci asta, Olav. Știi foarte bine. Te vor trimite înapoi la casa de copii.

— Dar nu mai rezist să stau înăuntru! se plânse el, fără să se așeze la loc.

— Te înțeleg, dar mai întâi trebuie să punem la punct un plan.

El își lăsă mâinile în jos și își îndepărtă picioarele. O poziție comică, dar ea nu râse.

— Să facem un plan? Când? Când pui tu la punct acest plan despre care ai vorbit toată săptămâna?

În loc de răspuns, mâinile ei i se încleștară pe ziar.

— Nu vei face niciun plan, mamă! Niciodată nu faci niciun plan!

Nici măcar nu părea supărat. Zâmbetul lui îngust, ciudat era aproape trist și întinse mâna înspre ea, dar se opri înainte de a o atinge.

— Am să inventez eu ceva, șopti ea. O soluție. Am nevoie doar de puțin timp.

— Ca să fiu sincer, mamă…

Dar nu mai zise nimic. Ridică doar din umeri și se duse spre antreu. Mama se ridică de pe sofa și se grăbi după el.

— Olav, băiatul meu, nu *trebuie* să ieși!

Ea se agăță de brațul lui. Chiar dacă Olav Håkonsen avea doar doisprezece ani, înțelese că mamei lui îi era teamă. Mai știa și că ea avea dreptate când spunea că este o prostie să iasă. În plus de asta, era sigur că o va chinui îngrozitor cu plecarea lui. Era cât pe ce să se răzgândească.

Dar trebuia să iasă chiar acum din apartamentul aceasta care i se părea mult prea mic. Se scutură ca să scape de mama sa și înșfăcă o sută de coroane dintr-un bol de pe comoda de la intrare. Apoi își astupă urechile să nu mai audă plânsul mamei și ușa trântindu-se în urma sa.

Când aerul răcoros de februarie îi atinse fața, uită de mama sa și se simți aproape fericit. Pentru orice eventualitate, își luase o căciulă mare pe cap. Afară se făcuse deja întuneric, așa că nimeni nu l-ar fi putut recunoaște, mai ales de la distanță. În afară de bancnota de o sută pe care o luase, mai avea încă cincizeci de coroane în buzunar – erau banii de buzunar pentru două săptămâni, bani de care nu se atinsese. Mama îi dăduse bani de buzunar în fiecare săptămână, chiar și după ce se mutase la casa de copii. Primise banii mai devreme în aceeași zi, după ce întrebase de ei, iar mama se uitase la el cam ciudat.

Cel mai tare voia să meargă în Centru. Avea bani ca să își cumpere ceva bun sau, poate, să se joace la aparate. Sau le putea face pe amândouă. Dar bineînțeles că nu putea merge acolo. Mulți de acolo îl cunoșteau. Putea însă să ia autobuzul spre un alt centru comercial, într-o altă zonă a orașului. Mai fusese de câteva ori la Storo înainte. Mama cunoștea o coafeză acolo, care îi tundea pe amândoi destul de ieftin. Ea a fost cea care l-a tuns în stil punk, deși frizura era pe cale de dispariție. Era destul de cool, s-a gândit el, deși mama sa, când l-a văzut, i-a aruncat o privire tristă, lipsită de viață.

Va merge la Storo. Chiar dacă nu își amintea să fi văzut acolo aparate de joc.

Autobuzul a venit după câteva minute de așteptare. I-a dat șoferului bancnota de cincizeci fără să spună nimic și a îngrămădit restul în buzunar înainte de a se așeza în spate de tot, în autobuzul cel gol. Era după-amiaza târziu, aproape seară, dar, pentru că era joi seara, sigur vor fi destui oameni la centrul comercial. Dar era cel mai bine așa, acum că analiză din nou situația.

Călătoria nu dură mult. Începuse să scobească puțin din scaunul de autobuz cu un briceag, dar a fost întrerupt de un bărbat care se așează lângă el.

Olav își scrânti glezna când sări jos din autobuz și scoase un geamăt. Durerea îi aminti de mama sa și buna sa dispoziție începu să dispară.

Nu erau aparate obișnuite de joc, doar o porcărie de mașină gen loterie, la care știa că nu va câștiga nimic, și un fel de bandit cu o singură

mână și nici acela nu părea să fie prea amuzant. Dar la parter erau două cafenele și lui îi era foame. Primul era un restaurant frumos, cu mâncare gătită și bere. Celălalt era mai degrabă un fel de ceainărie. O alese pe cea de-a doua. Erau mai multe mese libere și își cumpără o cola mare și două prăjituri.

Centrul comercial Storo părea mult mai vechi decât cel pe care-l cunoștea el și era și puțin mai mic. Dar era extrem de plăcut. Pe o masă, chiar lângă el, stătea un bărbat incredibil de bătrân care vorbea singur, iar Olav se hlizi copios la auzul vorbelor lui. Bătrânul își vărsa mereu cafeaua și chelnerița începuse să fie destul de iritată atunci când veni pentru a treia oară cu cârpa. Atunci când bărbatul observă că Olav îl asculta, își trase scaunul aproape de el și îndrugă mai departe povești despre război și mare, despre nevasta care îi murise de multă vreme. Olav se simțea bine și mai cumpără o cola pentru el și o cafea pentru bătrân, care îi zâmbi și îi mulțumi din toată inima.

Bărbatul era atât de amuzant, încât Olav nu apucă să îi observe la timp. Doi polițiști în uniformă se apropiau de cafenea.

Băiatul rămase la locul lui și nu mișcă niciun deget. Nu pentru că și-ar fi dat seama că așa era rațional, ci pentru că era speriat din cale-afară. Probabilitatea de a da nas în nas cu poliția era extrem de mică.

Chelnerița le făcu semn.

— Omul ăla stă acolo de patru ore și bea doar cafea. O tot varsă pe jos și îmi deranjează clienții, se plânse ea și arătă cu mâna spre bătrân.

Bărbatul tăcu pentru prima dată de la venirea lui Olav și încercă să se ascundă în spatele ceștii. Se apropie mai tare de Olav, în încercarea de a-și găsi un adăpost. Atunci când băiatul se ridică să o întindă, cu spatele la cei doi polițiști, bătrânul îl prinse de mână și îi șopti cu disperare:

— Nu pleca, băiete! Nu mă lăsa!

Pentru un om atât de mic și pricăjit, avea mâini foarte puternice, chiar dacă îi tremurau. Olav îi simți degetele prin mâneca jachetei și fu nevoit să se scuture cu forță ca să se elibereze. Asta a durat câteva secunde și, în acest răstimp, polițiștii veneau direct spre masa lor.

— Este cu tine? întrebă unul dintre ei.

Olav se uită spre podea, trăgându-și mai tare basca pe urechi.

— Nu, nu. Nu îl cunosc deloc, spuse el, și se îndreptă spre ieșire.

Ajunse cu chiu cu vai la florăria de la intrare și atunci îl auzi pe unul dintre polițiști strigând. Oamenii tot intrau și ieșeau, iar Olav simți curentul acela de libertate trăgându-l spre ușă.

— Hei, tu! Stai o clipă!

Se opri fără să privească înapoi. Îl mânca fruntea din cauza căciulii, dar nu îndrăzni să și-o ridice. Avea ceva într-unul din pantofi care îl deranja la călcâi atât de tare, încât aproape îi paraliza piciorul. Nu putea să respire. Îi văzu pe toți oamenii într-un du-te-vino în jurul lui – bărbați cu soțiile și copiii lor în cărucioare, toți zâmbeau fericiți și se învârteau prin magazin. Cu toate astea, nu auzea nimic altceva decât bătăile puternice ale propriei lui inimi. Se simțea rău. Foarte rău.

Atunci o luă fugă. Calculă momentul perfect – chiar în clipa în care ușile erau larg deschise, pe punctul de a se reînchide. Toți oamenii care dădeau să intre în centru se opriră brusc, luați prin surprindere de băiatul care țâșni printre uși, ca o rachetă, și care se năpusti spre locul de parcare. Apoi oamenii rămaseră în calea celor doi polițiști care veneau în fugă după el și ușile automate se închiseră, urmând să se redeschidă încet, în fața polițiștilor nervoși dinăuntru. Atunci când ieșiră, nu-l mai văzură nicăieri pe băiat. Fiecare își alese o direcție și începură să alerge. Cel dintâi își pierdu șapca, pe care o strivi o mașină.

Celălalt fu mai norocos. Când ajunse la parcarea supraetajată, văzu o siluetă îndreptându-se către scările exterioare. Căciula și geaca cu puf pe care le zărise deasupra balustradei se potriveau. Se gândi o clipă să îl cheme pe partenerul lui înainte de a-și continua urmărirea, dar constată imediat că erau prea multe ieșiri din parcare și că nu avea timp de pierdut. O luă la goană după băiat, pe scări în sus.

Colegul lui, care se îndrepta spre o benzinărie Statoil, aflată la câteva sute de metri mai sus pe șosea, analiză situația și fugi către capătul parcării pentru a-i tăia calea băiatului. Ajunse la nivelul superior la câteva secunde în urma colegului său. Băiatul nu se zărea nicăieri. Polițistul mai în vârstă făcu un semn cu mâna. Apoi căutară tot etajul. Verificară toate autoturismele. Căutară printre mașini, în fața și în spatele lor. Se uitară inclusiv sub mașini, deși amândoi erau convinși că un băiat gras de doisprezece ani n-avea cum să încapă sub o mașină obișnuită. În cele din urmă se recunoscură nevoiți să privească adevărul adevărat: era dureros pentru doi polițiști bine antrenați și aflați în cea mai bună formă fizică. Olav Håkonsen, băiatul dat în urmărire, dispăruse fără urmă.

Descurajați își continuară căutările încă o jumătate de oră, înăuntru și în afara centrului comercial. Apoi, dezumflați, se duseră la mașina de poliție ca să raporteze că băiatul a fost văzut și urmărit, că a dispărut din nou. De vreme ce ultimele urme ale băiatului fuseseră descoperite într-o casă din Grefsen, poliția ajunsese la concluzia greșită că băiatul a fost în această zonă tot acest timp. Astfel polițiștii renunțară la suspiciunea că băiatul s-a dus acasă la mama lui, o suspiciune alimentată de niște vecini, care, sub protecția anonimatului, se declaraseră convinși că Olav Håkonsen se ascundea în propriul său apartament.

Dar măcar băiatul era în viață. Acest gând îi mai liniști puțin.

•••

La două zile după ce m-a sunat asistentul social, a venit protecția copilului. Olav tocmai împlinise unsprezece ani. Nu mă așteptasem să vină. Am crezut că mă vor chema la o întâlnire. Deja căutasem un avocat în Pagini aurii. *Ai dreptul la un avocat din oficiu, fără costuri. Știam asta dinainte. Dar acolo erau foarte mulți avocați și specializările lor nu erau precizate.*

Așa că m-am trezit cu ei la ușă. Două persoane: *un bărbat și o femeie. Nu îi mai văzusem înainte, dar, pe de altă parte, nu mai luasem legătura cu*

protecția copilului de mulți ani. Au fost destul de prietenoși, mi s-a părut, deși nu îmi amintesc prea multe. Se deschisese un dosar de cercetare, mi s-a spus, pe baza unor „mesaje care exprimau îngrijorarea”.

Mesaje care exprimau îngrijorarea! Eu am fost îngrijorată pentru băiat vreme de unsprezece ani, iar ei veneau abia acum! Mi-au cerut permisiunea de a intra în casă și apoi au cercetat din priviri totul exact așa cum făcuse femeia de la ajutorul social, în urmă cu mult timp, când Olav era încă un bebeluș. Au cercetat locul cu priviri prelungi, dar fără ocolișuri.

Era într-o zi de joi și eu tocmai făcusem curat în tot apartamentul. Asta nu mi-ar fi putut reproșa! I-am servit cu cafea și biscuiți, dar nu s-au atins de nimic. Au crezut oare că vreau să îi otrăvesc?

Apoi mi-au povestit tot ce știam și eu dinainte: despre comportamentul deviant și agresiv, despre ceilalți copii care îl ademeneau să facă toate nebuniile, despre prezența lui inconsistentă la școală și despre lucrurile care aparțineau copiilor și pe care le-a stricat. Mi-au spus că era prea gras și m-au întrebat ce anume mâncam. M-am înfuriat – asta îmi aduc limpede aminte. Am condus-o pe femeia aceea la bucătărie și am deschis frigiderul. Lapte, brânză, chiftele de pește de ieri. Margarină și ceapă și o pungă de mere.

Ea și-a notat ceva într-un carnețel și am observat că a scris „lapte integral”. Atunci am cedat. Băiatul nu bea nici lapte semidegresat, nici degresat. Erau de părere că ar fi mai bine să nu îi dau lapte deloc?

Au stat mult timp și, după cum spuneam, nu îmi amintesc prea multe detalii. Din fericire, Olav era afară, chiar dacă cei doi începuseră să se uite la ceas, pentru că se făcuse seară și el încă nu apăruse. Doreau să adune informații din mai multe surse, mi-au spus, iar asta putea să dureze câteva luni. Apoi m-au întrebat dacă m-ar deranja o evaluare cu un profesionist. Un psiholog sau un psihiatru ar putea să vorbească cu noi doi, astfel încât cei de la protecția copilului „să poată afla mai ușor informațiile necesare”.

Obiecții? Am încercat vreme de cinci ani să conving pe cineva să-l examineze la cap pe băiat, fără să primesc niciun fel de ajutor. Bineînțeles că nu am avut obiecții. Eu știam că ceva este în neregulă, ceva ce ar fi trebuit cercetat în urmă cu multă vreme! „Mai bine mai târziu decât niciodată”, mi-am spus și am observat că intrușii au schimbat priviri între ei. Dar de ce ar fi vrut un psiholog să vorbească cu mine? Asta nu înțelegeam. Dacă aș fi fost de acord cu asta, ar fi însemnat să recunosc că totul era din vina mea. Așa că am refuzat din capul locului.

Atunci când lucrătorii sociali s-au apucat de treabă, am fost de acord ca femeia să stea cu mine și cu Olav de câteva ori. „Observații asupra interacțiunii”, așa se numea în raportul ei. Nu m-am recunoscut deloc în ce a scris. Totul era sucit și distorsionat. Am încercat să îl fac pe avocatul meu să înțeleagă că nu era vina mea că Olav mergea atât de târziu la culcare. Aș fi putut, desigur, să îl forțez, dar totul s-ar fi transformat într-o ceartă și atunci, în mod evident, era mult mai bine să stăm în liniște și pace decât să îl culc pe băiat și el să se învârtă de pe o parte pe alta fără să poată dormi. „Grave probleme la impunerea limitelor”, a scris psihologul.

Exact așa cum m-am așteptat, au descoperit că suferă de MBD. Mai exact, s-a stabilit că „s-au găsit simptome corespunzătoare unui grad scăzut de MBD”, dar avocatul meu m-a asigurat că acesta era doar modul în care ei vedeau lucrurile.\'7b29\'7d

Eu am știut asta tot timpul. Nimeni nu m-a ascultat. Acum, după ce s-a dovedit științific că băiatul suferea de ceva, protecția copilului va susține că în niciun caz *nu pot avea grijă de el. Atât de dificil cum era el. În plus de asta, erau de părere că nu era tocmai sigur că băiatul era bolnav, în ciuda simptomelor de MBD, și că s-ar putea să existe și semne de neglijență din partea părintelui.*

Voiau cu orice preț să îmi aducă un consilier familial. Le-am spus că eram deschisă să fac orice l-ar fi ajutat pe Olav, dar că eu nu aveam nevoie de ajutor. Doar nu eu eram bolnavă! Doar nu cu mine era ceva în neregulă!

Într-un final, cazul a ajuns la comitet și ei, cu toții, au hotărât să îmi ia băiatul.

Nu am dormit mai multe nopți. Când am ajuns în fața consiliului, am observat că miroseam urât, deși făcusem duș în dimineața aceea. Mă simțeam de parcă hainele îmi erau prea mici și regretam că mă îmbrăcasem cu bluza albastră de poliester în locul uneia de bumbac. Dar judecătorul mi-a spus că era important să mă îmbrac elegant. În prima oră, m-a obsedat percepția propriului meu corp, care mirosea din ce în ce mai rău și petele de transpirație de sub braț deveneau din ce în ce mai vizibile. M-a luat amețeala. O femeie mare, rotunjoară, cu o coadă de cal și ochelari și care vorbea un amestec de dialecte a povestit despre tot ce a mers prost de-a lungul anilor. Ea era avocata care reprezenta protecția copilului. Erau cinci oameni în comitet: patru femei și un bărbat. Trei dintre ele își luau notițe, în vreme ce bărbatul, care stătea în partea stângă, la margine, a dat din cap pe parcursul întregii proceduri. Una dintre femei, care avea mai mult de șaizeci de ani, a stat tot timpul și s-a holbat la mine, ceea ce m-a făcut să îmi fie și mai rău. A trebuit să cer o pauză.

Avocatul meu a vorbit mult mai puțin timp decât reprezentanta consiliului. Acesta probabil că a fost un semn rău, dar nu am avut curajul să întreb de ce. Mai mult decât atât, consiliul avea o grămadă de martori. Eu nu aveam niciunul. Avocatul meu îmi spusese că nu era necesar. Când mă întrebase dacă știu pe cineva care să îmi fie martor, nu mi-a venit nimeni în minte.

După două zile, totul s-a terminat. Președintele comisiei, care a fost foarte prietenos tot timpul, m-a întrebat dacă toate punctele esențiale au fost menționate sau dacă aș mai dori să adaug ceva. În sufletul meu era un conglomerat de cuvinte care rămăseseră nerostite. Voiam atât de mult să îi fac să înțeleagă. Aș fi dorit să îi pot duce înapoi în timp și să le arăt toate lucrurile bune și să îi fac să înțeleagă cât de mult ne iubeam noi, Olav și cu mine. Aș fi dorit să îi fac să înțeleagă că am făcut totul pentru băiatul meu, că niciodată nu am băut, nu am luat niciodată droguri de niciun fel, că nu l-am bătut și că întotdeauna, întotdeauna mi-a fost frică să nu îl pierd.

În schimb, am dat din cap că nu și mi-am lăsat privirile în podea.

Douăsprezece zile mai târziu am fost informată că mi-au luat băiatul.

•••

Olav Håkonsen zăcea într-un container de gunoi din parcarea supraetajată de lângă centrul comercial Storo și se întreba oare cât timp a stat acolo. Avea o durere cumplită de cap și era amețit de duhoarea îngrozitoare din jur. Încercă să se ridice, dar căzu la loc printre pungile cu gunoi. Afară era beznă totală. Când încercă să vadă cât era ceasul, își dădu seama că îi dispăruse Swatch-ul. Îi era imposibil să își amintească dacă l-a avut cu el mai devreme. Îl luă cu amețeală imediat ce încercă să stea în picioare, în echilibru, și vomită prăjitura și cola. Asta îl făcu să se simtă mai bine.

Recipientul era plin, dar gunoiul era distribuit inegal, așa că el stătea atât de sus, încât aproape că ajungea la gura containerului, care era rece ca gheața. Și mănușile îi dispăruseră. În cele din urmă reuși să stea drept, dar își pierdea repede echilibrul pe acea suprafață care se clătina sub el. Încercă să își amintească ce s-a întâmplat.

Sărise. La șase, șapte metri deasupra lui se vedea etajul de sus. Asta fusese singura soluție, și-a amintit el. Dar nu își amintea nimic altceva.

În schimb, se ascunsese mai adânc printre pungile de gunoi negre și rău mirositoare și ațipi, purtat către un tărâm binecuvântat și fără vise.

•••

Ziua de lucru a lui Erik Henriksen fusese lungă și încă nu se terminase. Mai aveau încă cinci persoane de interogat și ar fi fost o iluzie deșartă să creadă că le va termina mâine, așa cum îi ceruse Hanne Wilhelmsen.

Dumnezeu știe ce făceau Hanne și Billy T. în tot acest timp! Nu îi suspecta că se sustrăgeau de la muncă, dar ar fi fost frumos să știe și el cu se ocupau cei doi, care nu stăteau prea mult la birou. Până și Billy T., care ar fi trebuit să se implice activ în luarea depozițiilor, era mereu imposibil de găsit. Din când în când, Erik Henriksen simțea că el nu era *inclus* în peisaj cum ar fi trebuit și că nu aveau încredere în el. Asta nu era foarte motivant. Uneori, simțea chiar un fel de nervozitate, un fel de supărare față de Hanne Wilhelmsen. Iar asta era ceva complet nou pentru el și nu știa exact cum să rezolve situația.

Își înclină capul dintr-o parte și alta și își simți mușchii de la ceafă încordați. Era obosit, fără chef și sătul. Acum voia să meargă acasă.

Tone-Marit era la ușă. Ea nu îi spuse nimic, doar îi zâmbi.

Era o persoană obișnuită, chiar dulce, ai fi putut spune. Avea chipul rotund, deși era slabă. Avea ochii mici și oblici, iar când zâmbea, ochii îi dispăreau cu totul. Culoarea părului i se schimba din când în când – în anul în care a cunoscut-o, părul ei trecuse de la blond la roșcat la brunet, așa cum îl avea și acum. Nu știa dacă buclele erau adevărate sau dacă le-a cumpărat și pe acelea.

Tone-Marit nu vorbea prea mult. El, unul, nu știa prea multe despre

ea, dar acum ea se afla acolo. Era după-amiaza târziu. Billy T. era plecat pe coclauri. Hanne Wilhelmsen era o cauză pierdută. Tone-Marit stătea la ușă, zâmbind.

— Vrei să mergem la cinema? o întrebă el, înainte de a se răzgândi, iar ea nici măcar nu a părut surprinsă.

— Am putea, da! Ce film vrei să vezi?

— Orice, nu contează, spuse el, și se simțea deja mai puțin obosit.

Merseră pe jos până în centru. Era prea târziu ca să apuce filmul de la șapte, dar aveau tot timpul la dispoziție să prindă reprezentația de la nouă.

Tone-Marit avea un mers foarte frumos: pășea hotărâtă, sigură pe ea și cu un legănat feminin de coapse, fără a fi exagerate. Își ținea capul sus, deși era aproape la fel de înaltă ca el, iar el avea un metru optzeci și doi de centimetri. Purta o geacă scurtă de piele, model de pilot, peste o pereche extrem de strâmtă de blugi, pantofi cu vârful destul de ascuțit și cu șireturi care dispăreau undeva pe sub marginea pantalonilor. Nici acum nu era prea vorbăreață, dar nu avea nicio importanță.

Le luă o jumătate de oră ca să ajungă la Klingenberg. Atunci el află unde locuiește ea și faptul că locuiește singură. În plus, mai află că ea juca fotbal în prima ligă, că făcea antrenament de cinci ori pe săptămână și că participase la șase întreceri internaționale. Fu extrem de impresionat și uimit că nu știuse aceste informații dinainte.

În timp ce se îndreptau spre intrarea în cinema, o zăriră pe Hanne Wilhelmsen. Inima începu să-i bată mai puternic, dar, pentru prima dată, senzația avea ceva rău, aproape deprimant – acea supărare pe care nu reușise să o îndepărteze cu totul. Încetini pasul și își trecu mâna peste fața pistruiată. Pentru o secundă se gândi să meargă mai bine la Saga. Dar deja se hotărâseră asupra filmului.

Hanne Wilhelmsen discuta cu alte trei femei și se juca cu biletul de cinema. Două dintre femei erau tunse scurt și semănau destul de bine – una avea un hanorac vechi și cealaltă era îmbrăcată într-o jachetă gri, fără formă, și purta cizme de cauciuc, cu marginea pliată în jos, exact ca Drillo\'7b30\'7d. Amândouă purtau ochelari preferați odinioară de studenți. A treia femeie era complet diferită de restul. Aceasta avea păr blond, de lungime medie, și era aproape la fel de înaltă ca Hanne. Pe sub un palton deschis, făcut dintr-o stofă care părea destul de scumpă, purta o rochie de culoare roșu-închis, cu nasturi. Primii doi nasturi de sus erau descheiați și gulerul era ridicat. Acum își dădu capul pe spate, râzând de ceva ce i-a spus una dintre femeile cu părul scurt. Hanne, pe jumătate întoarsă către Erik și Tone-Marit, ridică din umăr și zâmbi într-un fel în care el nu o mai văzuse niciodată. Avea chipul atât de senin, părea mai tânără, mai fericită, mai liberă, într-un fel. Deodată, ea îl zări.

Erik era aici! Și cu Tone-Marit! Nu era prima dată când se confrunta cu această situație, de a-și întâlni colegii în oraș. Oslo nu era un oraș mare. Dar Hanne avea strategiile ei: dădea ușor din cap sau le făcea ușor cu mâna, apoi pleca grăbită într-o direcție oarecare, dând senzația că are de făcut ceva urgent, care nu lăsa loc de discuții de complezență. Strategiile ei

funcționau și acum, deși Cecilie se supăra de obicei sau cel puțin se arăta deranjată.

Dar aici, în fața cinematografului, unde mai trebuia să aștepte încă douăzeci de minute până la începerea filmului, la un loc cu ceilalți oameni, nu i-ar fi folosit la nimic să își fluture biletele în semn de salut; nu ar fi folosit la nimic. Erau subordonații ei direcți, persoane cu care era în strânsă legătură, zi și noapte, deci trebuia să discute cu ei.

Le-a ieșit în întâmpinare celor doi colegi, lăsându-și prietenele în urmă. A descoperit prea târziu că Cecilie era pe urmele ei. Karen și Miriam și-au dat seama imediat ce se petrece și au intrat repede pe ușile cinematografului. De ce dracu' insistau să pară atât de lesbiene, era de neînțeles! Chiar incomod uneori.

Hanne nu avea nici cea mai vagă idee despre ce le va spune. Așa că a prezentat-o direct:

— Ea este Cecilie.

Lumea se opri din mers preț de trei secunde, până când Hanne adăugă:

— Locuim în același apartament. Locuim împreună.

— Aha, spuse Erik Henriksen, întinzând mâna către Cecilie. Eu sunt Erik. Noi lucrăm împreună.

Cu mâna stângă făcu un cerc care îi includea pe el, pe Hanne și pe Tone-Marit.

— Și tu ești colegă cu noi? întrebă el nesigur, analizând chipul lui Cecilie.

— Nu, nici gând! răspunse ea, râzând. Eu lucrez la Spitalul Ullevål. Deci tu ești Erik. Am auzit multe despre tine.

Hanne observă cum Erik se lupta cu veșnica lui problemă – roșeața din obraji –, iar Hanne le mulțumi zeilor că ea se pricepea mai bine să-și ascundă stânjeneala. Nici măcar nu îndrăzni să se uite la Tone-Marit.

— Ai reușit să iei toate declarațiile? întrebă ea veselă și făcu un pas în lateral, ca să nu stea prea aproape de prietena ei.

— Mai avem cinci, îi răspunse Tone-Marit. Le vom termina mâine-dimineață. În plus, băiatul a fost văzut în după-amiaza aceasta.

Hanne deveni atentă:

— A fost văzut? De oamenii noștri?

— Da, la Centrul Storo, dar a reușit să scape, completă Erik. E un mic bandit. Este pe fugă de aproape două săptămâni. E căutat în toată zona aceea. După cum vezi, nu este departe de casa aceea în care a locuit câteva zile. Băieții noștri sunt de părere că și-a găsit o nouă ascunzătoare, așa că acum cercetează fermele abandonate și chestii de genul ăsta. Fermele care urmează să fie demolate.

— Ei bine, spuse Hanne mai veselă, încercând să pună capăt acestei întâlniri neplăcute, cred că am să iau un poster din acesta!

— Este incurabilă! zâmbi Cecilie încercând să o scuze. E înnebunită după postere!

— Replica ta idioată chiar nu era necesară, șuieră Hanne atunci când

ceilalți n-o mai puteau auzi.

— Eu cred că te-ai descurcat foarte bine, Hanne, îi spuse Cecilie calm.

Apoi luă biletele de la ea și i le dădu tipului de la intrare.

— Habar n-am avut că Hanne locuiește cu cineva, bombăni Erik după ce el și Tone-Marit își găsiră locurile. O fată foarte simpatică, de altfel.

Tone-Marit se lupta cu un pai care nu voia să intre într-o cutie de suc.

— Eu nu cred că doar locuiesc împreună, spuse ea calm, reușind în sfârșit să înfigă paiul.

Dar până atunci Erik deja se aruncase asupra unei pungi mici cu ciocolată și începuse să se bucure de film.

10.

Vineri dimineața, la ora zece, Maren Kalsvik îl sună pe Billy T. din nou. Kenneth era bolnav. Plângea și n-o lăsa să iasă din casă. Băiatul era speriat, cu inima sfâșiată și avea treizeci și nouă de grade temperatură. Era conștientă că cerea prea mult, dar l-a întrebat dacă nu cumva putea veni el la casa de copii, să-i ia declarația acolo.

Lui Billy T. îi plăcuse de Kenneth. În plus, știa cum se comportau copiii bolnavi. La unsprezece și patruzeci de minute își parca mașina pe strada din fața casei „Soarele Primăverii”. Nu reușise să dea de Hanne și asta îl neliniștea puțin. Fusese cât pe ce să o sune acasă pentru a verifica dacă nu cumva era acolo, dar se abținuse.

În timp ce deschidea poarta ca să intre în vilă, o femeie foarte slabă se ivi la intrarea principală. Când îl zări, se opri și așteptă ca el să ajungă până sus.

— Ești de la Poliție? îl întrebă ea sceptică, măsurându-l din priviri.

Atunci când el confirmă, în privirea ei apăru o expresie de om concentrat, ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva. Apoi scuturăă repede din cap și alungă acel gând. Fără alte introduceri, îi deschise ușa, el intră, apoi ea porni cu pași repezi pe aleea pietruită.

Raymond cobora scările cu pași apăsați și aproape că se izbi de Billy T. în timp ce polițistul tocmai voia să-și bage capul pe ușa camerei de zi.

— Aoleu! Tu nu ești la școală? îl întrebă.

— Mi-am uitat echipamentul de sport! Maren este în sala de ședințe, îi strigă băiatul de șaptesprezece ani, trântind cu forță ușa în urma lui.

Din fericire nu îl trezi pe Kenneth, care adormise la etaj.

— În sfârșit! Nu a dormit aproape deloc azi-noapte, spuse Maren Kalsvik cu îngrijorare și îi oferi un scaun.

— Se pare că nici tu nu ai dormit prea mult.

Ea zâmbi într-o doară, strânse din ochi și ridică din umeri.

— Eu sunt bine. Pentru el mi-am făcut griji. Toate astea i-au afectat pe copii, știi. Copiii ar trebui *feriți* de evenimente care să le producă traume. Acesta este unul dintre motivele pentru care se află ei aici. Ha! O omucidere și o sinucidere, la o săptămână și jumătate distanță.

Ea își îngropă fața în mâini și rămase așa câteva secunde, până când, deodată, se îndreptă și, cu o voce exagerat de voioasă, îi sugeră să înceapă.

— Dacă facem asta aici, spuse Billy T., am să folosesc reportofonul, spuse el, așezând un aparat de înregistrat în mijlocul mesei.

Ea nu îi răspunse, așa că el deduse că era de acord. După ce meșteri ceva la aparat, acesta începu să meargă, deși avea cel puțin cincisprezece ani și scotea un ticăit asemenea unui mecanism vechi de ceas. Aparținea Poliției Oslo și cineva voise să se asigure că toată lumea știe acest lucru, așa că lipise bilețele autoadezive cu P.O. în șase locuri. Chiar lângă reportofon, el își așeză telefonul, propriul telefon. Îl avea doar de două luni, îl primise cadou de Crăciun de la băieții lui, ceea ce însemna că mamele copiilor

colaboraseră, într-un fel sau altul, la cumpărarea lui.

— Trebuie să îl las pornit, spuse el, parcă cerându-și scuze. Este de prost gust, știu, dar ne aflăm în mijlocul unei investigații și chestii din astea. Ceilalți trebuie să poată lua legătura cu mine.

Nici de data aceasta, ea nu îi spuse nimic, ceea ce însemna că nu o deranja.

— Acum să ne întoarcem la seara crimei, începu el.

— Asta fac oricum în fiecare seară, adăugă ea liniștită. Ori de câte ori mă pot așeza, în sfârșit, să mă odihnesc puțin. Atunci îmi vine în minte totul. Privelișteа îngrozitoare.

În realitate, el o admira: era atât de tânără și avea o responsabilitate atât de covârșitoare. O mare de iubire pentru o turmă întreagă de copii.

— Acum locuiești aici? întrebă el.

— Da. Doar pentru o perioadă. Până când lucrurile se mai așază puțin.

Reportofonul hodorogit se opri brusc din ticăit și el umblă puțin la butoane, care nu voiau să rămână activate. Într-un final, aparatul păru să meargă din nou.

— Îți poți aminti mai exact când te-a sunat Eirik Vassbunn?

— Cred că era cu puțin înainte de ora unu, noaptea, adică.

Ea zâmbi într-o doară.

— Și cum s-a comportat?

— Total isteric.

— Isteric? Poți să îmi descrii mai exact?

— Plângea și se bâlbâia și nu a reușit să îmi spună nimic clar la telefon. Erau doar fragmente disparate.

Expresia ei deveni, parcă, împietrită. Își scoase elasticul din păr, își adună din nou coada de cal și puse elasticul la loc.

— El mi-a spus că tu ai venit *înainte* ca el să sune la poliție.

Billy T. se ridică de pe scaun și se duse la geam. Își duse mâinile la spate și o întrebă fără să o privească:

— De ce nu ne-ai spus asta atunci când ai fost audiată prima dată?

Brusc, se întoarse către ea și o țintui cu privirea. Singurul lucru pe care îl detectă în ochii el fu pură uimire.

— Dar am spus asta foarte clar și atunci, spuse ea. Sunt sută la sută convinsă de asta.

Billy T. se îndreptă spre masă, scoase o copie a precedentei declarații. Avea cinci pagini și era semnată și de Kalsvik, și de Tone-Marit Steen.

— Uită-te aici! spuse el și citi. „Martorul spune că a fost sunat de Eirik Vassbunn aproximativ la ora 01:00. Este posibil să fi fost cu zece minute înainte sau cu zece minute după această oră. Ea crede că nu i-a luat mai mult de un sfert de oră ca să ajungă la locul crimei. Vassbunn era extrem de tulburat și poliția a trebuit să îl ducă la medicul de gardă pentru îngrijiri medicale”. Punct. Nu se spune nimic despre faptul că tu ai sunat la poliție. Și nici despre faptul că poliția nu ar fi fost aici atunci când ai ajuns tu.

— Dar chiar *am spus* asta, insistă ea. De ce să nu fi spus?

Billy T. se scărpină pe cap. Trebuia să se radă. Părul înțepa și îl mânca

puțin. El știa că probabil Maren spunea adevărul. În depoziția anterioară nu se menționa că a ajuns înaintea poliției, dar nici nu era specificat cum că *nu* a ajuns după ea. Tone-Marit era promițătoare, dar tot mai făcea mici gafe.

Sună telefonul. Amândoi tresăriră.

— Billy T! strigă el nervos în telefon.

Deveni și mai agitat când constată că cea care îl întrerupse era Tone-Marit.

— Scuze, Billy, spuse ea, dar eu…

— Billy T. Billy *T.*! Ți-am mai spus! De o sută de ori!

Se răsuci într-o parte și Maren Kalsvik ridică din sprâncene, arătând spre ușă. El aprobă din cap, cumva descumpănit, dar ea păru fericită că poate lua o scurtă pauză atât de repede. Închise ușa cu atenție, iar el rămase singur.

— Ce este?

— Am descoperit cine a comis frauda cu cecurile.

El nu spuse nimic. Auzea susurul apei care trecea prin țevi și deduse că Maren Kalsvik era alături, în bucătărie, și făcea cafea. Dar era posibil ca auzul să-i joace feste.

— Alo? Alo!

— Da, sunt aici. Cine a fost?

— Iubitul. Pe înregistrările video se vede clar ca lumina zilei, chiar dacă și-a pus o barbă falsă.

Teoria cu care venise Hanne la bar s-a spulberat. Dar nu mai conta deloc.

— Încă un lucru, spuse ea, și vorbele îi fură întrerupte de tot felul de zgomote pe linie. Alo? Ești acolo?

— Da, strigă el. Alo?

— Iubitul a dispărut. Nu a mai fost la muncă de ceva vreme, dar nu este în concediu medical sau ceva. Nu am dat nici de colegul lui, cel cu care ne-a spus că a fost în Drøbak în noaptea crimei.

Șuieratul din telefon deveni și mai puternic. Acum nu mai era sigur dacă sunetul provenea de la țevile de apă, de la telefon sau din mintea lui.

— Alo?

— Da, da, te aud, strigă el exasperat. Află unde este tipul acum. Nu face nimic altceva. Înțelegi? Nimic! Află doar unde este. Ajung la secție peste douăzeci de minute.

Închise telefonul, își puse haina pe el și, după ce o informă scurt că pleacă, o lăsă năucită pe Maren Kalsvik în urma lui, cu termosul într-o mână și cu două cești în cealaltă.

Evident, Billy T. își uită reportofonul.

•••

Hanne nu își putea aminti de când nu mai dormise atât de bine. Cu toate astea, era epuizată. Îi luă câteva secunde să realizeze ce zi era. Refuză să se ridice în întâmpinarea noii zile. Își cercetă corpul de sus în jos: nu o dureau nici gâtul, nici stomacul, dar, când duse mâna la șale, în zona

lombară, descoperi o ușoară durere. Asta însemna că în curând îi va veni menstruația. Ieși de sub pilotă și înjură ca un birjar când își dădu seama că era trecut de zece și jumătate.

Cecilie plecase deja. Masa din bucătărie era pusă pentru ea, cu furculiță și cuțit, șervețele și cele mai frumoase farfurii. Pe farfurie, era un bilețel în care îi ura o zi bună. Cel puțin, asta mai îndulci puțin ziua.

Colegiul pentru asistenți sociali, Diakonhjemmet, era situat la capătul străzii numite, evident, Diakonveien, care pornea de la sensul giratoriu de la Volvat și se termina cu o parcare imensă. Colegiul era amplasat pe un mic deal, într-un cadru frumos și spațios, dar era construit în mai multe stiluri arhitecturale. Intrarea se făcea prin colțul format între o clădire de două niveluri, construită din cărămidă, și o alta imensă, galbenă, a cărei vârstă era incertă.

— O intrare la fel de neprimitoare ca și cea de la Poliția Oslo, mormăi Hanne Wilhelmsen în sinea ei, în timp ce traversa cei treizeci de metri de la locul de parcare spre accesul în colegiu, trecând prin niște uși de sticlă.

Un panou cu anunțuri de pe partea dreaptă anunța un concert de muzică populară, sâmbătă seară, iar pe Hanne o trecură fiorii. Trei studente coborau scările mici de beton. Sau poate că erau profesoare. Hanne era pe punctul de a le întreba cum să ajungă la biroul decanului, când zări un indicator care îi arăta că trebuie să urce treptele, să o ia la stânga și să traverseze sala principală. În drum, a mai dat de alte două panouri cu anunțuri, care o invitau la rugăciunea de dimineață, ba chiar se ofereau să se roage pentru ea, dacă voia.

„N-ar fi o idee chiar așa de rea”, se gândi ea. „Dar cred că anunțul nu le vizează și pe cele ca mine”.

Urma să discute cu o femeie pe nume Ellen Marie Sørensen. Aceasta îi arătă unde își poate lăsa haina. Avea o față vigilentă, care exprima eficiență. Cuvintele îi erau prietenoase, dar vocea ei era ascuțită și poruncitoare. Hainele pe care le purta nu erau nici excesiv de scumpe, nici alese cu foarte mult bun-gust, dar erau sobre și îi veneau bine. O fustă gri, plisată și o bluză cu volane, cu un sacou gri, de o nuanță mai închisă, o făceau să pară mai în vârstă decât era de fapt. Tunsoarea era simplă, dar foarte feminină, cu o urmă ștearsă de culoare pe o șuviță, pe care și-o vopsise cu mult timp în urmă. Ellen Marie Sørensen era genul de femeie în compania cărora Hanne Wilhelmsen se simțea întotdeauna stângace. Regreta că nu s-a îmbrăcat în ceva mai oficial decât pantalonii de catifea reiată și un pulover tradițional norvegian. Femeia o făcea să se simtă de parcă ar fi trebuit să poarte uniformă.

Doamna Sørensen îi confirmă că vorbise cu Agnes Vestavik recent. Nu putea să îi spună data exactă, dar, în orice caz, nu trecuseră mai mult de trei săptămâni. Și-a amintit despre acea întrevedere, pentru că fusese uimită de cererea ei. Inițial, refuzase să îi răspundă.

— Nu știi niciodată! spuse ea țuguindu-și buzele cu înțeles. Oricine poate să sune și să se dea drept altcineva, înțelegi?

Dar imediat după aceea decanul venise la ea și o rugase să răspundă

cererii făcute de Agnes Vestavik, care îi era o foarte veche prietenă. Atunci ea o sunase imediat înapoi și îi furnizase informația cerută.

— Și care era informația aceea? întrebă Agnes, punându-și mâinile una peste alta.

Poate că avea de-a face cu locul. Un colegiu creștin ar trebui, în mod evident, să fie un loc unde Dumnezeu era mai apropiat de oameni. Sau poate că se agăța de ultimul fir de păr, în speranța că va putea influența răspunsul cu privire la motivul pentru care Agnes Vestavik sunase la Colegiul de științe sociale Diakonhjemmet în săptămâna în care a fost ucisă.

„Doamne”, spuse ea în sinea ei, privindu-și nodurile degetelor, care erau albe din cauza încordării cu care aștepta răspunsul. „Doamne, dă să fie ce cred eu!”

Iar El îi ascultă rugăciunea. Nu îi mulțumi chiar atunci, pentru că era mult prea ocupată.

•••

Era ziua în amiaza-mare, iar el se simțea aproape mort. Cel puțin, așa își imaginase că va fi atunci când va fi aproape mort. Brațele și picioarele îi erau total amorțite. Capul parcă îi luase foc. În rest, i se părea că tot corpul îi înghețase. Poate pentru că abia reușea să se miște. Auzea mașinile trecând pe acolo și, uneori, chiar voci. Trebuia să plece din acel loc.

I se făcu și mai frig după ce dădu la o parte toate pungile de gunoi care îl acopereau. Dar îi veni mai ușor să se miște. Doi pescăruși stăteau cocoțați pe marginea containerului, uitându-se în jos la el. Își înclinară puțin capetele și țipară ascuțit. Poate că aici locuiau și poate că el le furase casa. Îi alungă, dar păsările nu zburară departe, de unde continuară să se uite în jos la el, vociferând.

În cele din urmă, reuși să iasă din container – să se urce pe margine cu burta – și se rostogoli jos. Se lovi în cădere, dar nu mai conta deloc. Își curăță hainele de mizerie, cu mișcări lente. Un tip de la primul nivel al parcării îl întrebă dacă are nevoie de ajutor. El dădu din cap că nu și plecă repede de acolo.

Habar nu avea câte ore trecuseră de când stătea acolo. Dormise majoritatea timpului sau cel puțin ațipise, în scurtele intervale în care stătuse treaz, încercase să ia o decizie.

Avea nevoie de ajutor. Nu se putea descurca de unul singur. Dar nu erau prea mulți oamenii care l-au ajutat vreodată cu adevărat. Asistentul social, probabil. El l-a ajutat puțin, dar apoi s-a încurcat cu cei de la protecția copilului și i-a lucrat pe la spate.

Apoi era mama, bineînțeles.

Îl durea sufletul când se gândea la mama și abia atunci își dădu seama cât de rău se simțea – i se făcuse pielea de găină și durerea de cap era mai apăsătoare ca oricând.

Dar măcar nu-i mai era foame.

Cel mai mult și-ar fi dorit ca mama să îl poată ajuta. Acesta ar fi fost lucrul cel mai corect, pentru că era adevărat ceea ce îi tot spunea – ei doi

trebuiau să fie împreună.

Dar ea nu fusese niciodată capabilă să-l ajute. Iar această situație sigur nu era una pe care ar fi putut să o rezolve. Era puțin neclar *ce* anume trebuia rezolvat, dacă stătea să se gândească, dar cineva trebuia să acționeze. Și mama nu era persoana potrivită.

Mai rămânea o singură posibilitate: Maren. Ea îl ajutase cu adevărat și îi spusese foarte clar: „Dacă ai vreodată probleme, trebuie să vii la mine”.

Năuc și obosit, începu să se gândească la o modalitate de a ajunge la Maren.

•••

Aproape că se loviră unul de altul în fața intrării pentru angajați. Parcaseră complet ilegal, după ce se luptaseră cu traficul greoi.

— Unde naiba ai fost? întrebă Billy T., dar Hanne Wilhelmsen îl privi mai degrabă fericită decât înfuriată.

— Am descoperit ucigașul, spuse Hanne.

— Și eu! declară Billy T.

Atunci se opriră.

— Oare de ce am presimțirea că nu am ajuns la aceeași concluzie? îl întrebă Hanne încet.

— Pentru că, în mod cert, am ajuns la persoane diferite, spuse Billy T. la fel de calm.

Apoi tăcură și se așezară pe scaune în biroul lui Hanne.

— Tu primul, spuse Hanne, luând o înghițitură de cola veche.

Făcu o grimasă și puse sticla jos.

— Este Iubitul, spuse Billy T. cu subînțeles, întinzându-se după cola.

— Nu te-aș sfătui. Este antică și de demult, spuse ea, arătând către sticla pe jumătate goală.

— Ce te face să crezi că Iubitul a ucis-o?

După ce el îi dădu toate explicațiile, ea tăcu. Apoi își aprinse o țigară și îi luă șapte minute ca să proceseze informațiile primite. Billy T. o lăsă în pace.

— Adu-l la secție cât de repede poți, spuse ea într-un final. De îndată!

— Yesss, șuieră el triumfător și dădu cu pumnul în masă.

— Dar să nu uiți să ceri aprobare pentru mandatul de arestare, înainte de toate. Pentru fraudă și pentru falsificare de cecuri. Și furt.

— Nu pentru omucidere?

Ea dădu din cap aproape imperceptibil.

— Pe toți dracii, Hanne! De ce nu pentru omor?

— Pentru că nu el a făcut-o.

Ea se ridică și luă Codul Penal, apoi rămase în picioare, răsfoind cartea. Nu își mai amintea dacă furtul unui carnet de cecuri intra la furt calificat sau la tâlhărie.

— Dar atunci cine dracu’ a fost?

Acum aproape clocotea de nervi și ridică brațele întrebător.

— Și cine bănuiește Maria Sa, Hanne Wilhelmsen, că ar fi făptașul?

Sau este un secret pe care dorește să îl păstreze pentru Domnia Sa?

— Maren Kalsvik, răspunse ea calm. Maren Kalsvik a fost.

Înainte să mai apuce să explice, cineva bătu la ușă. Billy T. se duse rapid și deschise.

— Acum ce mai e? țipă el către Tone-Marit.

— Mai multe noutăți. Cum ar fi aceasta.

Ea se aplecă și trecu pe sub brațul lui Billy T., îndreptându-se direct spre inspectorul-șef.

— Uită-te aici, Hanne! spuse ea, întinzându-i o foaie.

Era copia unei convenții matrimoniale semnate de Agnes și Odd Vestavik.

— Odd Vestavik nu i-a spus adevărul unchiului Thorvald, se pare, spuse Tone-Marit. Acest document a fost lăsat la registratura capitalei cu două zile înainte de omucidere. Până acum, pur și simplu nu a fost înregistrat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Billy T. nerăbdător, încercând să smulgă foaia din mâna lui Hanne, care încă nu terminase de citit și care îl ținu pe colegul ei la distanță.

— Că lui îi rămâne absolut toată averea și poate să facă exact ce poftește cu ea. Absolut totul îi revine lui.

— Doamne sfinte! rosti Hanne, întorcându-se cu fața spre Tone-Marit. Cum ai reușit să obții toate aceste informații? Cecuri cu semnături false, documente, acorduri nupțiale și câte și mai câte… Petrecem două săptămâni încercând să găsim un mobil și o oportunitate, iar azi ne trezim cu prea multe informații deodată!

— Ne-am organizat singuri, îi răspunse Tone-Marit, fixând-o cu privirea. Pentru că, din nefericire, avem un inspector-șef care nu se deranjează să își conducă eficient oamenii. Așa că facem ce putem, eu și cu Erik.

Nu o privi deloc dușmănos. Nici măcar nu voia să fie provocatoare. Dar o țintui cu privirea, fără să clipească.

Billy T. îngheță pe loc. Pur și simplu nu reuși să se miște, doar ochii i se rotiră spre minutarul ceasului, care părea și el înțepenit de spaimă.

— Touché! spuse Hanne și îi zâmbi. Ai lovit fix în centrul țintei!

Billy T. răsuflă ușurat și începu să rânjească.

— Tinerii din ziua de azi, Hanne, nu au niciun pic de respect.

— *Tu* să taci!

Îl împunse cu degetul arătător în piept.

— De azi înainte, eu voi fi la conducere! Adu-l pe Erik aici! *Acum*!

•••

Nu trecu mult timp și un mandat de arestare fu emis pe numele Iubitului. Un procuror fără prea multă experiență și destul de încet la minte se ocupa de acest caz. Nu-și manifestase deloc interesul pentru cazul lui Agnes Vestavik. Ridică din umeri și trimise doi ofițeri începători, după ce făcu toate formalitățile. Hanne Wilhelmsen le dăduse deja instrucțiunile de

care aveau nevoie și îi trimise la treabă. Deja ajunseseră la concluzia că dispariția lui era la fel de gravă ca problemele cu băutura.

Hanne se întoarse în biroul ei, unde Billy T. deja adusese niște cola, mai proaspătă, pentru toți patru. Ea se așeză la locul ei și bău jumătate de sticlă. Apoi se uită pe rând la Tone-Marit și Erik și apoi din nou la tânăra polițistă.

— Ai perfectă dreptate! Nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor. Îmi pare rău.

Billy T. și Erik fură luați prin surprindere și încercară să o oprească. Tone-Marit rămase tăcută și o privi.

— Îmi pare rău cu adevărat.

Tone-Marit nu își luă privirea de la ea, dar un zâmbet discret i se ivi în ochii ei mici. Hanne îi surâse și continuă:

— Acum trebuie să facem lumină printre acești criminali sau criminale.

Ea împărți dosarul cu copertă verde în patru teancuri, pe care le înșiră în fața ei. Își duse mâna fină pe primul teanc. Verigheta de pe deget străluci vizibil pentru cei trei așezați de partea opusă a biroului. Dintr-un vechi instinct, îi venea să își retragă mâna. Dar ceva o împiedică de data aceasta.

— Aici este Maren Kalsvik, spuse ea, lovind încetișor foile.

Apoi se mută la următorul și spuse:

— Acesta este Iubitul care a jefuit-o înainte de moartea ei. Aici…, spuse ea și se opri la cel de-al treilea dosar. Aici este soțul care a mințit poliția despre faptul că ieșea în câștig de pe urma morții ei.

Cel de-al patrulea teanc, aflat încă în interiorul copertelor, era chiar la marginea biroului.

— Restul, sunt documente despre Olav Håkonsen, despre mama lui, despre Terje Welby și…

— Dar de ce l-ai exclus pe Terje Welby de fapt? o întrerupse Tone-Marit. Cazul lui este încă în centrul atenției, nu?

— Este foarte simplu, Tone-Marit. Este mult prea evident și simplu. Și nu îmi place că nu am găsit niciun bilet de adio. Criminaliștii care au cercetat locul nu au niciun dubiu că este vorba despre o sinucidere. Asta dacă s-au îndoit vreodată! Terje Welby a murit de propriul lui cuțit. Din cauza remușcărilor și a depresiei, cel mai probabil. Pentru că a fost un șmecheraș care a furat bani de la angajatorul lui. Dar nu am găsit niciun indiciu care să ne facă să bănuim că a ucis-o pe Agnes. Întreaga mea experiență îmi spune că ar fi trebuit să fie o scrisoare de adio acolo. O scrisoare în care fie își declară nevinovăția în cazul omuciderii și își cere iertare pentru toate celelalte lucruri comise, fie o scrisoare în care mărturisește totul. Acesta a fost un caz de sinucidere din cauza celei mai adânci disperări. A fost o evadare, dar și o ispășire. Gestul lui nu ar fi fost dus la bun sfârșit dacă nu ar fi *informat* pe nimeni despre ceea ce a făcut și ceea ce *nu* a făcut.

— Dar acum știm că nu a scris nicio scrisoare, spuse Billy T., scoțând

un râgâit zgomotos și prelung.

— Oh, ba da, eu cred că a scris o scrisoare. Sunt chiar convinsă de asta, dar cineva a luat-o.

Erik își vărsă cola pe cămașă, Tone-Marit rămase literalmente gură-cască. Billy T. fluieră.

— Maren Kalsvik, spuse el ca pentru sine.

— Dar ar fi putut să fie oricine altcineva! protestă Erik. De ce tocmai ea?

— Pentru că ea voia să ne convingă că ucigașul e mort. Pentru că lumea ei s-ar prăbuși dacă și-ar pierde locul de muncă – un loc de muncă pentru care trăiește cu fiecare moleculă a ființei ei și pe care l-a obținut după ce și-a falsificat actele și a mințit.

De data aceasta Tone-Marit a fluierat prelung a uimire.

— Maren Kalsvik a fost la colegiul de științe sociale de la Diakonjemmet, continuă Hanne, și-și duse mâna la ceafă. Asta este adevărat. Dar nu a trecut examenele finale din primăvara anului 1990. Asta nu era ceva grav. Ar fi putut să continue în toamnă. Problema a fost că a picat și atunci la examene. Și, atunci, a făcut cea mai proastă alegere din viața ei: în loc să mai treacă o dată prin ultimul an de școală și apoi să aibă *două* șanse noi ca să dea examenul, ea a ales să se ducă din nou la examen. Și, din păcate, a picat iar.

— E proastă sau ce? mormăi Billy T. Pare foarte isteață!

— Una este să fii isteț la lucruri practice! Teoria este ceva diferit. Ar putea să fie o mie de motive pentru care a eșuat. Drama este că după a doua reexaminare nu mai ai voie să îl mai susții. Niciodată. Nu există niciun examen susținut de Maren Kalsvik la Colegiul pentru formarea asistenților sociali Diakonjemmet nici în 1990, nici în 1991. Și în niciun alt an. Atunci a fost nevoită să facă rost de o diplomă, pentru a putea obține locul de muncă. Este o diplomă falsă, evident!

— Futu-i! exclamă Billy T.

— Probabil că așa a zis și ea când a picat examenul.

— Dar se știe, oare, dacă Agnes i-a spus lui Maren că aflase asta? întrebă Tone-Marit.

— Nu, nu știm dacă i-a spus.

Hanne dădu din cap.

— Dar *dacă* i-a spus, atunci Maren știa că viața ei va fi distrusă complet. Ar fi fost de o sută de ori mai ușor să stea la răcoare pentru că a furat treizeci de mii de coroane. Ar fi fost mai rău decât dacă ar fi rămas fără casă și fără bani. În plus, eu mai am…

După o jumătate de oră, băuseră toată cola și temperatura din biroul inspectorului-șef se apropia de treizeci de grade. Erik transpirase și era agitat, Billy T. rânjea, în timp ce Tone-Marit trase din nou concluzia că Hanne Wilhelmsen era cel mai bun detectiv pe care l-a cunoscut vreodată.

Niciunul dintre ei nu mai avea vreo îndoială. Amantul nu era decât un ticălos care va primi pedeapsa meritată pentru furt. Soțul ei era un suflet amărât, un mic papă-lapte căruia i-a fost frică să spună adevărul, chiar dacă

nu l-ar fi afectat cu nimic.

Maren Kalsvik era o ucigașă.

Dar din orice punct de vedere ai fi privit problema, acest lucru era imposibil de probat.

•••

Cathrine Ruge stătea lângă raionul de legume și încerca să își dea seama dacă avea destui morcovi sau dacă ar mai trebui să cumpere un pachet. Nu arătau prea bine, mai ales acum, în miez de iarnă. Să ia mai bine napi? Tocmai când cântărea în mână un nap gri-gălbui și oval, o gașcă gălăgioasă de tineri îmbrăcați în geci roșii matlasate și cu pisici cusute pe spate au năvălit în magazin.

„Doamne, sărbătoarea absolvirii începe tot mai devreme”\'7b31\'7d, se gândi ea. Pe vremea ei, elevii învățau pe rupte până cu o săptămână înainte de Ziua Națională, poate cu excepția unor escapade, când și când, sâmbetele.

Tinerii goliră un frigider de suc și luară de pe raft o cantitate enormă de ciocolată. Își umplură buzunarele cu bomboane de la un stand și unul dintre băieți, unu slăbănog cu voce ascuțită, fu atât de dornic să le impresioneze pe cele două fete din gașca lor, încât răsturnă întreg stativul. Ciocolate, bomboane și jeleuri se revărsară pe podea și, brusc, se lăsă tăcerea. Apoi izbucniră cu toții în râs. Tânăra casieriță părea distrusă. Era mai mică decât ei și probabil că nu va purta niciodată o șapcă de absolvent. Prin urmare, nici nu îndrăzni să îi certe. În schimb, închise casa și se duse să ia un făraș și o mătură. Înainte ca ea să se fi întors, ei deja dispăruseră, luând cu ei tot – cola și ciocolată.

Cathrine se gândi pentru o clipă să-i oprească, dar aproape că îi era teamă de gașca gălăgioasă și sălbatică. Așa cum îi fusese teamă și casieriței. Ieșiră din magazin, ca un monstru cu mai multe capete, lăsând în urma lor patru adulți rușinați, care încercau să evite să-i privească pe ceilalți și care nu mișcară un deget ca să oprească monstrul.

O ajută pe casieră să adune de pe jos. Ezitând, se lăsă pe vine și începu să adune bomboane. Erau amestecate cu mizerie și cu noroiul de afară și trebuiau aruncate. Fata îi întinse recunoscătoare punga mare pentru gunoi și șopti:

— Vin aici destul de des. Fac gălăgie, dar de obicei nu fură.

— Doamne! Încearcă să le ia apărarea, își șopti Cathrine și se ridică. Ar trebui să faci plângere la poliție!

— Șeful este cel care se ocupă de așa ceva. Va veni în curând.

Fata părea să se teamă mai tare de șeful ei decât de tinerii care au jefuit magazinul și Cathrine se oferi să îl aștepte pe acesta. Astfel ar fi putut să o susțină în fața șefului, atunci când îi va explica ce s-a întâmplat.

— Nu, nu, nu e cazul! refuză tânăra. Nu ar face decât să înrăutățească lucrurile.

Le luă zece minute ca să curețe. Un sfert de sac de gunoi plin cu bomboane compromise.

— Dacă vei anunța școala despre acest incident, atunci vor avea probleme, spuse ea, în încercarea de a o încuraja pe casieriță, care deja revenise la micul ei loc de la tejghea. Pisica de pe spatele lor înseamnă că merg la Katedralskolen. Aș putea să…

— Nu, nu. Nu este nevoie, îi răspunse fata.

Cathrine dădu dezaprobator din cap, își plăti cumpărăturile și ieși din magazin. Cumpărase napul cu pricina, chiar dacă era moale și apos. Era aproape sigură că mai avea morcovi în frigider.

Brusc, își aminti ceva ce i se păruse foarte important atunci când Christian spunea că Maren ar fi putut să o ucidă pe Agnes. Picături mari de ploaie rece îi curgeau pe față, dar se opri ca să se gândească bine dacă ar fi trebuit să anunțe poliția. Puse sacoșa de plastic pe trotuar și își șterse chipul înghețat.

Probabil că nu avea nicio importanță, de vreme ce ar fi putut să fie Terje, bineînțeles, cel care a ucis-o pe Agnes. Deși era ciudat faptul că au fost cu toții rechemați la audieri. Ce proastă a fost că nu și-a adus aminte ieri, când polițiștii veniseră ca să îi ia o nouă depoziție. Atunci le-ar fi putut spune, clar și răspicat, totul, iar poliția ar fi decis ulterior dacă era important sau nu. Dacă ar suna acum și ar spune, ar semăna cu un gest de trădare. Iar asta ar putea da de bănuit. Dar ea nu o bănuia pe Maren. Chiar deloc. Poate de asta și uitase…

Ridică punga de cumpărături și porni mai departe. Napul i se lovea de picior la fiecare pas.

Trebuia să mai reflecteze.

•••

Nu-i mai era frig, ceea ce era extrem de ciudat, pentru că își simțea pielea exact ca atunci când era înghețat până în măduva oaselor și amorțit. Ce era și mai ciudat – nu îi era foame. Nu mâncase nimic de ieri și vomitase prăjiturile de mult. În loc de senzația de foame, îl încerca mai degrabă greața, dar nu la fel de rău ca în noaptea precedentă.

Capul îl durea cel mai tare. Îi vâjâia cu totul și era ca și cum cineva i-ar fi băgat o șurubelniță în tâmplă. Uneori, se prindea cu mâna de ureche, atât de tare îl durea, încât ar fi jurat că are o gaură imensă în ea.

În plus, îi era sete, cumplit de sete. Ori de câte ori dădea peste un chioșc sau o benzinărie, se gândea să își cumpere suc. Dar toată lumea îl căuta, cu siguranță. Era poliție peste tot. Niciodată nu văzuse așa de multe mașini de poliție ca astăzi. Asta îi cam dăduse planurile peste cap și era din ce în ce mai obosit de cât fusese nevoit să se ascundă mereu. Mașinile nu aveau sirenele pornite și el trebuia să fie tot timpul în alertă. Unele mergeau foarte încet. Pe el îl căutau! Odată, o mașină a poliției se oprise brusc, la mai puțin de o sută de metri depărtare de el. Un bărbat ieșise din mașină, își făcuse mâna streașină la ochi și privise în direcția lui. Atunci fugise din nou și din fericire găsise o pivniță cu ușa deschisă. Era un fel de atelier de mecanică auto sau ceva. Un individ cărunt și foarte nervos îl găsise pe scările de sub rampă și l-a aruncat afară de acolo. Dar până atunci

și poliția dispăruse deja.

Dar bătuse drum lung și trebuia să ajungă acolo înainte de lăsarea nopții. Când va fi mai aproape de casa de copii, poate va face ultima porțiune de drum cu autobuzul. Poate. Va vedea atunci. Încă nu era hotărât cum va proceda.

•••

— Sunt foarte multe mașini acolo care îl caută. L-au văzut de două ori: aici…

Erik Henriksen, al cărui deget arătător avea unghia mâncată până în carne, arătă un punct de pe harta orașului, aflată pe biroul lui Hanne Wilhelmsen.

— … și aici.

Inspectorul-șef mototoli un pachet gol de țigări și făcu un cocor din foița argintie. Când pasărea fu gata, Hanne se aplecă deasupra hărții și făcu mici cercuri cu degetul cel mic până când găsi ceea ce căuta. Încercă să pună cocorul să stea în picioare acolo.

— Casa de copii.

Cocorul se răsturnă.

— Se îndreaptă spre casa de copii.

Cu ajutorul unui creion stricat, indică o rută care lega Store de „Soarele Primăverii”. Punctele pe care i le menționase Erik se aflau oarecum în linie dreaptă între cele două destinații, deși erau mai aproape de Store decât de casa de copii.

— De ce naiba merge acolo? întrebă Erik Henriksen, încercând să restabilească echilibrul cocorului. Doar de acolo a fugit!

— Nu stă bine, îi spuse Hanne. Trebuie să îi faci picioarele puțin mai mari.

— De ce crezi că merge la „Soarele Primăverii”? repetă Erik, reușind să reașeze pasărea în picioare.

Hanne nu îi răspunse. Habar nu avea de ce Olav Håkonsen se întorcea la casa de copii, dar nu îi plăcea. O îngrijora. O cuprinse o stare de agitație și devenea din ce în ce mai intensă. Simți emoția din nou. Era exact aceeași senzație pe care o avea ori de câte ori apărea ceva ce nu înțelegea întrutotul, deși, în mod evident, avea o semnificație. Ceva ce nu putea prevedea, ceva nu ar fi putut cuprinde în niciuna dintre teoriile ei. Chiar îi displăcea.

— Chiar sper să fie găsit înainte să ajungă acolo.

— Cu siguranță îl vor prinde, spuse Erik calm. Doar sunt cinci echipaje pe urmele lui. Nu poate să fie *atât* de greu să prinzi un băiat de doisprezece ani!

•••

Era trecut de ora două și deja nu mai aveau mult timp la dispoziție. Asta dacă voiau să se țină de promisiunea optimistă de a închide cazul înainte de weekend. Lui Hanne Wilhelmsen îi era deja groază că va trebui să

o sune pe Cecilie ca să o anunțe că, probabil, va întârzia. Așteptau musafiri și îi jurase că va ajunge la masă înainte de sosirea acestora.

— *Oh, shit*! exclamă ea, când își aminti că a promis să cumpere sparanghel proaspăt și vinete de la aprozarul din Vaterland.

Șeful departamentului ridică întrebător din sprâncene.

— Ah, nu-i nimic! adăugă Hanne repede. Nu-i nimic!

Se întoarse spre șeful secției, care stătea strâmb pe scaunul lui și părea extrem de ocupat de ceva ce îi intrase în ureche. Mai întâi, încercase să ajungă la acel ceva cu degetul, dar, pentru că nu reușise să îl scoată, luase o agrafă de birou, o îndreptase și și-o vârâse atât de adânc în ureche, până aproape că dispăruse acolo cu totul.

Hanne știa că ar trebui să-i atragă atenția, dar nu îndrăzni să spună nimic.

— Ești absolut convins că nu avem destule dovezi pentru a o aresta? îl întrebă ea a treia oară.

— Da! îi răspunse procurorul poliției, scoțându-și micuța spadă din ureche.

O grămăjoară mică de ceară maro-gălbuie se lipise de vârful agrafei și el părea încântat. Hanne se uită în altă parte.

— Nu ai decât o serie de teorii bune. Nimic concret. Ea a avut un mobil pentru crimă, dar cu siguranță de motive nu ducem lipsă în cazul acesta. Vreau să spun că avem multe persoane cu motive destul de bune. În plus, nu ai absolut nicio informație legată de modul în care Agnes *a confruntat-o* pe Maren în legătură cu diploma falsă. Dacă reușești să aduci o confirmare că lucrul ăsta s-a întâmplat, voi analiza din nou situația. Abia atunci ne vom apropia de o posibilă arestare. Am nevoie de mai multe dovezi, Hanne. Considerabil mai multe.

— Dar știm cel puțin că a falsificat o diplomă. Nu putem să o reținem pentru asta?

Procurorul zâmbi indulgent și își scoase din nou agrafa. Acum începu să foreze în cealaltă ureche.

— Pentru asta avem, într-adevăr, destule dovezi, spuse el cu capul înclinat într-o parte. Dar vom proceda calm în această privință și fără arestări, și fără dramă. Au!

Își scoase agrafa deformată din ureche și o privi total dezamăgit. Apoi îi curăță vârful între degetul arătător și degetul mare, șterse ceara de pantaloni și se ridică în picioare.

— Sfatul meu este să o inviți la o nouă audiere, bazându-te pe informația pe care o deținem, și roagă-te să vină cu o mărturisire. Maren trebuie să fie extenuată în momentul de față.

Îi zâmbi și plecă să-și vadă de treburile sale.

— Porc mizerabil! înjură Hanne cu jumătate de glas în timp ce închidea ușa în urma lui, sperând că el a auzit-o.

Șeful departamentului nu schiță niciun zâmbet și părăsi încăperea.

— Dar are dreptate, spuse Billy T. sec, în timp ce ușa se închidea pentru a doua oară.

— Urăsc când oameni ca ei au dreptate.

— Tu urăști pe oricine ar avea dreptate în fața ta, dacă mă întrebi pe mine.

— Mda, sigur! zise ea, lovindu-l ușor peste cap.

— Dar ce vom face?

— Am putea să o chemăm aici sub pretextul că interogatoriul de ieri a fost întrerupt, sugeră el, destul de lipsit de entuziasm.

— Și apoi ea va insista să o audiem acolo, iar noi vom insista să vină aici, continuă Hanne șirul ideilor pe un ton lipsit de chef. Apoi ea se va face că nu înțelege de ce nu putem aștepta până luni și apoi noi vom deveni mai autoritari și îi vom ordona să vină aici imediat și astfel vom risca să ne dăm de gol. Ea va avea tot timpul din lume să distrugă orice fel de dovadă ar mai exista…

Apoi exclamă nervoasă:

— … *afurisit caz*!

Harta orașului Oslo de pe birou, încă destul de nouă și în condiție bună, fu mototolită în câteva secunde și transformată într-o minge de hârtie. Hanne o azvârli de perete, dar o ridică din nou, destul de jenată de răbufnirea ei. Încercă să recupereze ce se mai putea din ea.

Pe coridor se auziră deodată țipete, strigăte de veselie. Se priviră reciproc, rămânând pe loc să vadă care dintre ei va ceda primul curiozității. Nu trebuiră să aștepte prea mult, deoarece ușa se deschise brusc și agentul Synnøve Lunde năvăli pur și simplu în birou.

— L-am prins pe individ! Criminalul de la cele două cazuri din Smestad! A fost arestat pe un feribot care mergea spre Danemarca!

Acum Hanne parcă prinse din nou energie. Ea și Billy T. făcură un schimb de priviri tăioase.

— Mergem să o aducem pe Maren Kalsvik, decise Hanne.

•••

La casa de copiii „Soarele Primăverii” situația nu era deloc satisfăcătoare. Toate listele cu atribuții fuseseră abandonate pe măsură ce unii angajați fie muriseră, fie se îmbolnăviseră și Maren Kalsvik nu știa cu ce să înceapă. Copiii profitau din plin de situație: făceau mai multă gălăgie, se certau mai mult și încălcau toate regulile care erau interpretabile. Raymond își purta de grijă doar lui, fără să se mai intereseze de Glenn, care fusese prins furând ceva dintr-un magazin. Anita, acrită și fără chef, nu vorbea cu nimeni. Maren suspecta că prietenul ei îi dăduse papucii. Gemenii se hotărâseră să o scoată pe Jeanette din sărite și aproape că reușiseră în seara precedentă, când s-au pișat în patul ei, iar ea observase doar atunci când s-a culcat pe toată mizeria făcută. Kenneth era mai anxios ca niciodată, convins fiind că un pirat locuia în beci.

— Acum vreau să faceți liniște! urlă ea cât o ținea vocea.

O izbucnire neașteptată din partea lui Maren Kalsvik era ceva atât de neobișnuit, încât obținu pe dată efectul scontat. După câteva minute însă, gălăgia reîncepu.

Era ora trei și trecuse doar un ceas de când primii copii sosiseră de la școală. O luă durerea de cap după două minute după ce venise Kenneth și durerea părea să se intensifice.

Se duse în camera cu televizor și închise ușa în spatele ei. Christian va trebui să se descurce cu ei o vreme. Era foarte priceput cu copiii, deși le permitea mult mai multe decât ar fi trebuit.

Aer! Avea nevoie de aer. Se duse la fereastră și o deschise. Aerul curat avu un efect benefic asupra ei și ea inhală puternic de câteva ori. Nările i se mișcau în ritm cu respirația – inspiră, expiră. Își închise ochii.

Într-un fel, își dorea să nu mai fie nevoită să îi mai deschidă vreodată.

•••

— Acolo! Uite-l acolo din nou!

Agentul avea fața lipită de geamul lateral al mașinii și încerca să arate cu degetul în direcția bună, dar nu reuși decât să lovească de câteva ori geamul, fără precizie.

— Acolo este! În grădina aceea!

— Sună la prima patrulă și trimite-i pe partea cealaltă a proprietății, ca să îi putem tăia calea băiatului. Și spune-le să oprească afurisitele alea de sirene!

La câteva secunde după ce agentul îndeplinise ordinele din partea superiorului, își dădură seama că sirenele mașinii de poliție se opriseră undeva în depărtare.

— Dacă nu reușesc să-l prind pe puștiul ăsta, îmi dau naibii demisia, spuse nervos cel mai bătrân dintre ei, făcând o manevră ca să întoarcă mașina; o manevră inutilă, ilegală și cu alunecare controlată pe asfalt.

•••

Reușise. Dacă nu ar fi fost atât de obosit, ar fi fost foarte mândru de el. Maren va fi mândră de el. Pe drum, își făcu de două ori curaj și ceru indicații. În unele locuri observă clădiri care îi erau familiare și acum ajunse la destinație. Dar locul era înțesat de poliție! Erau tot mai mulți peste tot și pe ultima porțiune din drum fu nevoit să sară prin grădini și peste tufișuri ca să nu se facă văzut dinspre stradă.

Reușise! Dar cum să ia legătura cu Maren fără să-l vadă ceilalți?

Ezitând, se adăposti sub niște copaci cu crengile lăsate. Era încă destulă lumină afară ca să poată fi văzut de la distanță, așa că se lipi cât putu de mult de trunchiul copacului. Îl mai despărțeau de ușa de acces la „Soarele Primăverii” un drum, o poartă și o grădină.

Aproximativ cincizeci de metri.

•••

În cele din urmă, Maren deschise ochii. Încet, încetișor. Își acoperi fața cu mâinile. Avea obrajii reci, dar nu înghețase. Se aplecă pe fereastră afară. Simțea cum bazinul îi apasă pe tocul ferestrei, dar durerea era, într-un fel, plăcută. Îi amintea că încă există. Mintea îi era complet golită de

gânduri, dar, în același timp, se simțea obosită. O cuprinse amețeala și observă uimită că își ținuse respirația prea mult timp. Gâfâind, reuși să inspire adânc niște aer revigorant.

Începea să se întunece. Umbrele deveniseră mai estompate și din loc în loc păreau una cu pământul. Cineva lăsase poarta deschisă. Poarta trebuia să fie mereu închisă!

Ceva se mișca undeva lângă unul dintre copacii de peste drum. Silueta unui om tocmai se contura pe fundal când o mașină de marfă, de la o firmă de tâmplărie, îi blocă vederea pentru o clipă. Imediat după ce mașina trecu, fu nevoită să strângă din ochi ca să fie sigură că nu se înșela.

Silueta aceea – pentru că în mod cert era vorba despre un om, chiar dacă s-a tras mai aproape de trunchiul copacului care se înclina ușor deasupra străzii – se distingea acum destul de clar. Nu era foarte înalt, dar părea să fie solid.

— Doamne! E Olav! spuse ea cu voce tare.

Fugi spre ieșire și, în timp ce se grăbea să coboare scările, aproape că alunecă pe piesele de lego înșirate pe jos. Cu toate acestea, reuși să își păstreze echilibrul și, fără să se mai încalțe, porni valvârtej pe scări și apoi pe aleea cu pietriș.

— Olav! strigă ea cu brațele larg deschise. Olav!

Îl văzu în timp ce ieșea din ascunzișul lui, dar apoi observă mașina. Nu-și dădu seama pe loc că era o mașină de poliție, dar știu că avea o viteză mult prea mare.

Băiatul traversă trotuarul și făcu primul pas pe stradă. Maren ajunsese deja la mijlocul aleii din grădină.

— Stop! țipă ea și se opri, în speranța că avertismentul ei va avea efect asupra băiatului.

Dar el continua să alerge.

Acum i se distingea clar fața. Se afla la cincisprezece metri distanță de ea. El zâmbi, un alt fel de zâmbet față de ceea ce văzuse ea la el înainte. Părea fericit.

Traversase deja doi metri din stradă, clătinându-se și salutând-o cu un semn al mâinii.

Mașina se apropia prea repede. Prea repede în comparație cu viteza limită de treizeci de kilometri pe oră și mult prea repede ca să poată opri dacă un copil de doisprezece ani i-ar fi sărit în față.

Frânele scrâșniră. Maren Kalsvik urlă. O femeie în vârstă, care locuia la patru case mai jos și care tocmai își plimba cățelul, țipă de parcă ar fi fost posedată.

Botul mașinii îl lovi pe băiat la nivelul genunchilor și amândouă picioarele i se rupseră instantaneu. Apoi fu aruncat pe capotă și corpul greoi sparse parbrizul și se rostogoli până pe mașină. Polițistul care conducea pierdu controlul asupra volanului și mașina derapă pe o distanță de zece metri pe asfaltul plin cu nisip, se izbi de un gard metalic înalt de un metru și se opri brusc în ciotul unui copac retezat. Ambele portiere erau îndoite și cei doi polițiști se luptau de zor cu deschizătoarea portierelor.

Olav zăcea pe jos.

Maren Kalsvik ajunse la băiat exact în momentul în care acesta deschise ochii.

— Stai liniștit! Nu te mișca deloc.

El îi zâmbi iar, de data aceasta cu acel surâs ciudat, specific lui. Ea se așeză jos, lângă el, dorindu-și să îl ia în brațe. Dar putea să aibă gâtul rupt, așa că preferă să se aplece deasupra lui și să-l mângâie ușor pe obraji.

— Va fi bine, Olav. Stai complet nemișcat și totul va fi bine.

Băiatului îi curgea salivă din gură și ea îl șterse cu grijă pe bărbie, folosindu-se de mâneca bluzei.

— Te-am văzut, Maren! șopti el slab. Fugeai… erai în grădină… Ai auzit…?

O grimasă i se întipări pe chip și ea îi făcu semn să tacă.

— Ai auzit că…, mormăi el… Tu…

Maren Kalsvik înghețase. Frigul o cuprinse în tot corpul și nu pentru că era încălțată doar cu șosete și nici pentru că nu-și luase o haină pe ea sau pentru că stătea pe o stradă plină cu noroi, undeva în Oslo, într-o seară de februarie. Gerul cumplit o cuprinse din interior, dintr-o încăpere încuiată, sigilată și a cărei cheie o aruncase. Acum ușa aceea era larg deschisă. Dinții îi clănțăneau în timp ce îl legăna pe băiat.

— Stai nemișcat, Olav. Trebuie să stai nemișcat.

Disperată, se ridică pe jumătate și strigă:

— Ambulanța! A chemat cineva ambulanța?

Bătrâna se așezase pe trotuar și plângea atât de amarnic, încât cățelul ei făcea tumbe disperat în jurul ei, lătrând și schelălăind. Polițiștii încă nu reușiseră să se elibereze din mașina avariată. O altă mașină sosi de după curbă și puse brusc frână imediat ce șoferul își dădu seama de cele întâmplate.

— Cheamă o ambulanță! strigă Maren din nou, de data asta lui Christian, care înmărmurise ca o stană de piatră pe scări, strângând cu putere clanța ușii, în timp ce cinci copii încercau să tragă ușa spre ei, în interior.

— Plângeai! șopti Olav atât de slăbit, încât ea își lipi urechea de gura lui. Te-am văzut… fugind, Maren.

Apoi mai zâmbi o dată și îi spuse ceva de neînțeles la ureche.

Olav Håkonsen suspină încet, aproape imperceptibil, și muri chiar în momentul în care sosiră, în fugă, Hanne Wilhelmsen și Billy T., de la mașina lor, care acum bloca mijlocul drumului.

•••

După ce o interogă pe Maren Kalsvik timp de o oră și jumătate, Hanne Wilhelmsen nu obținuse încă nicio informație în plus. Reușise, în schimb, să o supere extrem de tare pe Cecilie. A fost nevoie de mult timp ca să pună lucrurile la punct la casa de copii. Hanne, îngrijorată, privind spre fereastra de la apartament, deduse că, probabil, oaspeții lor terminaseră deja de mâncat primul fel. Asta dacă Cecilie reușise să improvizeze altceva în locul

sparanghelului care nu ajunsese acasă la timp.

De-ar veni Billy T. devreme. Era rândul lui să aibă grijă de copii în weekend, dar îi promisese că va veni imediat după ce băieții se duc la culcare. Sora lui urma să fie babysitter în locul lui. Hanne își ciufuli părul și se scărpină în cap.

Nu făcea absolut niciun progres.

Maren Kalsvik renunță la dreptul ei de a chema un avocat. Hanne Wilhelmsen declarase explicit că Maren era acuzată de falsificarea diplomei, dar că nu era pusă sub acuzare pentru uciderea lui Agnes Vestavik.

— Deci nu are niciun fel de drepturi în această privință, nu încă! sublinie Billy T.

Avea dreptul la un avocat, cu toate astea refuză. În privința diplomei, recunoscu de îndată totul. Mărturisi totul fără să clipească. Rămase nemișcată ca o păpușă de lemn pe întreg parcursul audierii și răspunse cât se poate de concis la fiecare întrebare. Când Hanne, mai mult dintr-o curiozitate personală decât din necesitate profesională, o întrebă de ce a căzut de atâtea ori la examen, expresia de pe chipul lui Maren deveni și mai lipsită de chef. La această întrebare refuză să răspundă.

Erau însă câteva aspecte pe care le negă în mod repetat, ori de câte ori Hanne credea că este pe punctul de a o încolți: că Agnes îi spusese că descoperise falsul din acte și că ar fi avut de-a face cu omuciderea directoarei.

— Nu știam că aflase, spuse ea. Nu aveam absolut niciun motiv să o omor pe Agnes.

Aprinzându-și o țigară, Hanne Wilhelmsen își cocoță picioarele pe masă, apoi se uită în gol, până când închise încet ochii. Imaginea lui Olav i se întipărise pe retină, așa că redeschise repede ochii. O fixă cu privirea pe cealaltă femeie.

— Erai atașată de băiatul acela, spuse ea molcom.

Maren Kalsvik doar ridică din umeri, nevoind să se lase angrenată în discuție.

— Am observat asta la tine. Erai atașată de el, nu-i așa?

Nu plânsese deloc. Îl ținuse strâns pe băiat, dar când i-au dat de înțeles că băiatul a murit, i-a dat drumul, s-a ridicat în picioare și expresia de pe chipul ei a împietrit, neschimbându-se de atunci. Pe Hanne începea să o enerveze.

— Ei bine, spuse Hanne după ce așteptă două minute ca să primească un răspuns, nu ajungem nicăieri, se pare. Și se face târziu. Așa că am să îți spun ceea ce știm noi, iar tu poți să stai într-o celulă ca să reflectezi peste noapte. Vei avea timp să te gândești dacă nu ar fi mai bine să ne confirmi ceea ce am descoperit deja.

Faza cu celula nu era neapărat adevărată, dar funcționă. Un mușchi din colțul gurii îi tresări aproape imperceptibil și nu dispăru de acolo vreme îndelungată.

Hanne se ridică în picioare și se duse de cealaltă parte a mesei. Se așeză pe masă, picior peste picior. Maren Kalsvik stătea la un metru

distanță, cu privirea țintuită pe abdomenul ei.

— Aveai o programare la dentist în ziua aceea. Discuția dintre Agnes și Terje a durat atât de mult, încât trebuia să pleci. Trebuia să ajungi la dentist. Îmi imaginez că Agnes nu a fost prea încântată. Sigur, era în toane foarte rele în ziua aceea. Este și de înțeles, cu angajații aceștia care o trădaseră care mai de care.

Maren continua să privească fix în același punct din pulover, dar Hanne observă că tremurul din colțul gurii tinerei nu mai era vizibil.

— Poate că Agnes nu voia să facă zarvă. Poate că aveai planuri și pentru restul zilei. Eu nu am de unde să știu, dar eu cred că te-a rugat să te întorci mai târziu, pe seară. Seara târziu. Ea voia să își culce fata mai întâi, iar apoi să se asigure că e pace și liniște și la creșă. Dar eu nu am de unde să știu sigur. Poate că ai prevăzut că te aștepta ceva neplăcut. Poate că ai avut o presimțire, pentru că ea a insistat să vă întâlniți din nou. În orice caz…

Ea se ridică de pe masă și se așează la locul ei. Apoi luă o foaie albă de hârtie dintr-un sertar și începu să facă un avion de hârtie.

— În orice caz, te-ai întors, cândva pe la ora unsprezece, poate. Nu ai făcut gălăgie, pentru că știi foarte bine că unii dintre copii sunt pe cale să adoarmă pe la ora aceea. Poate că ai aruncat o privire și în camera în care era Eirik Vassbunn, dar atunci ai observat că dormea și l-ai lăsat în pace. Poate că ai procedat așa pentru că voiai să îi arăți că îți pasă.

Hanne tot plia foaia de hârtie.

— Dar este foarte posibil să fi avut și alte motive. În orice caz, el nu a observat când ai venit.

Avionul era aproape gata. Hanne luă o nouă foaie pe care o rupse cu grijă, ca să facă o coadă splendidă.

— Atunci ai aflat despre ce era vorba sau despre ce dovezi obținuse despre tine, sau despre concedierea ta, sau altceva care te-a supărat extrem de tare.

Hanne își lăsă privirea să alunece de la avionul de hârtie spre chipul femeii. În continuare nu lăsa să i se citească nimic din expresia feței. În continuare părea să aibă chipul împietrit, fapt care nu o mai enerva pe Hanne, ci îi confirma că a depistat niște semne foarte bune, chiar excelente pentru ceea ce urmărea.

— Cu siguranță ați vorbit încet, de vreme ce copiii dormeau pe întreg etajul. Chiar dacă vă despărțeau niște încăperi de ei. Dar, ca să fiu sinceră…

Hanne Wilhelmsen se opri și expedie avionul într-un arc minunat înspre tavan. Când avionul atinse punctul maxim al arcului, păru să se oprească în aer, pentru ca apoi să facă un looping și să aterizeze pe tocul ferestrei. Maren Kalsvik nu se lăsă impresionată și nici măcar nu se uită la avion.

— Am încercat să mă pun în situația ta, spuse Hanne pe un ton prietenos. Am încercat să mă gândesc oare cum m-aș fi simțit eu dacă aș fi fost deconspirată, atunci când șeful meu a descoperit că, de fapt, nu am terminat academia. Și că toți ceilalți vor afla, iar eu voi fi dată afară și voi

rămâne fără loc de muncă.

Ea turnă câteva picături de cafea în scrumiera din care se revărsau chiștoacele și apoi aruncă tot conținutul într-un coș de hârtii înainte de a se întinde spre sertar, de unde scoase patru șervețele Kleenex. Șterse scrumiera și apoi își aprinse o nouă țigară.

— Eu pur și simplu m-aș fi prăbușit. Adică, după atâția ani, după ce am demonstrat că sunt perfect capabilă să îmi fac meseria, o mizerie de hârtie îmi răstoarnă întreaga existentă.

Ea dădu din cap și pleoscăi din buze.

— Maren, eu nu te iau în râs, spuse ea încet. Vorbesc foarte serios când spun că eu aș fi fost distrusă. Și, chiar dacă locul meu de muncă înseamnă foarte mult pentru mine, eu cred că al tău înseamnă și mai mult pentru tine. Asta se vede din felul în care te comporți cu copiii.

O serie de cerculețe de fum se ridicară înspre tavan. Cele două femei rămaseră cufundate în tăcere o vreme. Singurul sunet care răzbătea până la ele erau pașii care se auzeau pe coridor. Casa urma să se golească pe perioada weekendului.

— Trebuie să mă corectezi dacă greșesc, o încurajă Hanne deodată și o privi țintă în ochi pe femeia din fața ei.

Aceasta din urmă se fâstâci pe loc și dădu din cap în timp ce mormăi ceva ce Hanne nu putu să deslușească. Apoi își reluă rolul de sfinx.

— Poate că ai cerut îndurare. Eu asta aș fi făcut, continuă Hanne, plină de energie. Dar Agnes… Știi ce înseamnă Agnes? Neprihănită sau feciorelnică. Sfânta Agnes a fost neprihănită, dar încăpățânată. Asta a costat-o viața. Dar oare și Agnes a noastră a fost la fel de încăpățânată?

Cum era și firesc, Maren nu îi răspunse, dar fața ei era acum aproape străvezie și lividă.

— Poate că așa a fost, spuse Hanne, așteptând o confirmare din partea lui Maren. Apoi ceva s-a întâmplat și eu aș vrea să aflu detaliile acelei întâmplări. Uită-te la mine!

Lovi cu amândoi pumnii în birou, ceea ce o scoase pe Maren Kalsvik din starea de nemișcare. Se priviră în ochi o secundă, dar apoi tânăra își feri privirea. Hanne dădu din cap dezaprobator.

— Erau niște cuțite acolo – cuțitele proaspăt ascuțite ale lui Agnes. Se aflau pe birou sau poate pe raftul de cărți. Nu este important unde se aflau. În orice caz, ai înconjurat biroul și când ai ajuns în spatele ei, ți-a venit ideea într-o clipită. Ai luat un cuțit și i l-ai înfipt în spate. Erai în culmea furiei, erai disperată și îți ieșiseși complet din minți. Aici există foarte multe informații cu care un avocat al apărării poate lucra. Cineva ar putea chiar să ajungă la concluzia că nu judecai limpede în momentul crimei. Un avocat te-ar putea ajuta.

Hanne se duse cu scaunul de birou pe roți până la geam pentru a-l deschide. Camera era plină de fum de țigară. Acum se făcu însă foarte frig.

— Vrei să sun un avocat?

— Nu.

Maren stătuse atât de mult timp nemișcată, încât corzile vocale îi erau

aproape paralizate și în locul vocii ei se auzi o hârâială. Hanne îl înjură pe Billy T. în gând. Nu avea nicio veste de la el.

— Ești sigură?

— Da.

— Bine. Atunci voi continua. În mod cert, nu ți-ai dat seama ce faci. Omucidere! Știi și tu că uciderea cuiva are loc aproape în toate cazurile într-un moment foarte tensionat. Tu nu ți-ai planificat să faci una ca asta. Aici mai există materie primă pentru un avocat al apărării!

Hanne scoase cartea cu telefoane și răsfoi până dădu de avocați și îi aruncă lui Maren Kalsvik catalogul la paginile cu pricina.

— Eu îți recomand cu toată căldura să iei legătura cu un avocat.

Femeia nu îi răspunse, ci dădu din cap în semn de refuz.

— Nu mai am energie să îți mai spun o dată, spuse Hanne cu un oftat, luând catalogul înapoi și izbind copertele una de ăla. Poate că ai intenționat să ne anunți imediat, dar te-ai răzgândit de-ndată. Știai unde este cheia de la sertarul biroului. Prin urmare, ai luat-o, ai deschis sertarele pentru a căuta documentele compromițătoare. Nu știu dacă ai găsit ceva, dar, din câte se pare, ai descoperit ceva despre Terje – informații pe care le-ai lăsat acolo în speranța că le va găsi poliția.

Hanne râse scurt și sec.

— Nu a fost deloc ciudat că ai știut că Terje a intrat acolo după tine! Ar fi trebuit să pun mai mult accent pe uluirea ta atunci când, a doua zi, ai descoperit că sub ghiveciul de flori nu mai era nicio cheie. Ai fost surprinsă, deoarece tu ai pus cheia la loc. Dar, când noi nu l-am arestat pe Terje, ai dedus că nu am găsit nimic împotriva lui. Ergo…

Hanne se lovi în tâmplă cu degetul arătător de la mâna stângă.

Maren Kalsvik stătea în continuare ca un zombie – nemișcată și cu privirea ațintită undeva, departe, într-un loc pe care Hanne Wilhelmsen nu și-l putea imagina. Parcă ar fi fost transpusă într-o altă lume. Privirea din ochii cenușii părea oțelită, aproape inumană, aducând mai curând cu a unui câine sau a unui lup. Hanne nu își mai amintea decât că ochii ei erau, în mod obișnuit, mai albaștri. Sunetele de pași și vocile de pe coridor, care mai întrerupeau uneori monotonia, se stinseră și ele. Majoritatea celor de la departamentul de omucideri sigur se duseseră la bar, pentru că rezolvaseră cazul dublei omucideri. Acasă, Cecilie probabil că făcea cafea, după ce terminase de înșirat toate scuzele posibile pentru absența lui Hanne. Unde a dispărut Billy T? Ăsta era un mister. Erik și Tone-Marit primiseră învoire să plece în jurul orei șapte, după ce Iubitul mărturisise cu ochii în lacrimi că a încasat cecurile. Într-un final, reușiseră să dea și de prietenul acestuia, cu care pretindea că a petrecut în noaptea crimei, iar acesta confirmase episodul cu băutul cafelelor, fapt recunoscut și de angajații de la cafenea, chiar dacă nu păreau prea convinși. Și acestui om i-au dat voie să plece. Probabil că se simțea destul de prost.

Nici Hanne Wilhelmsen nu se simțea prea în formă.

Dar Maren Kalsvik se simțea vizibil mult, mult mai rău. Stătea într-o liniște mormântală, fără să scoată o vorbă, fără să privească în stânga sau

în dreapta, fără să reacționeze la nimic din ceea ce i se spunea. Acesta era singurul mod în care se mai agăța de viață și de realitate.

Ceva nevăzut din interiorul ei părea că începe să cedeze. Aveai impresia că toate măruntaiele din ea se răscoală. Abdomenul i se mișca și se răsucea, ca și cum inima i-ar fi căzut din piept. Reușea să respire doar cu partea superioară a plămânilor. În mintea ei nu se ghicea niciun gând. În schimb, emoțiile îi răscoleau stomacul și voiau să se elibereze de acolo. Brațele și picioarele dispăruseră – pur și simplu zăceau nemișcate și amorțite, neavând alt rol decât acela de a zăgăzui tumultul și revolta care creșteau în ea.

Singurul lucru de care reușea să se agațe era dorința de a supraviețui. Singura cale de supraviețuire era să stea nemișcată, în speranța că totul va trece. Nu era nimeni în toată lumea care să o ajute. Era complet singură și trebuia să tacă din gură, să nu se dea de gol. Nu trebuia să creadă că Dumnezeu i-a întors spatele.

Biletul de adio apăruse după două zile de la sinuciderea lui. Maren l-a deschis și a vărsat din greșeală cafea pe el când a citit că îi era adresat ei. În bilet scria: „*Nu am ucis-o pe Agnes. Fii cu băgare de seamă, Maren. Agnes a aflat despre diploma ta falsă. Și eu știam. Fii atentă*! *Eu am făcut mult rău. Dar și tu ai făcut mult rău*”.

A ars biletul. Nu era adresat poliției, ci ei. Era scrisoarea ei.

— Doamne, Dumnezeule! părea să bolborosească stomacul ei. Iartă-mă! Ajută-mă!

Inspectorul-șef Wilhelmsen o lăsă pe suspecta de crimă să se cufunde în propriile gânduri multă vreme. Nu știa exact ce anume aștepta de la ea. Se cufunda încet într-o stare de indiferență – ca un gest de autoapărare în fața certitudinii că se afla față în față cu o criminală și nu avea nici cea mai vagă idee cum să se asigure că ea va primi pedeapsa meritată. Cum putea demonstra că ea a comis omorul?

Hanne reuși să blocheze acest sentiment, dar știa că el se va întoarce dacă nu se va întâmpla ceva în curând.

— Nu trebuie să-ți fie teamă din cauza amprentelor. În afară de cele de pe cuțitul crimei, de pe care urmele au fost șterse. A fost nevoie de o simplă ștergere. Toate celelalte urme găsite sunt normale. Tu ai fost în acel birou de sute de ori. Așa ne-am dat seama că ai luat celelalte cuțite cu tine.

Maren Kalsvik se mișcă pentru prima dată pe durata întregului interogatoriu. Amorțită și cu durere în tot corpul, se aplecă spre ceașca de cafea, cu conținutul ei rece, vâscos, puternic și amar. Clipi de câteva ori, strângând tare din ochi de parcă i-ar fi intrat un fir de nisip în ei. O lacrimă mică i se ivi pe gene, la ochiul stâng, apoi i se rostogoli pe obraz. Lacrima fu atât de mică, încât se evaporă înainte să ajungă în dreptul gurii. Apoi ea își îndreptă spatele și se lăsă pe speteaza scaunului, reluându-și postura de păpușă de lemn.

— Deocamdată, conchise Hanne, ridicându-se de pe scaun, îți voi spune ce cred eu. Am să îți spun și cum, încă de la începutul acestui caz, ne-am dat seama că ucigașul este cineva care își petrece toată viața aici și

căruia nu îi este frică de amprentele din restul încăperii.

Traversă încăperea și deschise ușa. Afară pe coridor nu era nimeni și era semiîntuneric.

— Acum eu sunt tu, OK?

Arătă cu mâna spre ea însăși, apoi spre Maren.

— Eu tocmai am ucis pe cineva. Sunt distrusă, disperată, dar mai presus de toate, nu vreau să fiu prinsă. Trebuie să mă grăbesc să ies din situația asta. Dar apoi, poate că îmi amintesc ce s-a întâmplat când am înfipt cuțitul în spatele lui Agnes.

Maren Kalsvik nu se uită deloc spre ea. Stătea liniștită, întoarsă în profil către ușă. Hanne suspină, se duse la ea și o prinse de bărbie. Avea fața rece ca gheața, dar capul ei părea lipsit de vlagă, așa că lui Hanne îi veni ușor să o forțeze să o privească în ochi.

— Când cineva ia un cuțit dintr-un teanc de cuțite, este foarte greu să nu le atingă și pe celelalte. Aproape imposibil, decât dacă are timp să aleagă pe unul anume. Uită-te aici!

Hanne scoase patru obiecte din sertar: un cuțit pentru hârtie, un penar subțire de piele, o cariocă și o linie. Le puse pe toate pe birou.

— Dacă iau un obiect de aici la întâmplare, uite ce se întâmplă!

Se grăbi să ia doar cuțitul pentru corespondență și astfel demonstră ce avea de demonstrat: Hanne atinse și celelalte trei obiecte, exact așa cum îi demonstrase și lui Billy T. în barul din Grünerløkka.

— Nu mai aveai timp să ștergi urmele. Ai făcut totul sub imperiul emoțiilor. O clipă de furie nebună și disperare. Doar pe cuțitele rămase mai puteau fi urme de-ale tale, acolo unde ele nu aveau ce să caute. Le-ai fi putut curăța. Dar asta ți-ar fi luat timp.

Îi dădu drumul și se duse la fereastră.

— Bineînțeles că *oricui* i-ar fi fost frică de amprentele lăsate pe cuțit. Dar vezi tu…

Palmele ei atinseră sticla rece. Făcu o pauză înainte de-a se întoarce spre Maren și îi spuse:

— Dacă ar fi fost vorba despre un alt făptaș, atunci aceluia i-ar fi fost teamă de amprentele de peste *tot.* Despre un posibil ucigaș din afară avem două teorii! Fie s-a aflat acolo pentru că plănuia să facă ceva ilegal, și atunci ar fi purtat mănuși și nu ar fi avut nevoie să ia cu el celelalte cuțite. Fie ucigașul i-a luat viața fără premeditare, sub imperiul emoțiilor, caz în care cuțitele ar fi fost ultima lui problemă. Criminalul ar fi fost nevoit să șteargă urmele de pe o grămadă de suprafețe – de pe clanță, de pe masă poate, de pe brațele fotoliului. Dar ori de câte ori intri într-un loc, te atingi de câte un obiect. Cel puțin așa știu eu.

Maren Kalsvik nu mișcă un deget. Părea că nici nu respiră.

— Nu a fost ștearsă nicio suprafață din întreaga încăpere. Erau pline de praf și de tot felul de mizerii peste tot. Nu am găsit niciun semn că ar fi curățat cineva locul. *Cine a ucis-o pe Agnes și a luat cuțitele nu trebuia să își facă griji pentru nimic altceva decât pentru cuțite.* Acea persoană este de la „Soarele Primăverii”. Amprentele din biroul lui Agnes nu indicau nimic

din afară, cu excepția cuțitelor, pe care putem spune că nu le-a atins nimeni în afară de victimă.

Inspectorul-șef se duse din nou la ușă și își reluă rolul de suspect.

— Poate că aud că vine cineva. Poate că sunt pur și simplu îngrozită. În orice caz, sunt foarte agitată și nu vreau decât să ies de acolo. Cel mai simplu lucru ar fi să iau cuțitele cu mine. Și exact asta ai făcut. Apoi ai ales să cobori scara de urgență și să te faci dispărută. Din fericire…

Hanne râse cu poftă.

— Ai fost foarte inventivă și ai tras scara înapoi atunci când te-ai întors la casă, înainte de sosirea poliției. Asta ne-a dat mult de furcă, să știi. Bun.

Ocoli încet biroul și, în timp ce trecea pe lângă suspectă, își lăsă mâna să alunece pe spatele ei.

— Așa! spuse ea cu emfază și cu un zâmbet mulțumit pe chip.

Apoi se așeză din nou.

— Așa s-au întâmplat lucrurile. Aproximativ, în orice caz. Nu-i așa?

Ochii lui Maren Kalsvik parcă deveniseră o idee mai albaștri. Își ridică mâna și o privi, mirată că mai poate face acest gest. Apoi își trecu degetele prin breton și o privi pe Hanne Wilhelmsen drept în ochi.

— Și cum crezi că vei demonstra toate acestea?

Hanne Wilhelmsen se întreba unde dracu' dispăruse Billy T.

•••

Băieții lui Billy T. adormiseră deja de mult, după multă agitație și trei capitole din *Mio, min Mio.* Sora lui Billy T. zâmbi și-l expedie de acasă, pe urmă se așeză pe canapea cu o pizza, o bere și telecomanda în mână.

În loc să meargă direct la Grønlandsleiret 44, sună la Casa de Copii „Soarele Primăverii". Recepționera de la secția de poliție îi transmisese un mesaj din partea lui Cathrine Ruge, chiar dinainte de a merge să îi ia pe copii. Îi spunea că putea fi contactată la casa de copii oricând în timpul după-amiezii. De vreme ce nu era departe de casa lui, se gândi că nu ar strica să dea pe acolo.

În camera de zi era liniște și pace. Raymond, Anita și Glenn erau în oraș și Jeanette urma să doarmă peste noapte la o colegă de școală. Gemenii se uitau la televizor, în timp ce Kenneth și Cathrine făceau un puzzle pe masa cea mare. Kenneth era nerăbdător și agitat și Cathrine de-abia reușea să-l stăpânească.

Billy T. li se alătură la jocul de puzzle câteva minute și apoi mai trebui să aștepte trei sferturi de oră până ce Kenneth se duse la culcare. Cathrine mormăi în timp ce cobora scările:

— Băiatul acela trece printr-o perioadă cumplită acum, spuse ea. Doar Dumnezeu știe cum a reușit Christian să îi țină pe toți în casă până când Olav… până când Olav a plecat.

Femeia era incredibil de slabă. Capul era un craniu acoperit cu piele și atât. Ochii erau enormi pe fața mică și suptă și Billy T. observă o anume frumusețe în această femeie, care nu avea nici măcar un gram de grăsime.

— Habar nu am dacă ceea ce îți voi spune are vreo relevanță, spuse ea, cerându-și parcă scuze și scoase o hârtie dintr-un dosar pe care îl adusese de la etaj. În ziua în care Agnes a fost ucisă…

Billy T. răsuci cele două foi spre el.

— M-am dus în biroul ei imediat după discuția dintre Agnes și Terje. Și Maren fusese acolo, dar doar câteva minute. Am vorbit despre câteva lucruri legate de serviciu. A durat aproximativ o jumătate de oră sau cam așa ceva. Am vorbit despre Olav, puțin despre Kenneth. Da, avem probleme și cu Kenneth. A fost deja la trei familii adoptive, sărăcuțul. Mama lui…

— Înțeleg, înțeleg, o întrerupse Billy T., făcându-i semn cu mâna să continue. La obiect!

— Intenția mea nu a fost aceea de a-mi vârî nasul în treburi care nu mă privesc. Dar pe birou era o diplomă de la Diakonhjemmet. Am recunoscut diploma, bineînțeles, pentru că și eu am dat acolo examenul… Dar după o secundă, Agnes a ridicat repede hârtia și a ascuns-o în sertar. Era ca și cum și-ar fi dat seama, brusc, că hârtia era acolo și că nu voia ca eu să o citesc, dar am reușit să văd numele lui Maren pe ea înainte ca Agnes să o ia de acolo. A fost destul de ciudat că diploma era acolo și că Agnes a reacționat atât de repede. Nu este niciun secret faptul că nu există niciun însemn aparte pe diplomă – scrie doar „admis”. Dar mi-a ieșit repede din minte, ba chiar am și uitat de el. Dar a fost ceva ce… ceva ce nu mi-a trecut prin minte decât ieri.

Cathrine se ridică în picioare și se aplecă deasupra lui Billy T., arătându-i pe diplome:

— Vezi că sunt diferite?

Și într-adevăr erau diferite. La antet scria DIAKONHJEMMET – COLEGIUL PENTRU FORMAREA ASISTENȚILOR SOCIALI, cu litere mari. Dedesubt scria „Diplomă de examinare în științe sociale”. Pe cealaltă diplomă, în schimb exista un simbol chiar în vârful paginii – un cerc tăiat printr-o liniuță, inclus în cuvântul „Diakonhjemmet”. În mijlocul cercului era un fel de cruce, care amintea de crucea nazistă de fier.

— Oribilă crucea aceea nazistă! exclamă Cathrine. După cum bine vezi, a fost schimbat subtitlul din „Diplomă în Asistență Socială” și termenul *examinare* nu era inclus. Prima diplomă este din 1990 și aparține unei prietene de-ale mele. Cealaltă diplomă este din 1991. Aceasta este a mea.

Cu un deget arătător slab și noduros îi arătă datele scrise în josul diplomelor.

— Și ceea ce este extrem de ciudat, spuse Cathrine după ce se întoarse la locul ei, diploma aceasta care are svastica de fier îi aparține lui Maren! Dar ea nu a dat niciun examen în 1990… L-am întrebat astăzi și pe Eirik ca să fiu sigură. El a fost la aceeași școală cu un an înaintea ei și a absolvit în 1989. Pur și simplu *nu pot* să înțeleg!…

Acum se uita la mâinile ei, care erau împreunate pe masă.

— Nu vreau să bag pe nimeni în bucluc, dar este puțin ciudat, nu-i așa?

Billy T. nu răspunse, dar dădu din cap în semn de aprobare. Fără să-și

ridice privirea de pe cele două diplome, o întrebă:

— Ai văzut-o pe Maren atunci când a ieșit din biroul lui Agnes? Sau mai târziu?

Craniul acela descărnat păru să se gândească intens.

— Da, m-am întâlnit cu ea pe scări. Mi-a spus că era rândul meu.

— Și cum ți s-a părut?

— Hmm… părea supărată puțin și îmi amintesc că m-am gândit atunci că s-a certat iar cu Agnes. Erau prietene bune, ele două, nu vreau să spun că nu ar fi fost, dar aveau opinii divergente, cu privire la copii adică. Agnes era mai strictă, mai de modă veche, într-un fel. Anul trecut, Maren voia să îi ducă pe copii în excursie în sud, dar…

— Cathrine!

O voce disperată o striga din vârful scărilor. Billy T. nu apucă să afle ce s-a ales de planurile lui Maren de a călători în străinătate, deoarece Cathrine Ruge se ridică în picioare și o zbughi pe scări în sus. Reapăru abia după douăzeci de minute.

Deci Agnes avusese o confruntare cu Maren despre înșelăciunea comisă. Nu a fost un accident că falsificarea documentului a fost scoasă la lumină. Dacă această femeie scheletică le-ar fi mărturisit ceea ce știa încă de la prima audiere… care a avut loc chiar în prima zi de după crimă! După nici douăzeci și patru de ore! Cine știe, poate că viața lui Terje Welby ar fi fost cruțată. Poate că și viața lui Olav. Billy T. se lupta să își rețină furia, dar scheletelul își făcu din nou apariția.

— Trece printr-o perioadă îngrozitoare. Kenneth, vreau să spun. Acum i-a intrat în cap ideea că un pirat locuiește în pivniță. În fiecare noapte acest pirat imaginar urcă la etaj ca să mănânce toți copiii. Doamne ferește!…

Vocea ei era ascuțită și singurul motiv pentru care Billy T. nu o întrerupse fu că era prea furios și era de preferat să-și țină gura.

Cathrine își continuă povestea.

— În seara asta, colac peste pupăză, a venit în casă cu patru cuțite mari. Anita l-a dus la locul de joacă, pentru a-i distrage atenția atunci când lucrurile luaseră o turnură prea urâtă aici. El a găsit cuțitele printre niște pietre și a susținut sus și tare că piratul a fost cel care le-a ascuns acolo ca să spintece copiii. Doamne, Dumnezeule! Pur și simplu trece printr-o perioadă îngrozitoare.

Billy T. scutură rapid din cap și furia îi dispăru de îndată.

— Cuțite? A găsit cuțite?

— Da, patru cuțite mari și îngrozitoare! Le-am aruncat!

— Unde?

— Unde ce?

— Unde le-ai aruncat?

— La gunoi, evident!

Se ridică atât de repede în picioare, încât scaunul lui se răsturnă.

— La care coș de gunoi? Aici în casă sau l-ai aruncat cu totul?

Cathrine Ruge se uită ca trăsnită la el.

— Nu, le-am împachetat bine, ca nu cumva gunoierii să se taie cu ele

și le-am aruncat acolo.

Arătă cu degetul spre coșul de gunoi.

Billy T. dădu năvală în bucătărie și smuci ușa de la dulapul de sub chiuvetă. Chiar deasupra, printre coji de cartofi și pielița de la crenvurști, se întrezărea un pachet alungit de hârtie de ziar. El apucă pachetul cu grijă și îl ridică înspre Cathrine, care stătea în ușă cu mâinile atârnate pe lângă corp și cu o expresie nelămurită pe chip.

— Ăsta e? întrebă el și ea îi confirmă cu o înclinare a capului.

După optsprezece minute se afla la Sediul Poliției Oslo unde un coleg epuizat și lipsit de chef aștepta cu nerăbdare weekendul.

•••

Trecuse de mult de ora zece și Hanne știa că în curând trebuia să renunțe. Billy T. trebuia să afle. Era oribil să îți petreci astfel seara de vineri. În plus, Cecilie va fi prost-dispusă toată ziua de mâine. Cel mai rău era că trebuia să-i dea drumul lui Maren Kalsvik.

— E ciudat, știi? îi spuse ea foarte încet femeii tăcute, pe un ton abia perceptibil. E ciudat când vezi câte furtuni sunt în viețile oamenilor. Asta se întâmplă aproape mereu.

Își întinse mâinile deasupra capului și căscă, apoi scoase o foarfecă din sertar și începu să decupeze o figurină dintr-o mușama veche pentru birou.

— Așa sunt eu: degetele mele trebuie să lucreze mereu ceva. De asta îmi este atât de greu să mă las de fumat.

Privi jenată spre al doilea pachet de țigări de pe ziua respectivă.

— Să luăm de exemplu o persoană obișnuită. O persoană oarecare.

Decupase o femeie cu fustă. Cu capul înclinat într-o parte și cu o expresie fericită pe chip, începu să-i deseneze chipul. După aceea, îi coloră rochia cu un marker roz și, după ce termină, propti imaginea de ceașca de cafea. Figurina era strâmbă și asimetrică și avea un zâmbet mare și albastru.

— Agnes Vestavik, de exemplu, spuse ea, și arătă cu degetul spre femeia de carton. Începem să scotocim în viața unei persoane normale, directe și, în mod aparent, plictisitoare. Apoi reiese că realitatea este complet alta. Întotdeauna există ceva în plus. Nimic nu este ceea ce pare la prima vedere. Cu toții avem secretele noastre întunecate. Dacă aș fi omorâtă eu, de exemplu…

Apoi se opri. Era târziu. Era complet epuizată. Persoana din fața ei era o străină. Își continuă firul povestirii.

— Dacă m-ar ucide cineva, detectivii de aici ar fi extrem de surprinși.

Chicoti încetișor.

— Lumea este o iluzie colosală. O imagine distorsionată. Uită-te la tine, de exemplu.

Păpușa de carton căzu într-o rână, fără ca Maren Kalsvik să îi dea vreo atenție.

— Îmi place de tine, Maren. Eu cred că ești o persoană bună. Munca

ta este importantă, are un rost. Apoi se întâmplă o serie de lucruri care îți scapă de sub control și, brusc, te afli aici. Ai ucis pe cineva. Căile Domnului sunt într-adevăr nebănuite!

Hanne Wilhelmsen nu știa dacă Maren Kalsvik o asculta. Cineva bătu la ușă.

Era Billy T.

Era pe punctul de a-l săgeta cu privirea, dar când îi zări expresia de pe chip, se răzgândi pe dată. A găsit sigur ceva! Și era ceva de o importanță covârșitoare!

— Pot să vorbesc o clipă cu tine pe coridor, Hanne? o rugă el, pe un ton prietenos.

— Bineînțeles, Billy T., îi răspunse Hanne Wilhelmsen. Bineînțeles.

•••

Cei doi dispărură parcă o veșnicie. În fața ochilor îi jucau luminițe albe și roșii și auzea un șuierat în urechi. În afară de asta, era o liniște mormântală. Când dădu să se ridice puțin de pe scaun, observă că picioarele îi erau complet amorțite. O dureau mușchii și spatele îi înțepenise cu totul.

Povestea despre diploma falsificată îi ieșise din minte în acești ultimi patru ani. Totul era o catastrofă. Dintotdeauna avusese dificultăți mari la examene, chiar de când era în școala primară. Examenul de maturitate a fost un coșmar. Avea evaluări excelente pe întreaga perioadă a studiilor, dar rezultate proaste la examenele finale. Și lucrurile s-au înrăutățit și mai tare.

La proba scrisă pe care trebuia să o pregătească acasă timp de o săptămână, lucrurile au mers bine. Hopul cel mare era examenul de la școală. Ceva se petrecea cu ea ori de câte ori intra într-o încăpere de examen. Pupitrele așezate la distanța regulamentară, vulpile bătrâne care se asigurau că nu copiază nimeni, toate cutiile cu pachete de mâncare, termosurile, penarele; liniștea în care se auzeau șușoteli, vocile dinainte ca subiectele să le fie distribuite. Nervozitatea, care la majoritatea celor de acolo era amestecată cu așteptarea, se transforma încet într-o nerăbdare copilăroasă. Dar nu și în cazul ei. Maren Kalsvik era cuprinsă de spaimă și paraliza. Pierduse și ultima șansă după ce dăduse din nou examenul în primăvara aceea, în care, în mod firesc, ar fi trebuit să termine colegiul. Nu și-a mai permis atunci să repete un an întreg de școală. Așa ar fi trebuit să facă. În ziua aceea din vara lui 1991, după ce a aflat rezultatele și a știut că toate visurile ei de a deveni asistent social calificat s-au spulberat, nu a simțit altceva decât un gol imens și cenușiu. Exact ca acum. 140 000 de coroane împrumut pentru studii și nu obținuse nimic de banii aceștia. Toate porțile îi erau închise. Alte șanse nu mai existau.

Dar soluția a fost atât de simplă! O diplomă împrumutată, niște pastă corectoare și un xerox. Nu a avut îndrăzneala să pretindă că e o diplomă originală și atunci a scris pe ea „Copie conformă cu originalul”, a desenat o ștampilă și a mâzgălit niște inițiale ilizibile.

Era o încălcare a legii. Dar nu îi mai rămăsese nimic de făcut.

De atunci însă uitase de asta. Uneori – câteodată, noaptea, sau cu puțin înainte de menstruație – avea mustrări de conștiință foarte puternice și nemiloase pentru că viața și munca ei erau clădite pe minciună. Nu trebuia decât să strângă din dinți, să continue să muncească, să arate cât de pricepută este și să-i demonstreze lui Dumnezeu și sieși că ea, de fapt, merita acea diplomă. Apoi dădu totul uitării din nou, preț de câteva luni la rând, de multe ori.

Și asta până în ziua aceea fatidică.

Brusc, polițiștii intrară din nou, îi auzi venind, dar nu se întoarse spre ei. Bărbatul acela masiv o rugă să se așeze. În locul acela în care ea stătuse cu fruntea lipită de geamul rece se conturase un cerc din aburi. Se duse ascultătoare la locul ei și își reluă poziția aceea încordată și nemișcată.

Bărbatul, căruia îi reținuse doar prenumele, luă loc pe scaunul inspectorului-șef Wilhelmsen. Polițista se duse la fereastră și puse degetele pe urma lăsată de fruntea ei. Amândoi polițiștii erau înfricoșător de tăcuți.

Apoi observă pachetul cel lunguleț, învelit în hârtie de ziar, destul de murdar și cu un miros vag de… gunoi? Polițistul lăsă pachetul nedesfăcut în fața lui, pe birou. Apoi se uită la ea. Era imposibil să te ferești de privirea lui. El o privi fix și culoarea ochilor lui era mai intensă decât văzuse ea vreodată – erau niște ochi înspăimântători, fascinanți și complet diferiți de ochii pe care îi văzuse la întâlnirea precedentă. Pe vremea când era copil și încă mai credea că Dumnezeu o poate vedea pretutindeni, cam așa își imagina ea că ar fi ochii Lui.

— Ai mințit, Maren Kalsvik, spuse el cu o voce gravă și joasă, amintindu-i și mai tare de Dumnezeu. Agnes a avut o confruntare cu tine despre falsificarea diplomei. Avem dovezi.

„Stai calmă și ține-ți gura!” se auzea în mintea ei, în timp ce își dădu seama disperată că se înroșise la față.

Strânse și mai mult brațele scaunului și simțea cum maxilarul i se încleștase atât de tare de parcă urma să se rupă. Dar nu spuse nimic.

— Știm că diploma era în biroul lui Agnes în ziua în care a fost ucisă. Nimeni nu a mai văzut-o de atunci. O bilă albă pentru noi, una neagră pentru tine.

Brusc, el își schimbă atitudinea. Îi zâmbi și ochii îi deveniseră prietenoși și normali.

— Nu vreau să te împovărez cu detalii. Avem o groază de timp pentru asta mai târziu. Deocamdată vreau doar să îți atrag atenția asupra unui lucru: știm că ne minți. Cu asta ne ocupăm noi. Oamenii mint. Când ne mint în legătură cu ceva, știm că ne pot minți și în privința altor lucruri. Așa este viața. Prin urmare, avem o mică surpriză pentru tine.

Mâinile lui uriașe dădură la o parte ziarele în care erau împachetate cuțitele.

— Nu am avut timp să le împachetăm în pungi încă. Așa că vom arunca o simplă privire deocamdată.

Vâjâitul din urechi i se înteți. Dădu ușor din cap, dar nu o ajută cu nimic. Nici roșeața din obraji nu-i dispăru. Se forță cu toată ființa să respire

normal.

Plămânii ei refuzau să mai coopereze, inspirând cu putere și apoi expirând rapid. Se lupta să primească aer și simțea cum pieptul îi ia foc.

— Patru cuțite găsite de un copil la un loc de joacă!

El chicoti încet. Inspectorul-șef se întoarse dinspre geam cu fața la ea și Maren o privi. Situația nu i se mai părea deloc amuzantă.

— Ești destul de deșteaptă să înțelegi că încă nu am cercetat amprentele de pe aceste cuțite. Dar au fost ascunse adânc printre pietre, ceea ce înseamnă că ai lucrat un timp cu ele. Poate că ai avut mănuși. Poate că nu există nici măcar o amprentă de-a ta pe ele. Dar cazul a evoluat deja în ultimele patru ore. În primul rând, știm că ai mințit. Am ajuns atât de departe cu aceste informații, încât putem merge acasă liniștiți să ne pregătim pentru weekend.

— Am ajuns în punctul în care te putem reține, Maren. Știi ce înseamnă asta?

În vocea lui Hanne Wilhelmsen nu se simțea nicio urmă de satisfacție, ci mai degrabă de tristețe. Bineînțeles că Maren Kalsvik știa ce însemna reținerea ei.

— Vom cere să fii pusă în arest preventiv luni. Până atunci, vei rămâne la noi.

El împachetă cuțitele cu atenție la loc.

— Și vom obține aprobarea pentru arestare, Maren. Să nu îți faci iluzii că rezultatul va fi altul.

Totul se terminase pentru ea.

Vâjâitul din urechi îi dispăru. Chingile de oțel care îi cuprinseseră plămânii dispărură încet. Căldura i se răspândi în tot corpul, plăcută și aproape îmbătătoare. Își simțea trupul ușor ca o pană și greu ca de plumb în același timp. Umerii îi căzură și abia atunci observă cât de tare o durea maxilarul. Deschise gura de câteva ori, ca să se dezmorțească.

Se terminase!

Era vinovată. Încercase în mod fraudulos să își câștige o existență. Olav murise. Băiatul avea doar doisprezece ani – doisprezece ani chinuiți și nefericiți. Venise la ea și murise. Era vina ei!

Puțin conta ce mai spuneau oamenii aceștia! Nu mai conta ce se va întâmpla cu ea. Exista o singură cale de urmat pe viitor: trebuia să plătească pentru ceea ce făcuse cu propria ei viață.

— Aș vrea să dorm acum, spuse ea încet. Putem să vorbim mai multe mâine?

Cei doi polițiști schimbară o privire între ei, apoi inspectorul-șef se uită la ceas.

— Bineînțeles că putem! spuse ea. În plus, trebuie să vorbești cu un avocat. Insist chiar!

Maren Kalsvik, palidă și obosită, îi zâmbi.

— Ne vom ocupa de asta mâine-dimineață devreme, adăugă Hanne Wilhelmsen. Acum trebuie să dormi.

•••

A durat ceva până au terminat formalitățile împreună cu ofițerul de serviciu. În plus, Hanne nu vru să plece până nu fu sigură că Maren Kalsvik primește îngrijiri medicale. Din neplăcutele ei experiențe anterioare știa că nu te poți baza întotdeauna pe angajații de la închisoare. Mai ales vineri seara.

În afară de asta, era aproape sâmbătă.

— Poți să mă duci acasă cu mașina, Billy T? întrebă Hanne, după ce Maren fusese pusă bine în spatele gratiilor. Nu poți să vii acasă cu mine la Cecilie?

N-avea cum să facă asta, dar după ce vorbi scurt la telefon cu sora lui, el o cuprinse după umeri și o conduse spre mașina parcată în locul rezervat persoanelor cu handicap. Ea se clătină puțin și se lăsă domol pe scaun. Nu schimbară niciun cuvânt până când nu ajunseră lângă blocul în care locuia Hanne. Ea nu dădu niciun semn că voia să iasă din mașină.

— Două lucruri mă frământă, spuse ea obosită.

— Care anume?

— În primul rând – crezi că va mărturisi?

— Normal! Va fi arestată preventiv minimum patru săptămâni. Se citea pe fața ei că era ușurată. Îi revenise culoarea în obraji. După alte câteva discuții, totul va ieși la iveală. Maren Kalsvik nu este o persoană rea. Din contră! În plus, crede în Dumnezeu. Tânjește cu toată ființa ei să ne poată mărturisi. Nu ne rămâne decât să îi înlesnim calea. Va mărturisi, fără îndoială!

— O vom putea pune sub acuzare dacă *nu* mărturisește?

— Mă îndoiesc. Și tu știi asta. Dar va mărturisi. Asta este cea mai bună dovadă – mărturia ei.

El bătea cu degetele în volan. Apoi o privi pe Hanne.

— La ce altceva te mai gândeai?

— Mă gândesc la foarte multe, spuse Hanne după ce își drese glasul.

Apoi spuse cu mai multă tărie în voce:

— Mă întreb de la ce vine T-ul din numele tău.

El își lăsă capul pe spate și râse din toată inima.

— Asta nu știe nimeni în afară de mama și de mine!

— Hai, Billy T., spune-mi! Promit să nu mai spun nimănui.

— Nici vorbă!

— *Te rooog*!

El încă mai ezita, dar apoi aproape că își lipi gura de urechea ei. Ea se aplecă într-o parte spre el și simți cum o gâdila barba lui pe lobul urechii.

Apoi zâmbi. Dacă ziua aceea nu ar fi fost atât de obositoare, probabil că ar fi izbucnit în râs. Dacă nu ar fi fost băiatul acela care murise chiar sub ochii ei și dacă nu ar fi știut că o mamă stătea undeva plângându-și fiul pierdut, o mamă pe care trebuia să o viziteze, poate ar fi râs. Ar fi râs cu poftă, dacă o asistentă socială extrem de dedicată nu ar fi ajuns într-o celulă blestemată din cauza unor circumstanțe nefericite și nu ar fi urmat să rămână închisă acolo mult timp. De aceea nu reuși decât să zâmbească.

T-ul venea de la Torvald.
El se numea Billy Torvald!

•••

Au trimis un preot. Nu am avut niciodată de-a face cu un preot înainte. Cu toate acestea, mi-am dat seama imediat, chiar dacă nu purta gulerul acela dubios al lor. De fapt, era îmbrăcat în jeanși, o cămașă cu gâtul descheiat, de sub care se iveau niște fire lungi de păr. Nu mi-am putut lua ochii de la firele acelea.

Nu era foarte în vârstă. Să tot fi avut vreo treizeci de ani. Era clar că nu era obișnuit cu astfel de sarcini. S-a bâlbâit și s-a fâstâcit și s-a tot uitat în jur ca și cum ar fi cerut ajutor. Într-un final, a trebuit să îi spun că știam de ce venise. Nu era niciun alt motiv în lumea asta pentru care să îmi fi fost trimis un preot decât acela că Olav murise.

Nu voia să plece. Am fost nevoită să îl dau afară, pur și simplu. S-a uitat la mine ciudat, de parcă l-aș fi dezamăgit sau l-aș fi șocat pentru că nu am izbucnit în plâns. M-a întrebat dacă aveam pe cineva cu care să vorbesc sau dacă voiam să cheme pe cineva la mine acasă. Nici nu m-am obosit să îi răspund, oricum nu mă asculta. Nimeni nu m-a ascultat niciodată! În cele din urmă, am închis ușa în urma lui.

Din multe puncte de vedere, am știut dintotdeauna. Poate că am așteptat acest moment din prima zi, din sala de nașteri, când corpul lui enorm și anormal mi-a fost așezat pe burtă. Într-un fel, lui nu i-a fost scris să trăiască. Poate că din cauza asta nici nu am simțit nimic pentru el în primele luni. Știusem de atunci că nu voi fi lăsată să îl păstrez.

Încă de ieri după-amiază am știut, de când l-am văzut cu spatele întors la mine, în timp ce pleca. Am scos capul pe fereastră în speranța că mă va vedea și că se va întoarce spre mine. Nu puteam să îl strig; m-ar fi auzit vecinii. Când silueta lui masivă a dispărut după blocul numărul 16, am simțit în sufletul meu că a plecat.

Am început să fac ordine între lucrurile lui. Jucăriile – majoritatea erau stricate. Hainele – atât de mari, atât de ciudate; nu găseam niciodată ceva frumos care să îi vină bine. Mai rămăseseră câteva cărți de școală împrăștiate peste tot; caiete de exerciții pline cu un scris mare și neuniform, caiete de matematică în care toate răspunsurile erau greșite. Acum toate aceste lucruri sunt în pivniță.

În ghiozdan îl avea pe Luffen, un cățel mic cu urechi lungi pe care l-a primit cadou de la mama, de ziua lui, când a împlinit un an. Acesta a fost singurul cadou pe care l-a primit chiar de ziua lui. L-a iubit pe cățelul acela și uneori i se făcea rușine. Dar l-a purtat cu el pretutindeni, începând de la grădiniță.

Mai erau patru cuțite acolo, în ghiozdan. Habar nu am ce căutau acolo, dar probabil că le-a luat cu el de la casa de copii. A avut întotdeauna o atracție ciudată pentru cuțite. Nu sunt primele cuțite pe care le-am scos din rucsacul lui. Oare a vrut să aibă ceva la el cu care să se apere? În orice caz, ar trebui să le returnez. Nu îmi aparțin.

Am fost acolo ieri-seară. Acum nu mai știu exact de ce. Bineînțeles, ca să returnez cuțitele. Poate că gestul meu de a le înapoia a fost un pretext ca să revăd locul. Acel loc îngrozitor. Acum, la douăzeci și patru de ore după toate cele întâmplate, am înțeles într-o oarecare măsură de ce voia să revină aici. Simțea un fel de atracție.

În timp ce mă apropiam de casa de copii, ceva mă trăgea înapoi. M-am oprit lângă un loc de joacă și am zărit conturul clădirii întunecate profilându-se pe cer.

Directoarea a fost ucisă cu un cuțit. Un cuțit de bucătărie. Eu aveam patru cuțite în poșetă. Găsisem cuțitele în rucsacul lui Olav, fiul meu. Nu le puteam restitui.

Trebuia să scap de ele. Poliția va afla adevărul.

Locul de joacă era complet cufundat în beznă și între spațiul destinat copiilor și grădina vecină era un zid de piatră înalt de o jumătate de metru. Am reușit să îndes cuțitele printre pietre. Adânc. Mai întâi le-am șters bine. Probabil că nu vor fi descoperite niciodată. Dar trebuia să îl protejez, așa cum l-am protejat mereu.

A fost luat de-atâtea ori de lângă mine! *Bucată cu bucată. De grădiniță, de școală, de protecția copilului. Niciodată nu am reușit să îl păstrez pentru mine.*

Dar Dumnezeu mi-e martor că am încercat. L-am iubit mai presus de orice, mai presus chiar și de viața mea.

Acum, când stau aici, pe patul lui, inspirând mirosul pijamalelor lui, dulce și puternic, îmi dau seama că a dispărut pentru totdeauna. Afară este noapte și s-a lăsat întunericul și totul este complet liniștit. Nu mi-a mai rămas nimic. Nimic.

Nici măcar eu nu mai sunt eu însămi.

11.

Maren Kalsvik, tremurând puțin, se afla în boxa martorilor din noul Tribunal din Oslo. Judecătorul era pe cale să semneze o foaie pe care i-o înmânase un avocat îmbrăcat la costum. Hanne Wilhelmsen părea extenuată și se străduia în zadar să ascundă un căscat în spatele mâinii ei micuțe. Era mult mai formal îmbrăcată decât o văzuse vreodată Maren Kalsvik: fustă neagră, cămașă, un sacou gri și o eșarfă de mătase în nuanțe pământii, pastelate.

Inspectorul-șef se purtase respectuos cu ea. Își exprimă compasiunea față de situația ei. Niciodată nu și-a pierdut răbdarea, chiar dacă și-a repetat teoriile la nesfârșit, fără ca Maren să îi răspundă printr-un gest, oricât de mic, prin care să îi confirme sau să îi infirme ceea ce se întâmplase în biroul lui Agnes Vestavik în acea zi fatidică, acum două săptămâni. Maren Kalsvik alese să mintă. Și refuzase ajutorul unui avocat.

Era adevărat că fusese în biroul acela. Eirik adormise atunci, fapt care întări presupunerea că luase niște pastile pe care nu ar fi trebuit să le ia, mai ales într-o seară în care trebuia să aibă grijă de opt copii mici care dormeau.

Discuția cu Agnes dură mult mai puțin decât își imaginase Hanne Wilhelmsen. Cu totul, discuția dură zece minute. În primă instanță, se gândise să se milogească de ea. Toată mândria ei dispăruse atunci când înțelesese că era pe punctul de a-și pierde locul de muncă și să își rateze toată existența.

Agnes îi povestise despre Terje. Îi spusese că știa ceea ce știa și Maren. Vocea îi era stranie și vorbea puțin gâtuit din cauza urii pe care trebuia să o țină sub control atâta vreme cât cei opt copii dormeau. Agnes înțelesese care era situația cu diploma, așa îi spusese. Aflase ce se întâmplase. Lui Maren i se păruse chiar că întrezărise o urmă de înțelegere pe chipul ei și că vocea îi revenise la normal. Dar schimbarea nu ținuse mult. Nu putea să o ierte pentru trădare. Maren o înșelase și ajutase la acoperirea unei delapidări. Înfuriată, Agnes îi fluturase hârtiile prin față – avea diploma falsificată într-o mână și desfășurătorul delapidărilor lui Terje în cealaltă mână.

Maren Kalsvik își propusese să se milogească, dar când o privise pe Agnes își dăduse seama că ar fi fost în zadar.

Primise un răgaz de o săptămână ca să își scrie demisia. Nu îi mai rămăsese nimic de făcut. Se întoarse și ieși încet din birou.

Pe platforma scărilor se opri o secundă și o bușiră lacrimile. Încercă să își înghită icnetele de plâns și atunci i se păru că aude mișcare într-una dintre camerele copiilor și coborî scările. Eirik dormea în continuare. Când ajunse jos, o luă la goană. Trebuia să fugă departe. Alergă în spatele casei, traversă valvârtej curtea din spate, se împiedică de gardul de piatră, dar reuși să ajungă acasă într-un final.

Când Eirik o sunase după câteva ore, o cuprinsese un sentiment de

ușurare, dar și un val de remușcare. După doar câteva minute se afla singură în biroul lui Agnes, iar diploma ei zăcea pe birou, laolaltă cu celelalte documente. Eirik nu observase diploma. Maren luase hârtia, o împăturise și o băgase în buzunar. Fără să se gândească de două ori.

Ea îl suspectase pe Terje până în momentul sinuciderii. După aceea, se temuse de ce era mai rău. Apoi i se confirmă. Olav o văzuse atunci când a fugit de la casa de copii. El o văzuse plângând. El îi spusese adevărul înainte de a muri.

Totul era din vina ei.

— Vrei să declari ceva?

Judecătorul o fixă cu privirea, privind peste ochelarii de citit, pe care îi ținea atât de jos pe nasul coroiat, încât stăteau să cadă.

— Nu, răspunse ea răspicat.

Judecătorul oftă adânc, îi șopti ceva secretarei lui, apoi îl apucă un acces de tuse puternic și zgomotos.

— Pledezi vinovată sau nevinovată la acuzațiile care ți se aduc?

Maren Kalsvik se holbă din nou la Hanne Wilhelmsen. Inspectorul-șef se sprijinea de birou, jucându-se cu eșarfa ei de mătase, și îi întoarse privirea. Maren Kalsvik își schimbă greutatea de pe piciorul stâng pe cel drept, dar nu se uită spre judecător. În schimb, zâmbi încet către Hanne, privind-o fix în ochi.

— Sunt vinovată! șopti ea.

Își îndreptă spatele, își luă privirea de la Hanne Wilhelmsen, își drese glasul și repetă mai tare cele spuse:

— Sunt vinovată!

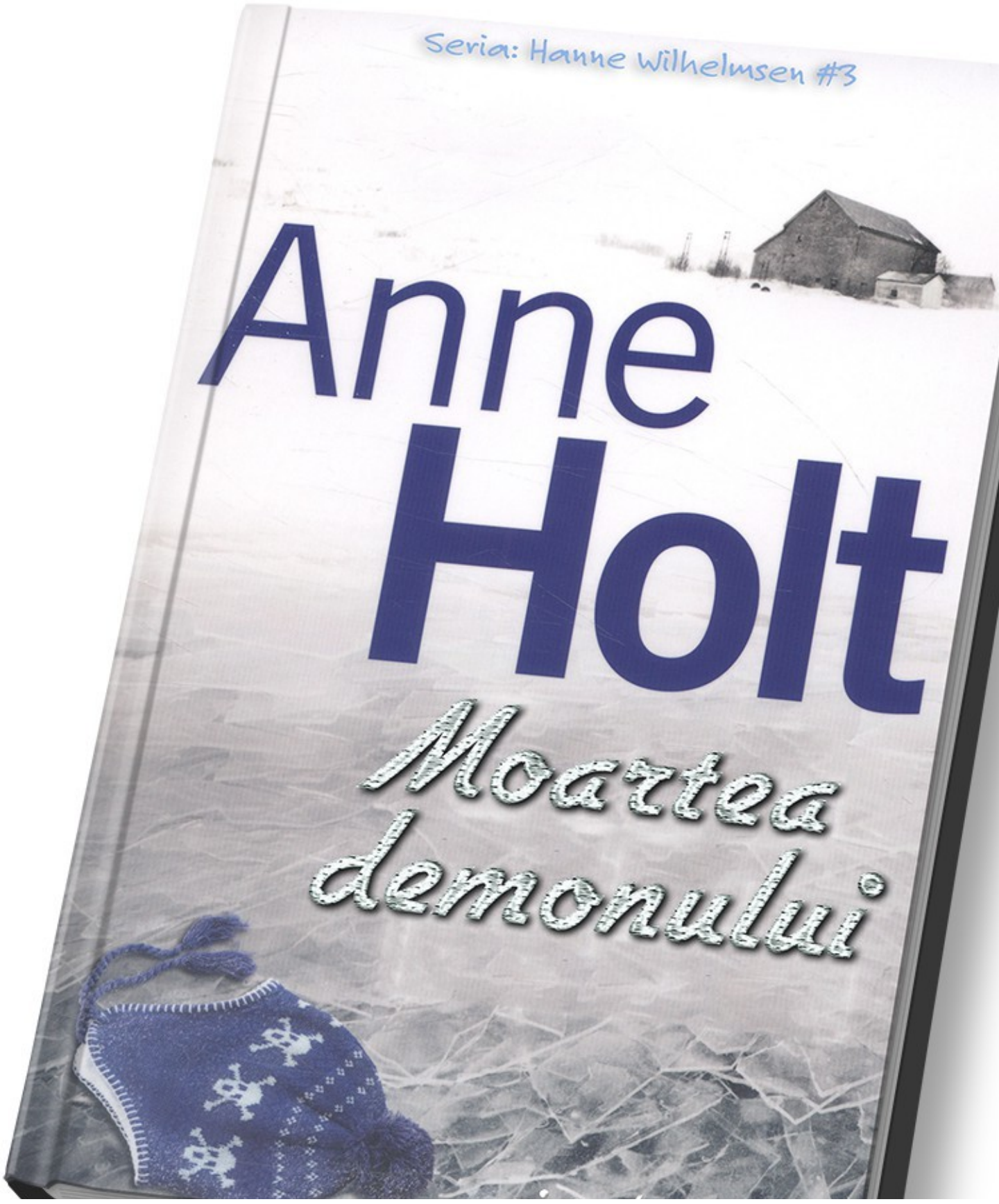
Seria: Hanne Wilhelmsen #3
Anne
Holt
Moartea
demonului

virtual-project.eu

\'7b1\'7d Edgar Allan Poe, *Poezie-Dramă,* traducere de Liviu Cotrău, Editura Institutul European, 2001.

\'7b2\'7d Lacrimi de înger este denumirea populară a plantei Soleirolia soleirolii, în norvegiană denumirea este *husfred* (pacea-casei).

\'7b3\'7d Politifullmektig, în original, desemnează o funcție în cadrul poliției, care în sistemul judiciar românesc nu are echivalent. Acesta are studii juridice, lucrează în cadrul poliției și participă la procese în calitate de procuror de ședință.

\'7b4\'7d Sigrun Berg a trăit în Norvegia (1901-1982) și a rămas cunoscută în istoria țării pentru fabrica de țesături din Olso.

\'7b5\'7d Acest tip de scară de incendiu este pliabilă și se montează pe exteriorul clădirilor, în dreptul ferestrelor.

\'7b6\'7d *Mil* – în norvegiană, este echivalentul a 10 kilometri.

\'7b7\'7d Scaunele Tripp Trapp sunt făcute de obicei din lemn. Sunt înalte și prevăzute cu un cordon de siguranță pentru copii mici.

\'7b8\'7d Barnevernspedagoger – persoană tot din cadrul asistenței sociale, dar care este specializată pe îngrijirea preșcolarilor.

\'7b9\'7d În Norvegia, angajații pot anunța la serviciu că sunt bolnavi, fără a avea nevoie de concediu medical.

\'7b10\'7d MBD – minimal brain dysfunction – sindrom care se manifestă prin accese de furie, deficit de atenție, hiperactivitate.

\'7b11\'7d Cam acesta ar fi cazul pe scurt. (traducere din engleză. n. tr.).

\'7b12\'7d Data de 8 mai 1945 reprezintă ziua în care Norvegia a fost eliberată de ocupația germană.

\'7b13\'7d Folkehøyskole – formă de învățământ care urmează după treisprezece clase de învățământ de bază și oferă specializări în domenii diverse. (n.tr.).

\'7b14\'7d Felleseie (norvegiană) este un termen juridic care se referă la proprietatea matrimonială. Conceptul este similar regimului separației de bunuri din dreptul românesc, însă atât timp cât există căsătoria. În caz de divorț, bunurile se supun partajului, fiind considerate bunuri comune.

\'7b15\'7d Ørelappstol – în norvegiană face referire la un tip de fotoliu care are la tetieră, o formă rotunjită, ca niște urechi.

\'7b16\'7d Cazul Therese Johannessen, din 1988, când fetița de nouă ani a dispărut. Criminalul nu a fost găsit. Așa-numitul Thomas Quick a fost cel care a mărturisit că ar fi ucis-o, dar nu există nicio dovadă în acest sens.

\'7b17\'7d Oppvekstinstitusjon – Instituție similară cu Direcția Generală de asistență socială și protecția copilului. În Norvegia, copiii sunt dați în îngrijirea unor familii adoptive de cele mai multe ori. Doar foarte puțini copii sunt luați în case de copii (barnehjem, în norvegiană).

\'7b18\'7d Rekkehus (în original) desemnează un șir de case, lipite între ele. Similar cu englezescul „terraced house”.

\'7b19\'7d Hanne Wilhelmsen conduce cu patru puncte. Numele este transcris fonetic, așa cum îl pronunță vorbitorii de engleză. (n. tr.).

\'7b20\'7d Am câștigat (traducere din engleză).

\'7b21\'7d Diakonhjemmet – formă de învățământ superior la care, printre altele, se predau științe sociale în vederea formării asistenților sociali.

\'7b22\'7d Guler cu foarte multe pliuri, asemănător cu cel purtat în secolele XV-XVI.

\'7b23\'7d Sora Annie Skau Berntsen (29 mai 1911-26 noiembrie 1992) a fost în misiune în China și Hong-Kong. A fost erou național în Norvegia și a primit distincția de onoare – Ordinul Cavalerului.

\'7b24\'7d Minimal Brain Dysfunction.

\'7b25\'7d Munkholm este o marcă de bere fără alcool, produsă de berăria E.C. Dahls din Trondheim. (n. tr.).

\'7b26\'7d În Norvegia există echipe speciale de intervenție, numite URO.

\'7b27\'7d Politiadjutant (norvegiană) este o funcție a cărei denumire s-a modificat în *politiadvokat,* o poziție care nu există în cadrul Poliției Române. În sistemul judiciar norvegian, parte a magistraților-procurori își desfășoară activitatea direct în cadrul structurilor de poliție, având grade specifice, putând derula instrucția penală (inclusiv în calitate de procurori de ședință) pentru anumite categorii de infracțiuni.

\'7b28\'7d Shaky (engl.) înseamnă agitat. (n.tr.).

\'7b29\'7d MBD – Minimal Brain Dysfunction, disfuncție a creierului, prin care copiii nu au control asupra activităților, emoțiilor și comportamentului.

\'7b30\'7d Drillo este porecla dată lui Egil Roger Olsen, fost antrenor al echipei naționale de fotbal în Norvegia.

\'7b31\'7d În Norvegia, liceenii sărbătoresc absolvirea aproape o lună de zile, de pe 20 aprilie până pe 17 mai. Denumirea în norvegiană este *russefeiring.*